ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀρχίζουν οἱ ΧΟΡΟΙ

— Παρντον, μαμζέλ, χορεύετε;
— Ὦ, ναί! Ἀβὲκ πλαιζίρ.
Καὶ δίδεται στὴν νεαρὰν
τοῦ νεαροῦ ἡ χείρ...

Τὸ ζεῦγος παραδίδεται εἰς τοῦ χοροῦ τὴν ζάλην.
Καὶ ὁ καθένας τους μεθᾷ στοῦ ἄλλου τὴν ἀγκάλην.
Ὦ, τί στιγμὲς ὑπέροχες! Ὦ, τῶν ἀγγέλων ἄσματα!
Τί τρυφερὴ συγκίνησις μὰ καὶ τί... ξενυχιάσματα!
Τὰ μάγουλα φλογίζονται, ἀστράφτουνε τὰ μάτια
καὶ οἱ καρδιὲς κοντεύουνε νὰ γίνουνε κομμάτια.
— Ὦ, τί καλὰ χορεύετε! λέγει ἡ μιὰ στὸν ἄλλο.
Μὰ κατ' ἰδίαν συμπληροῖ: «Μοῦ τρέλλανες τὸν κάλλο».
— Μιὰ τόσο ντάμα ἐλαφρὴ ἐσᾶς ἐβρῆκα μόνο.
λέγει στὴν νέα ὁ χορευτὴς καὶ κατ'ἰδίαν λέγει εὐθύς:
«Μωρὲ παιδάκι μου ἐσύ, ζυγίζεις ἕναν τόννο!».
Κι' ὅταν τελειώσῃ ὁ χορὸς καὶ σταματήσῃ ἡ τζὰζ
τρέχει νὰ κάμῃ ὁ ἀτυχὴς στὴν μέση του μασσάζ...

ΧΧΧ

Λοιπόν, ποὺ λέτε, ἀρχίσανε οἱ χοροεσπερίδες
καὶ μπῆκαν εἰς τὰ βάσανα οἱ δόλιες μας ἀρίδες...
Γυναίκες κι' ἄνδρες τρέχουνε τὰ βράδυα εἰς τοὺς μπάλλους
Κι' ὡς φυσικόν, ἀκρίβηναν τά... φάρμακα γιὰ κάλλους.
Οἱ καβαλλιέροι φθάνουνε μὲ λάμποντα τὰ πέτα
καὶ οἱ ντάμες των, κυρίες σίκ, μὲ φίνα σιλουέττα.
Γύρω ἀπὸ τὸ μέγαρον ποὺ δίδουνε τὸν μπάλλον
συρρέουν σκύλοι νοιώσαντες τὴν ὕπαρξιν... κοκκάλων.
Τόνος κεφιοῦ ἐπικρατεῖ καὶ σοῦπερ—κοσμικότης
εὐγένεια καὶ κοπλιμὰν καὶ πᾶσα ἐν γένει ἁβρότης.
Σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ ἕνα ταγκὸ
μὲ τοῦ... Μπετόβεν μουσικὴ καὶ στίχους τοῦ... Οὐγκώ.
Τὰ ζεύγη στροβιλίζονται στὴν πίστα μὲ ρυθμόν,
καὶ οἱ χοντροὶ ἀρχίζουνε ν' ἀφίνυν... μυκηθμόν.
Ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον τὴν βλέπει νὰ λιγώνεται
σ' ἄλλου ἀγκάλην καὶ αὐτὸς περήφανα κορδώνεται.
Ὦ, τί μυστήρια πράγματα συμβαίνουνε στὰ χρόνια μας
σὰν ἑσπερίδες δίδονται στὰ κοσμικὰ σαλόνια μας!
Μέσα στὸν σάλον τοῦ χοροῦ γίνονται... παζαρέματα:

— Κυρία μου, σᾶς ἀγαπῶ.
— Ἀφῆστε τα τὰ ψέμματα.
— Σᾶς ἀγαπῶ. Σ' ὁρκίζομαι. Σας στὴν καρδιά μου.
— Μή! Θὰ μᾶς δῇ ὁ ἄνδρας μου, ὁπότε συφορά μου.
— Αὔριο τὸ βράδυ στὶς ἑφτά, στὴν δεῖνα τὴν πλατεῖα..
— Σύμφωνοι;»—«Σύμφωνοι!» κι' εὐθὺς κλείνει ἡ συμφωνία,

ἐνῷ τελειώνει η μουσικὴ
κι' ὁ σύζυγος... χειροκροτεῖ.

ΧΧΧ

Μαζεύεται, ὡς γράφουνε καὶ οἱ ἐφημερίδες
ἡ κοσμικὴ ἀφρόκρεμα στὶς χοροεσπερίδες.
Ἐκεῖ ν' ἀκοῦστε γαλλικὰ καὶ «ρὸ» κοπανισμένα
νὰ ἰδῆτε θήλεα κομψὰ καὶ παρφουμαρισμένα.
Κοσμήματα, μειδιάματα καὶ κόντρα ὑποκλίσεις
καὶ ἄλλες κοσμικότητες ποὺ εἶνε ν' ἀπορήσῃς.
Θαρρεῖ κανεὶς πὼς βρίσκεται ἀλήθεια στὸ Παρίσι.
Τίποτε νὰ ζηλέψουμε δὲν ἔχουμε ἀπ' τὴν Δύσι.
Μὰ σὰν τὸ κέφι αὐξηθῇ κι' ἀνάψῃ ὁ χορὸς
κάποιος, ποὺ λές, θὰ θυμηθῇ πὼς εἶνε καὶ... Ρωμηός.
Θὰ πάῃ εἰς τά... «ὄργανα» καὶ μὲ ὕφος σὰν σερέτικο
θὰ πῇ στ' αὐτὶ τῶν μουσικῶν: — Βαρᾶτε ἕνα... ρεμπέτικο...
Καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἀρνηθοῦν αὐτὸς καλὰ καὶ σώνει
θὲ νὰ τὸ σκούξῃ... εἰλικρινῶς στὸ κοσμικὸ σαλόνι:

Μεθυσμενάκιας ἦλθα πάλι
στὴν παληά μας γειτονιὰ
νὰ σοῦ παίξω μπουζουκάκι
μ' ὤμορφη διπλοπεννιά...

ΧΧΧ

— Παρντόν, μαμζέλ, χορεύετε;
— Ἄχ, ναί, εἶμαι εὐτυχής...
— Παρντόν, μαμζέλ, χορεύετε;
εἶν' τὸ ρεφραὶν τῆς ἐποχῆς.
Ὅλοι ποὺ λέτε οἱ χορευταὶ ἔχουν ζῆλον ἀκάματον
καὶ σφίγγουνε στὸ στῆθος των ὅσο μποροῦν τὴν ντάμα των.
ποὺ εἶνε εὐτυχὴς εἰς τοῦ χοροῦ ὅταν μεθᾷ τὴν δίνη
τὸ φλὲρτ τὰ μᾶλλα φλογερὸν στὴ σάλα παίρνει δίνει.
Τὰ ζεύγη διαχωρίζονται καὶ κάμουν ἄλλα ζεύγη
τὴν νόμιμον τὴν σύζυγον ὁ ἄντρας ἀποφεύγει
καὶ τοῦ κρατᾷ καλόβολη παρέα ἄλλη ντάμα.
Ἡ σύζυγος εὑρίσκεται μὲ κάποιο νέο ἀντάμα.
Βαλσάρει ὡραῖα ἡ μαμὰ μὲ κάποιον νεαρὸ
ποὺ ἀγαπᾷ τὸ γλέντι,
ἡ κόρη ἐξαφανίζεται κι' ἐπάνω στὸ χορὸ
χάνει ἡ μάνα τὸ παιδὶ κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.

ΧΧΧ

Εἶνε ὁ χορὸς ἀπόλαυσις βεβαίως παμπαλαία
Καὶ ὁ Ἀδὰμ στὴν Εὔα του κάτω ἀπὸ τὴν μηλέα,
συχνὰ τῆς ἔκανε χοροῦ εὐγενικὰς προτάσεις
ὅταν τὸ γλέτι γύρευε κι' εἶχεν εὐθύμους τάσεις.
Κι' ἡ Εὔα τὸ ἐδέχετο, καθότι ἀπὸ τὰ τότε
ἦσαν στὸ φὸξ καὶ στὸ ταγκὸ ὅλαι αἱ γυναῖκες πρῶται.
Ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον στῆς Ἀφρικῆς τὰ βάθη
κάθε κυρία καννίβαλος ἀπὸ μικρὴ ἔχει μάθει
ἕνα φὸξ τρὸτ πρωτόγονον ποὺ καίει ὅμως καρδιές...
Οἱ καβαλλιέροι γύρω της, κάτω ἀπ' τὶς χουρμαδιὲς
προτάσεις στὴν ἁρμονικὴν τὴν γλῶσσαν των τῆς κάνουν

— Παρντόν, μαμζέλ, χορεύετε;
τῆς λένε καὶ τῆς πιάνουν
σφικτὰ τὴν μαύρη μέση.

Κι' ἡ νέα χορεύει μ' ὅποιονε καννίβαλο ἀρέσει.
Τὰ ἴδια καὶ δῶ συμβαίνουνε μὲ τὴν διαφορὰ
ὅτι φοροῦν οἱ κύριοι ἕνα φράκο μὲ οὐρὰ
καὶ οἱ κυρίες τοῦ χοροῦ τουαλέττες ντεκολτὲ
μὲ γύμνιες ποὺ οὔτε στὸ λουτρὸ δὲν εἴδατε ποτέ.

ΧΧΧ

Κάθε ἐποχὴ ἕνα χορὸ καινούργιο πάντα φέρνει.
Ἄλλοτε ἦσαν οἱ παληοὶ καὶ τώρα οἱ μοντέρνοι
Καντρίλλιες, βάλς, γκαβότ, λανσιὲ μαζοῦρκα μενουέτο
Ταγκὸ καὶ φὸξ κι' ἕνα σωρὸ νέοι χοροὶ ἐφέτο.
Μὰ τὰ ἴδια πάντα στοὺς χοροὺς τερτίπια καὶ καμώματα
Κρυφὰ ἢ ἀφανέρωτα
Τὰ νειᾶτα καὶ τὰ γηρατειὰ θὰ βρίσκουνε λιγώματα
στὴ μέθη πάνω τοῦ Ἔρωτα!

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

ΤΙ ΝΑ ΗΘΕΛΑΝ ΑΡΑΓΕ;
Οἱ γκάγκστερς. — Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴν ζωή σου!
— Γιὰ ἐπαναλάβετε τί θέλετε, καλοί μου κύριοι. Εἶμαι λάνο κουφός.

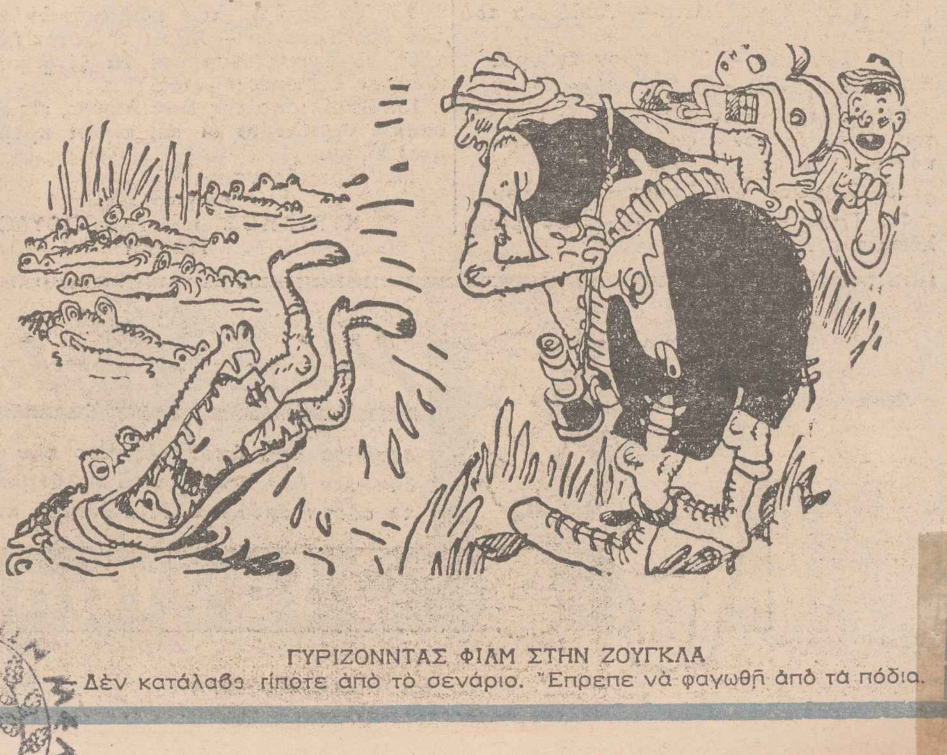

ΓΥΡΙΖΟΝΝΤΑΣ ΦΙΛΜ ΣΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ
— Δὲν κατάλαβα τίποτε ἀπὸ τὸ σενάριο. Ἔπρεπε νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τὰ πόδια.

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθῆναι, 20 Νοεμβρίου 1937
Ἔτος Β'.—Ἀριθ. φύλλου 61

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Μογγολκουό.
Τὸ νέον κράτος ποὺ ἱδρύει ἡ Ἰαπωνία

Τὸ δρᾶμα τοῦ τυφλοῦ
τοῦ κ. Π. Νιρβάνα

Λονδῖνον - Μελβούρνη
Τὸ ἐκπληκτικὸν κατόρθωμα τῆς ἀεροπόρου Μπάττεν

Ἀπολογία σφυρίγματος.
Τοῦ κ. Τίμ. Μωραϊτίνη

Ὁ Βόρειος Πόλος καὶ τὰ μυστικά του.
Ἡ ἐγκατάστασις τῆς ρωσσικῆς ἀποστολῆς

Τὰ χρυσάνθεμα
τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ

Ἄρχισαν οἱ συναυλίες.
τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Θὰ ζοῦμε σὰν τερμῖτες!
Πόλεις στὰ βάθη τῆς γῆς

Τὰ νέα φὶλμ
τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Γιατὶ δὲν ἔγινα ἀκόμη δολοφόνος.
Εὔθυμη καμπάνια τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμᾶ

Κρεμαστοὶ κῆποι ἐπάνω σὲ οὐρανοξῦστες.
Ἀμερικανικὸν ρεπορτὰζ

Οἱ δυνατώτεροι ἄνθρωποι.
Ἀθλητικὴ ἔρευνα τοῦ κ. Β. Σακαλῆ

Τὰ δραματικώτερα ναυάγια.
Στοὺς τρικυμισμένους ὠκεανοὺς

Οἱ ὡραιότερες γυναῖκες τῆς γῆς.
Ποῦ βρίσκονται, πῶς ζοῦν

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς, ρεπορτὰζ τῆς μόδας, ἀνέκδοτα, εὔθυμα, καὶ πλουσία εἰκονογράφησις.
(Σκίτσα: τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Ἀπὸ σήμερον
ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ
Ἕνα ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ καταπλήξῃ

Ἀθηναϊκὴ Ζωή

Ἕνα κάθε ἑβδομάδα

Βόλτα μὲ τὴ βροχὴ

Ἡ ἱλαροτραγωδία ἑνὸς μικροῦ

Ἡ βροχὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάψῃ. Ὁ οὐρανός, ποὺ ποιὸς ξέρει τί εἴδους μεράκια εἶχε, ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἄχτι του εἰς βάρος μας καὶ ἔρριχνε τὸ νερὸ μὲ τὸ τουλοῦμι. Καὶ οἱ συμπολῖται ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται στὴ μέση τοῦ δρόμου ἔσπευσαν νὰ καταφύγουν στὰ στεγασμένα πεζοδρόμια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ δωδεκαετὴς ἥρως τῆς προκειμένης ἱλαροτραγωδίας. Ἐπερίμενε στωϊκώτατα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὸ στενὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Πατησίων χαζεύοντας μπροστὰ στὶς φωτογραφίες τοῦ «Ροζικλαίρ». Μὰ ἡ βροχὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάψῃ καὶ ἡ δυσφορία τῶν συναγελαζομένων στὸ ὑπόστεγο ἐμεγάλωνε. Οἱ πιὸ βάρβαροι εἶχαν ἀρχίσει νὰ στολίζουν μὲ διάφορα νεορωμαϊκὰ κομπλιμέντα τὴν θείαν δύναμιν ποὺ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ ἐπιδείξῃ ὅλη τὴν ἰσχύν της. Ἐδυσφοροῦσε ὅμως καὶ ὁ μικρὸς παρ' ὅλον ποὺ ἡ χαζομάρα του μπροστὰ στὶς φωτογραφίες τῶν διαφόρων ἀστέρων δὲν τοῦ ἦταν καὶ τόσο δυσάρεστη.

Ντυμένος μὲ ἀνοιξιάτικη περιβολή, ἄρχισε νὰ τουρτουρίζῃ στὶς ριπὲς τοῦ κρύου ἀνέμου, ποὺ συνώδευε τὴ βροχή. Τὰ παπούτσια του, ποὺ εἶχαν τρυπήσει ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἀπασχόλησί του στὸ φοὺτ-μπὼλ μὲ τὴν λοιπὴ μαρίδα τῆς γειτονιᾶς, διαμαρτυρόντουσαν σὰν πειναςμένα στόματα, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὸ ὑπερβολικὰ φίλαθλο πνεῦμα του δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ. Καὶ τὸ ἀνεμόβροχο ὅσο πήγαινε δυνάμωνε. Ποῦ εἶνε τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ ποὺ ὕμνησαν τὴ βροχὴ καὶ παρομοίασαν τὶς τσουχτερὲς στάλες της μέ... θλιμμένα δάκρυα; Αὐτὰ εἶνε ὡραῖα ὅταν τὰ παρακολουθῇς πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια, μέσα στὴ θαλπωρὴ τοῦ ζεστοῦ δωματίου καὶ μὲ τὴν ἀνάλογη συντροφιά. Τότε μάλιστα εἶνε ὅλα ὑπέροχα καὶ τόσο ποιητικά. Μὰ ὅταν ξεροσταλιάζῃς σ' ἕνα πεζοδρόμιο μὲ τρύπια παπούτσια, ὅπως ὁ ἥρως μας, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ σοῦ γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία νὰ κρεμάσῃς ὅλους τοὺς κατὰ λάθος ἐναπομείναντας ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τὴν πεζότητα τῆς ἐποχῆς, ρημαδόρους;

Ὁπωσδήποτε ὁ μικρὸς εἶχε βρῆ κάποια ἀπασχόλησι καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ λησμονῇ τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του. Τοῦ τὸν ὑπενθύμιζαν μόνο κάπου-κάπου τὰ δυὸ τάλληρα ποὺ κρατοῦσε καὶ ποὺ τοῦ τἄχε δώσει ὁ πατέρας του, ἕνας ὑπαίθριος μανάβης, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδες. Ἀλλὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα οἱ πειρασμοὶ τοῦ μικροῦ ἐμεγάλωναν, ξεπερνοῦσαν τὰ πλαίσια τῶν φωτογραφιῶν καὶ ἐξῆπταν τὴ φαντασία του. Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα δίλημμα τραγικώτερο καὶ ἀπὸ τὸ Ἀμλέτειο. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὰ «Μυστήρια τοῦ Σίγκ-Σίγκ» κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πεζοδρόμιο μὲ τὴ συνεχιζομένη ραγδαία βροχή. Φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ καμμιὰ σύγκρισις μεταξύ των. Ἀναλογίσθηκε ὅμως τὶς συνέπειες, ποὺ θὰ εἶχε ἡ κατάθεσις τῶν δύο ταλλήρων στὸ ταμεῖο τοῦ «Ροζικλαίρ». Ἀσφαλῶς θὰ τὶς ἔτρωγε γιὰ τὰ καλά. Ἀλλὰ μήπως καὶ τώρα ποὺ εἶχε ἀργήσει τόσο ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς δὲν θὰ τὶς ἔτρωγε;

Ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν θιασιώτης τῶν παιδαγωγικῶν συστημάτων τοῦ μεσαίωνος. «Φοβήθηκες μὴ λυώσῃς ἀπ' τὴ βροχή;» θὰ τοῦ ἔλεγε δέρνοντάς τον. Συνεπῶς τί παρὰ μία τεσσαράκοντα, τί σαράντα σωστές, μικρὴ ἡ διαφορά.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ πιὰ ἐπροχώρησε στὸ ταμεῖο, ἄφησε βιαστικὰ τὰ δύο τάλληρα ἀπὸ φόβο μήπως μετανοιώσῃ καὶ πῆρε τὸ μικρὸ ρὸζ χαρτάκι, ποὺ θὰ τοῦ ἄνοιγε τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου.

Τὸ πρῶτο συναίσθημα ποὺ ἔνοιωσε μόλις μπῆκε μέσα ἦταν ἕνα κῦμα ζεστασιᾶς ποὺ τύλιξε τὸ βρεγμένο κορμί του. Κι' ἦταν τόσο εὐχάριστη αὐτὴ ἡ θαλπωρή...

Κάθησε σ' ἕνα κάθισμα καὶ αὐτὸ ποὺ εἶδε τὸν καθησύχασε καὶ τὸν βοήθησε νὰ ξεχάσῃ τὶς συνέπειες ποὺ ἐγνώριζε ὅτι θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ ἀπονενοημένον του διάβημα: Ἡ πελατεία τοῦ «Ροζικλαίρ» ἀπετελεῖτο κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ ὁμοίους του, προφανῶς δραπέτας καὶ αὐτοὺς τῆς πατρικῆς ἐπιβλέψεως καὶ μαγκούρας.

Πόσο ὡραῖα ἦταν ἐδῶ. Οὔτε βροχή, οὔτε κρύο, οὔτε τρύπια παπούτσια, οὔτε τρεχάματα, οὔτε διαλαλητὸ πορτακαλιῶν καὶ ραδικιῶν. Ὁ μικρὸς δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ. Τὸ ἴδιο τοῦ εἶχε συμβῆ καὶ τὶς ἄλλες τρεῖς-τέσσαρες φορές, ποὺ βρέθηκε στὸν κινηματογράφο. Ἐδῶ ἔβλεπε ὅλο σαλόνια, αὐτοκίνητα, λουκούλλεια γεύματα καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα στήν... ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ὀρυγμῶν τοῦ μεγαφώνου. Ὕστερα ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες, μὲ τόση πολυτέλεια ντυμένες, τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι ἂν καὶ μόλις μποροῦσαν νὰ ἀνησυχήσουν τὴν ὑπολανθάνουσα ἥβη του. Ἀσφαλῶς—σκέφτηκε—αὐτὲς θὰ εἶδε καὶ ἡ ἑνδεκαετὴς φιλεναδούλα του, ἡ Μαρίκα τῆς γειτόνισσάς του τῆς πλύστρας καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ κι' αὐτή... μοιραία γυναῖκα. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ προχτὲς ποὺ τὴν πείραξε καθὼς περνοῦσε μὲ ἕνα μπόγο ροῦχα τοῦ ἀπάντησε:

— Οὒ νὰ χαθῇς, μυξοὺδικο. Γιὰ τὰ μοῦτρα σου εἶμαι;

Καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ ἥρως μας ἐθαύμαζε ὅλα τὰ διαδραματιζόμενα ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Μὰ κάποια στιγμὴ συνῆλθε καὶ σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν ἀργά. Βέβαια ἔτσι θἆταν ἀφοῦ εἶχε ἰδῆ δυὸ φορὲς τὰ ἴδια πράγματα. Ὅταν βγῆκε στὴν ὁδὸ Πατησίων ἦταν πιὰ τὰ ἠλεκτρικὰ ἀναμμένα. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει. Πότε εἶχε βραδυάσει κιόλας; Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ λύσῃ τὴν ἀπορία του καὶ εἶδε ἔντρομος νὰ προβάλῃ τὸ φάσμα τῆς πατρικῆς νεμέσεως.

— Μπᾶ; Ἐδῶ ἤσουνα φωστῆρα μου κι' ἔφαγα τὸν κόσμο νὰ σὲ γυρεύω; Ἐγὼ ἔλεγα πὼς σὲ πῆρε ἡ βροχή, ὄχι πὼς μοῦ ξηγιόσουνα «Ροζικλαίρ»...

Καὶ τὸν ἅρπαξε, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὸ χέρι, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ αὐτιά. Ἕνα, δύο, χαστούκια ἄστραψαν στὴ στιγμή, μὰ ὁ μικρὸς δὲν ἔβαλε τὶς φωνὲς ὅπως συνήθως. Οἱ ἡρωϊσμοὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σίγκ-Σίγκ κυριαρχοῦσαν ἀκόμα στὴ φαντασία του καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τοὺς μιμηθῇ. Ὁ πατέρας ὅμως ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸν τὸν ἀνδρισμὸ τοῦ νεαροῦ βλαστοῦ του ἐνόμισε μήπως τὸ χέρι του εἶχε μεταβληθῆ ἀποτόμως σὲ πούπουλο, γι' αὐτὸ καὶ ἐπανέλαβε τὶς θωπεῖες στὰ ἀναμμένα μάγουλα τοῦ μικροῦ. Ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν πόνο.

Μὰ τί ἔφταιγε στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἂν ἡ βροχὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάψῃ, ἂν τὰ παπούτσια του ἦταν τρύπια καὶ ἔμπαζαν νερό, ἂν τουρτούριζε στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Πατησίων;

Δὲν διαμαρτυρήθηκε ὅμως. Ἀκολούθησε τὸν πατέρα του μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νἄχῃ μετανοιώσει γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Θἄλεγες πὼς ἤξερε καλὰ ὅτι μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἐκδικήθηκε τὴ σκληρὴ ζωὴ καὶ τὴ σκληρότερη μοῖρα του.

ΣΠ. ΓΙΑΝΝ.—

Συμβουλὲς ἀνθοκαλλιεργείας

Πῶς νὰ περιποιῆσθε τὰ ἄνθη

Ἕνα βιβλίον τοῦ κ. Ἀγαλιώτη

Πῆρα ἕνα βιβλιαράκι ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως ὁ κ. Ἀγαλιώτης. Ὁ τίτλος του εἶνε ὁλόκληρος... ἀνθόκηπος: «Γαρδένια, καμέλια, ὀρτανσία, βεγκόνια». Τὸ πῆρα τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γράψω λίγες ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸ διάβασμά του. Ἔτυχε νὰ τὸ ἰδοῦν, ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου, ἐκ περιτροπῆς μερικοὶ φίλοι μου. Ὅλοι ἐφαγώθηκαν νὰ μοῦ τὸ πάρουν:

— Δῶστο μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι. Καλλιεργοῦμε, ξέρεις, στὸ σπίτι μερικὰ ἄνθη καὶ θὰ μᾶς εἶνε πολὺ χρήσιμο.

Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τοὺς παρέπεμπα νὰ προμηθευθοῦν τὸ τομίδιο εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀπὸ τὴν περιπέτειαν ὅμως αὐτήν, ποὺ εἶχε τὸ βιβλιαράκι, ποὺ μοῦ ἐχάρισεν ὁ κ. Ἀγαλιώτης, συνάγονται δυὸ πράγματα: Πρῶτον, ὅτι οἱ Ρωμηοὶ ἔχουν γίνει ἐσχάτως πολὺ φιλανθεῖς. Ἀνακάλυψα ὅτι καλλιεργοῦν ἄνθη, ἄνθρωποι ποὺ οὔτε τοὺς ὑπόπτευα κἄν. ὅτι ἦσαν ἄξιοι μιᾶς τέτοιας εὐγενοῦς ἀσχολίας. Καὶ δεύτερον, συνάγεται ὅτι ὑπῆρχε μέχρι τώρα εἰς τὸν τομέα τῆς ἀνθοκαλλιεργείας μία μεγάλη ἔλλειψις. Δὲν ὑπῆρχε ἕνα στοιχειῶδες ἔστω βιβλιαράκι νὰ παρέχῃ ὑπευθύνους καὶ ἐπιστημονικὰς συμβουλὰς εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας τῶν ἀνθέων. Μεγάλη ἔλλειψις, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνει τώρα νὰ θεραπεύσῃ ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων καλλιεργητὴς κ. Ἀγαλιώτης. Ἀπεφάσισεν οὗτος νὰ ἐκδώσῃ σειρὰν ἐντύπων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν τῶν ἐρασιτεχνῶν ἀνθοκαλλιεργητῶν τὰς πολυτίμους γνώσεις του καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς πολυετοῦς ἀνθοκομικῆς του πείρας.

Τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἐξεδόθη ἤδη. Ἀσχολεῖται, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ ὁ τίτλος του, μὲ τέσσαρα ἐκλεκτὰ ἄνθη: Τὴν γαρδένια, τὴν καμέλια, τὴν ὀρτανσία καὶ τὴν βεγκόνια.

Τὸ πρῶτον, ποὺ ἀντιλαμβάνεται ὅποιος διεξέλθει τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ὅτι ἀπὸ τῶν γραμμῶν του ὁμιλεῖ ἕνας ἐπιστήμων κατανοῶν πλήρως τὴν εὐθύνην τῶν συμβουλῶν ποὺ παρέχει. «Τὰ καλλιεργητικὰ βιβλία, λέγει στὸν πρόλογόν του ὁ κ. Ἀγαλιώτης, δὲν γράφονται στὰ γρήγορα, οὔτε μπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰ μετάφρασι καὶ νὰ θελήσετε νὰ ἐφαρμόσετε τὸ ὅ,τι γίνεται ἀλλοῦ στὸ κλίμα μας. Μελέται εἰδικαὶ καὶ πειράματα ἐπάνω στὰ φυτὰ μὲ ἔχουν φέρει στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ δώσω στοὺς ἀγαπητούς μου φίλους καὶ πελάτας, ἐρασιτέχνας καὶ καλλιεργητάς, ὁδηγίες ὑπεύθυνες, ποὺ εἶνε εὔκολο νὰ τὶς ἐφαρμόσουν καὶ νὰ ἔχουν ἀποτελέσματα εὐχάριστα καὶ θετικά».

Νὰ ἕνας συγγραφεὺς εὐσυνείδητος. Τί φαινόμενον, διὰ τὸν τσαπατσούλικον τόπον μας! Κατὰ δεύτερον λόγον μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ βιβλιαράκι τοῦ κ. Ἀγαλιώτη τὸ ἁπλὸ καὶ ἐγκάρδιο ὕφος του. Μὴ νομίσετε ὅτι θὰ βρεθῆτε πρὸ κανενὸς στρυφνοῦ καὶ ἀχωνεύτου ἐπιστημονικοῦ δοκιμίου. Ὄχι τέτοιο πρᾶγμα. Ὅσα γράφει γιὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ἄνθος τὰ διαποτίζει μιὰ μεγάλη ἀγάπη. Τὸ ἔχει βαθύτατα ἀγαπήσει τὸ ἄνθος ὁ κ. Ἀγαλιώτης καὶ ὡς κάτι τὸ πολὺ ἀγαπητὸν τὸ ἐξετάζει καὶ δίνει, διὰ τὴν περιποίησίν του, στοργικὲς αὐτόχρημα ὁδηγίες. Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα: «Τὸ καλοκαῖρι, γράφει γιὰ τὴν γαρδένια, χρειάζεται δροσερὸν περιβάλλον, κάτω ἀπὸ δένδρα, νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φυτὸν ὁ ἥλιος, εἶνε μία θέσις ποὺ τοῦ ἀρέσει καὶ ἀναπτύσσεται».

Οἱ ὁδηγίες παρέχονται κατὰ τρόπον ὅσο παίρνει ἐπαγωγόν: Γιὰ νὰ δώσῃ ὁ συγγραφεὺς τὴν συμβουλήν, ὅτι τὸ πολὺ νερὸ βλάπτει τὴν γαρδένια, δὲν χρησιμοποιεῖ τὴν ξηρότητα ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ ἀποφθέγματος, ἀλλὰ παραθέτει ἕναν ἐναργέστατον διάλογον:

«Ἡ γαρδένια μου ἐκιτρίνισε — τοῦ εἶπε μία κυρία — πέφτουν τὰ φύλλα καὶ τὰ μπουμπούκια μαραίνονται. Τί νὰ κάμω, κ. Ἀγαλιώτη;

— Μήπως, κυρία μου, τὴν ποτίζετε πολύ;

— Βέβαια. Κάθε ἡμέρα. Τῆς ἔχω μάλιστα καὶ ἕνα πιάτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γλαστράκι καὶ ἔτσι τὸ νερὸ δὲν τῆς λείπει.

— Θαυμάσια λοιπόν! Πῶς θέλετε τὸ φυτόν σας νὰ ἔχῃ ζωὴν ἀφοῦ τὸ ἀναγκάσατε τὸ δυστυχισμένο νὰ πίνῃ νερὸ χωρὶς νὰ διψᾷ;».

Μὲ τὸ ἴδιο ἁπλό, χαριτωμένο, ἐπαγωγὸ ὕφος, μὲ τὸ ὕφος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας πρὸς τὰ ἄνθη, ἐξετάζει εἰς τὸ ἐκδοθὲν τεῦχος του ὁ κ. Ἀγαλιώτης τὴν γαρδένια, τὴν καμέλια, τὴν ὀρτανσία καὶ τὴν βεγκόνια ἄνθη τῆς πρώτης σειρᾶς ἀπὸ ἀπόψεως ἐκλεκτικότητος, μᾶς παρέχει πληροφορίες γιὰ τὴν καταγωγήν των, δίδει λεπτομερεῖς συμβουλὲς πῶς καλλιεργοῦνται, πῶς πολλαπλασιάζονται, πῶς προφυλάσσονται ἀπὸ τὶς διάφορες νόσους. Εἰς τὸ κεφάλαιον πρὸ παντὸς τῆς ἰατρικῆς—νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι — τῶν ἀνθέων ὁ κ. Ἀγαλιώτης δείχνει ὅλο τὸ στοργικόν του ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ἄνθη. Δίδει ἀκριβεῖς ὁδηγίες διαγνώσεως τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν καὶ ὑποδεικνύει τὰ μέσα καὶ τὰ φάρμακα θεραπείας. Δίδει καὶ συνταγὴν κατασκευῆς φαρμάκων: «Ἕνο κουτάλι τοῦ γλυκοῦ θειϊκὸν σίδηρον τριμμένον εἰς μίαν ὀκᾶ νερὸ κλπ.».

Ὅλα αὐτά, ὅσα γράφει διὰ τὰ ἄνθη, ποὺ ἐξετάζει ὁ κ. Ἀγαλιώτης, ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν παρατήρησιν, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἀπὸ τὴν καλλιεργητικὴν εἰς τὸν τόπον μας πεῖραν. Εἶνε προσαρμοσμένα ἀπολύτως μὲ τὶς ἐδαφικὲς καὶ κλιματολογικὲς συνθῆκες τῆς χώρας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερον προσὸν τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Ἀγαλιώτη. Τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐργασίας αὐτῆς δὲν μποροῦμε φυσικὰ νὰ τὰς περιλάβουμε μέσα εἰς ἕνα σύντομον σημείωμα, σὰν τὸ παρόν. Θὰ περιορισθοῦμε μονάχα νὰ ποῦμε ὅτι ἂν ἡ ἀνθοκαλλιέργεια εἶνε ἕνας παράγων πολιτισμοῦ, ἡ συγγραφικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ἀγαλιώτη εἶνε τὰ μέγιστα συντελεστικὴ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτοῦ παράγοντος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

— Πρέπει λιγάκι νὰ βιασθῇς, Ἀμαλία. Τὸ τραῖνο φεύγει σὲ 24 ὧρες.

Προσεχῶς εἰς τὸ «ΕΡΓΟΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεῖα Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
) Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
20
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 61
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 3
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

Ἐστάθη στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, ἔλαβε μίαν στάσιν ἐρευνητικῆς ἐνατενίσεως, ὡς ν' ἀντίκρυζε τὸν Ὠκεανόν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διαπλεύσῃ, καί, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐστήριξε τὸ μπαστοῦνί του, ὀλίγα ἑκατοστὰ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ, μ' ἕνα παράδοξον βῆμα ἐπὶ τῆς πλατείας.

Εἰς τὸ ἀντικρυνὸν πεζοδρόμιον τὸν συνήντησα πάλιν, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ζητοῦντος κάτι τι.

—Θέλεις τίποτα γέροντά, μου ;

Ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν.

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου.... Βγαίνω ἀποδῶ στὸ Σταθμὸ τοῦ Σιδηροδρόμου ;

—Θὰ τραβήξῃς ἴσια καὶ θὰ στρίψῃς δεξιᾶ. Δὲν βλέπεις καθόλου, γέροντα ;

—Ἂν ἔβλεπα, παιδί μου, δὲν θὰ ρωτοῦσα. Ἔτσι τὸ ἤθελε, βλέπεις, ὁ Θεός...

Ἔκαμε πάλιν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ κ' ἐκινήθη νὰ κατεβῇ τὸ πεζοδρόμιον. Τὰ ἁμάξια, τὰ τράμ, τ' αὐτοκίνητα, τὸ πλῆθος διεσταυρώνοντο, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Μὲ δύο μάτια μόλις τὰ ἐκατάφερνε κανεὶς νὰ σωθῇ ἀπὸ βέβαιον διαμελισμόν. Ὁ τυφλὸς ἐρριψοκινδύνευε τὴν τρομερὰν διάβασιν, μὲ μόνον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἐθεώρησα στοιχειώδη ὑποχρέωσίν μου νὰ τὸν ἀναχαιτήσω.

—Ποῦ πᾶς, γέροντα ; Καταλαβαίνεις τί κάνεις ; Θὰ σὲ πλακώσῃ κανένα ἁμάξι......

Ὕψωσεν ἐπάνω μου τὰ θολά του μάτια, μὲ ὕφος ἀνθρώπου προσβεβλημένου εἰς τὴν φιλοτιμίαν του.

—Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Δὲν ἔχω ἀνάγκη. Φτάνει νὰ ξέρω ποῦ πάω....

Κ' ἐπρόσθεσεν :

—Εἴκοσι χρόνια περπατῶ ἔτσι. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός, ποτὲ δὲν ἔπαθα τίποτε.

Εἴκοσι χρόνια ἐπερπατοῦσεν ἔτσι. Εἰς τὸ διάστημα εἴκοσι ἐτῶν ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἐπλακώθησαν ἀπὸ ἁμάξια, ἀπὸ τράμ, ἀπὸ ἄλογα· ἑκατοντάδες ἐσκόνταψαν, ἐγλίστρησαν, ἔσπασαν τὰ πόδια τους καὶ τὰ κεφάλιά τους, ἔμειναν νεκροὶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἀπὸ δύο μάτια καὶ κἄποτε ἀπὸ τέσσερα. Ὁ τυφλὸς εἴκοσι χρόνια περπατεῖ, χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ παραμικρόν !

—Παράξενο σοῦ φαίνεται, μοῦ εἶπε, μὲ κἄποιαν θλιβερὰν ὑπερηφάνειαν, σχολιάζων τὴν σιωπήν μου.

—Παράξενο βέβαια !

—Αἲ ! παιδί μου ! Ἂν χάσῃ κανένας τὰ μάτια του, βλέπει μὲ ὅλο του τὸ κορμί, μὲ τὰ χέρια του, μὲ τὰ πόδια του, μὲ τὸ πετσί του. Νὰ ! Ἐγὼ ποὺ βλέπεις ἐδῶ, δὲν σὲ βλέπω, σὲ νοιώθω ὅμως, σὲ καταλαβαίνω. Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ; Ἔρχεσαι κατεπάνω μου καὶ παραμερίζω. Ὁ ἀέρας σου μοὔρχεται πρωτήτερα ἀπὸ σένα. Καταλαβαίνω πῶς θὰ τσουγκρίσωμε. Τί τὰ θέλεις ; Κι' ὁ τοῖχος ποὖνε μπροστά μου, μοῦ στέλνει κι' αὐτὸς τὸν ἀέρα του, μοῦ λέει : «Ἐδῶ εἶμαι ! Στάσου στρίψε !» Ἁπλώνω τὸ μπαστοῦνί μου κι' ἀγγίζω τὸν τοῖχο. Ποτὲ δὲν γελάσθηκα ! Νὰ ξέρω μόνον ποῦ πάω... Αὐτὸ εἶνε ! Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, γειά σου !

Καὶ ἐρρίφθη, μὲ πεποίθησιν, μέσα εἰς πανδαιμόνιον. Ἐστάθηκα καὶ τὸν ἐκύτταξα μὲ θαυμασμόν, ἕως τὴν στιγμήν, ποὺ μὲ σοφωτάτους ἑλιγμοὺς ἔφθασε σῶος καὶ ἀβλαβὴς εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ Σταθμοῦ. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἕνας κύριος μὲ τέσσερα μάτια, ἐκινδύνευσε νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ ἕνα χειράμαξον. Τί τὸ περίεργον ; Μήπως ἕνας ἠλίθιος δὲν περνᾷ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν ; Τυφλὸς εἶνε καὶ αὐτός. Καὶ πάλιν ἕνας σοφὸς σκοντάφτει εἰς κάθε του βῆμα, μὲ ὅλα του τὰ φῶτα, ὡς νὰ ἦτον ὁ πλέον θεόστραβος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἡ ζωὴ ὡρισμένως εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀστειότητας.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Ντίτα Μέϊλο, εἶνε τὸ νέον ἄστρον ποὺ μᾶς λανσάρει τὸ Χόλλυγουντ.. Ἡ νεαρὰ βεντέττα, διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἐσχάτως πολὺς λόγος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐμφανίζεται σὲ μίαν νέα Κωμεντὶ τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν.

Τὴν Ἑβδομάδα

Τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν φιλολογίαν, τὸ ἐπῆρεν ἐφέτος ὁ Ροζὲ Μαρτὲν Ντὺ Γκάρ, ἀρχισυντάκτης καὶ κριτικὸς τῶν παρισινῶν «Φιλολογικῶν Νέων». Ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἀπροσδόκητος καὶ ἂν κρίνωμεν καὶ ἀπὸ τὰ σχόλια τοῦ παγκοσμίου τύπου, κἄπως ἀδικαιολόγητος.

Χαρακτηριστικὰ ἐν προκειμένῳ εἶνε τὰ σχόλια τῆς «Λιτερέρυ» τῆς μεγάλης φιλολογικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Λονδίνου. «Ὑπῆρχαν ἄλλοι —γράφει— περισσότερον δημιουργικοὶ συγγραφεῖς ἄξιοι τοῦ περιφήμου βραβείου, οἱ ὁποῖοι παρηγκωνίσθησαν καὶ καταφανῶς ἠδικήθησαν».

Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, προσθέτομεν ἡμεῖς, εἶνε καὶ ὁ μεγάλος μας ποιητὴς Κωστῆς Παλαμᾶς.

* * *

Αἱ «κοσμικαὶ πρῶται» εἰς τὰ θέατρα, τὰς συναυλίας καὶ τοὺς κινηματογράφους διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην. Ἀλλὰ οἱ κοσμικοὶ κύριοι καὶ αἱ σμὰρτ κυρίαι, ἐνῷ διαπληκτίζονται διὰ νὰ κλείσουν θέσεις, φεύγουν μὲ βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν. Τὰ διαλείμματα, τὰ ὁποῖα ὡς γνωστὸν εἶνε τὰ σημαντικώτερα σημεῖα τῆς παραστάσεως, εἶνε συντομώτατα καὶ ἔτσι τὰ φράκα καὶ οἱ τουαλέττες δὲν προλαβαίνουν νὰ ἐπιδείξουν τό... περιεχόμενόν των. Προχθὲς λ. χ. μία κινηματογραφικὴ πρεμιέρα «μὲ ἐπίσημον ἔνδυμα καὶ βραδυνὴν ἀμφίεσιν» ἐπῆγε διὰ τοὺς παρισταμένους ἐντελῶς χαμένη. Ἡ προβολὴ ἔγινε δίχως διάλλειμμα! Καὶ οἱ φρακοφοροῦντες καβαλλιέροι παρέλαβαν τὶς ντάμες των μὲ τὶς ἀκριβοπληρωμένες τουαλέττες καὶ ἀπῆλθον ἐν ἀπογνώσει οἴκαδε.

* * *

Αἱ φιλοδοξίαι τῶν νέων τῆς ἐποχῆς ἐκδηλοῦνται συχνὰ κατὰ τρόπον παράδοξον. Ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ἀποβλέπουν νὰ λανσαρισθοῦν ὡς λογοτέχναι δὲν διστάζουν νὰ καταφύγουν εἰς μεθόδους ποὺ θὰ ἐζήλευαν καὶ οἱ διαπρεπέστεροι λωποδῦται.

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Σῦρον μίαν σειρὰν ποιημάτων τοῦ.... ἀειμνήστου Ζαλοκώστα, τὰ ὁποῖα εὐσυνειδήτως τὰ ὑπογράφει ὡς ἰδικά του ἕνας νεαρὸς κύριος.

Ἂν τὸ κροῦσμα ἦτο μεμονωμένον δὲν θὰ μᾶς ἔκαμε ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ δὲν παρέρχεται σχεδὸν ἑβδομὰς ποὺ νὰ μὴ λάβωμεν ποιήματα γνωστὰ μὲ ξένην ὑπογραφήν....

Ἕνας μάλιστα ἐκ τῶν νέων αὐτῶν ποὺ εἶχε τὴν ἀνερυθρίαστον ἀναίδειαν νὰ ὑπογράψῃ τοὺς ὡραίους στίχους τοῦ Οὐράνη «Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο τοῦ φθινόπωρου δεῖλι» μᾶς ξαναγράφει καὶ μὲ θρασυτάτας ἀνορθογραφίας μᾶς ἐρωτᾷ διατί τάχα δὲν ἐδημοσιεύσαμεν τὸ ποίημά του. Τί νὰ ἀπαντήσωμεν; Τείνομεν νὰ πιστεύσωμε ὅτι ἡ ἀσυνειδησία δὲν ἔχει ὅρια.

* * *

Ὅσον προχωρεῖ ἡ χειμερινὴ κινηματογραφικὴ σαιζόν, τόσον ἀναπτύσσεται ἡ φιλολογία τῆς ρεκλάμας. Φοβερὰ δείγματα τῆς φιλολογίας αὐτῆς βλέπομεν εἰς τὶς ἐφημερίδες. Τὴν τελευταίαν πρὸ παντὸς ἑβδομάδα οἱ συντάκται τῶν κινηματογραφικῶν ρεκλαμῶν ἵππευσαν τὸν Πήγασσον τῆς πλέον ἐξάλλου μεγαληγορίας καὶ τῆς πλέον μεγαλοστόμου ἐξωφρενικότητος. Σταχυολογοῦμε μερικὰ ἀποσπάσματα: «Τὸ ἄφθαστο δραματικὸ μεγαλούργημα, ποὺ θὰ ἐπισκιάσῃ κάθε προηγούμενη ἐπιτυχία». «Τὸ φὶλμ—κολοσσός, τὸ φὶλμ—ἴλιγγος, τὸ φὶλμ—ἀποκάλυψις, τὸ φὶλμ—ἀποθέωσις». «Ἡ ἀσύγκριτη δημιουργία δύο τιτάνων τῆς ὀθόνης». Διαβάζοντας κανεὶς ὅλ' αὐτά, αἰσθάνεται τὸ χέρι του νὰ κινῆται πρὸς τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ... Δρομοκαϊτίου.

* * *

Εἰς τὰ χοροδιδασκαλεῖα ἐφέτος ἐπῆλθεν ἀναστάτωσις. Νέοι χοροὶ μὲ πολύπλοκα ἀγγλοσαξωνικὰ ὀνόματα μπερδεύουν τὰ βήματα καὶ τῶν δεινοτέρων χορευτῶν ποὺ σπεύδουν νὰ μυηθοῦν εἰς τὰ μυστήρια τῶν νέων μοντέρνων ὀρχήσεων.

Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι οἱ χοροὶ αὐτοὶ ποὺ ἐνθυμίζουν καταπληκτικῶς τοὺς καννιβάλους δὲν εἶνε καθωρισμένοι. Κάθε διδάσκαλος τοὺς διδάσκει καὶ διαφορετικὰ καὶ κάθε χορευτὴς τοὺς ἑρμηνεύει κατ' ἰδίαν μέθοδον.

Προβλέπονται κατὰ τὶς Ἀπόκρηες θεάματα διασκεδαστικά, ἰδίως ἂν οἱ μαθητευόμενοι χορευταὶ κατανοήσουν αὐτὸ ποὺ ἐδίδασκε προχθὲς μὲ περισσὴν ἀφέλειαν, γνωστὸς Ἀθηναῖος χοροδιδάσκαλος. «Στοὺς νέους χοροὺς ὅσο περισσότερες κλωτσιὲς δίνετε στὸν ἀέρα, τόσο καλύτερα χορεύετε».

ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΤΟΥ κ. ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὕψωσε τὴν «ὀζώδη ράβδο» γιὰ νὰ κτυπήσῃ ἕνα εὔθυμο κορίτσι ποὺ ἐσφύριζε ἀμέριμνα εἰς τὸν δρόμον δὲν ἀγνοεῖ μόνον τὴν ἐποχήν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ σφυρίγματος. Ἀσφαλῶς ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ ὑποθέτῃ ὅτι τὸ σφύριγμα εἶνε ἐφεύρεσις ἀνδρικὴ κι' ὅτι δὲν στέκεται σ' ἕνα μικρὸ παρθενικὸ στόμα. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη πλάνη. Τὸ πρῶτον πλάσμα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔμαθε νὰ σφυρίζῃ εἶνε ἡ γυναῖκα. Ἰδοὺ πῶς ἔχει ἡ ἱστορία :

Ὅταν ἡ Εὔα ἔμεινε κάποτε μόνη εἰς τὸν παράδεισον — ὁ Ἀδὰμ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν βαρυέται καὶ τῆς τὸ ἔσκαζε συχνὰ—γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλήξη της ἀνέβηκε εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ κήπου σὲ κάποιο ἀνθισμένο γήλοφο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ἡ μεγαλοπρεπὴς δύσις τοῦ νεαροῦ ἡλίου.

Ἡ δύσις τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας ἦταν τότε τὸ μόνον δημόσιον θέαμα. Ὁ κινηματογράφος ἐφευρέθη ὀλίγον ἀργότερα.

Ἡ Εὔα ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴν ὥραν ἐκεῖ ἐξαπλώθηκε ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ περιέπεσε σὲ μιὰ ἡδονικὴν ἔκστασιν. Σὲ λίγο ὁ οὐρανὸς ἐφωταγωγήθηκε ἀπὸ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα μόλις εἶχαν πλασθῆ. Ἦταν τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Δημιουργίας — δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς — καὶ εἶχαν ἕνα φῶς καθαρώτατον. Τὸ θέλγητρον τῆς νεαροτάτης νυκτὸς μὲ τὸ ὁλοκαίνουργιο ἀσπροκέντητο φόρεμα ποὺ μόλις εἶχε ἐξέλθη ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημιουργοῦ, τὸ βαρὺ καὶ πυκνὸ ἄρωμα ποὺ ἀπέδιδαν τὰ πρωτόπλαστα Ρόδια, οἱ αὖρες ποὺ ἐμάθαιναν στὰ φύλλα νὰ ψιθυρίζουν ἡ γεμάτη θελκτικὴν γαλήνην ὡραιότης τοῦ κήπου ὅλα αὐτὰ ἐμιλοῦσαν στὴν ψυχή της γιὰ πρώτη φορὰ μὲ παράδοξα ἀκατάληπτα λόγια.

Ἔξαφνα ἕνα σφύριγμα γλυκύτατο ἀκούσθηκε ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ ἀκούεται καὶ τώρα κάτω ἀπὸ κλειστὸ παρθενικὸ παράθυρο.

Ἡ Εὔα ἐγύρισε καὶ εἶδε δίπλα της τὸν κομψότατον ὄφιν, τὸν μοιραῖον τρίτον.

Τότε ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ὁ ὄφις τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ ἴδιο γλυκὸ σαγηνευτικὸ σφύριγμα — πῶς θέλετε νὰ μιλήσῃ ἕνας ὄφις — τῆς ἔκανε μιὰ δελεαστικὴν πρότασιν.

—Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἐὰν δεχθῆτε νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε.

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα καρποφόρον δένδρον φορτωμένον μὲ ὡρίμους καρπούς.

Ἡ Εὔα διὰ δευτέραν φορὰν ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὸ σφύριγμα ποὺ ὅσο ἐπήγενε ἐγίνετο ἑλκυστικώτερον μεθυστικώτερον τὴν καθήλωσε ἐκεῖ.

Καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἔκανε νὰ ὑποκύψῃ. Ἀπὸ τότε ὁ ὄφις τὴν συναντοῦσε τακτικά. Καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ παραδείσου τὸ σφύριγμα ἐξηκολούθησε ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Εὔας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀδὰμ τὴν ρώτησε θυμωμένος.

—Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ σφυρίζει κάθε βράδυ ;

Ἡ Εὔα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Καὶ ποῦ θέλεις νὰ ξέρω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, εἰς τὸ ἕνα σφύριγμα προσετέθησαν καὶ ἄλλα δύο διότι ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὄφεις εἶχαν γίνει τρεῖς ἕως ὅτου τέλος τὸ σπίτι τοῦ πρώτου ἀτυχήσαντος συζύγου μετεβλήθη εἰς σφυρίχτραν καλοῦσαν εἰς συναγερμόν.

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ πρώτη γυναῖκα ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν ὄφιν τὸ σφύριγμα, τὸ ὁποῖον κατόπιν διέδωσε εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε ὅπως λένε καὶ εἰς τὸ θέατρον ἡ «πρώτη διδάξασα».

Ἐὰν δὲ σήμερα σφυρίζει σπανίως, τὸ κάμνει ἀπὸ λεπτότητα γιὰ νὰ μὴν ἐνθυμίζει εἰς τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς της τὸ πρῶτόν της σφάλμα, ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο σφύριγμα τοῦ πρώτου οἰκογενειακοῦ φίλου, ποὺ ἐνεφανίσθη ὑπὸ μορφὴν ἑρπετοῦ.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.Τ[illegible]
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55
ΑΡΙΘ. 39045

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Προτομαὶ ἐπάνω σὲ βράχους

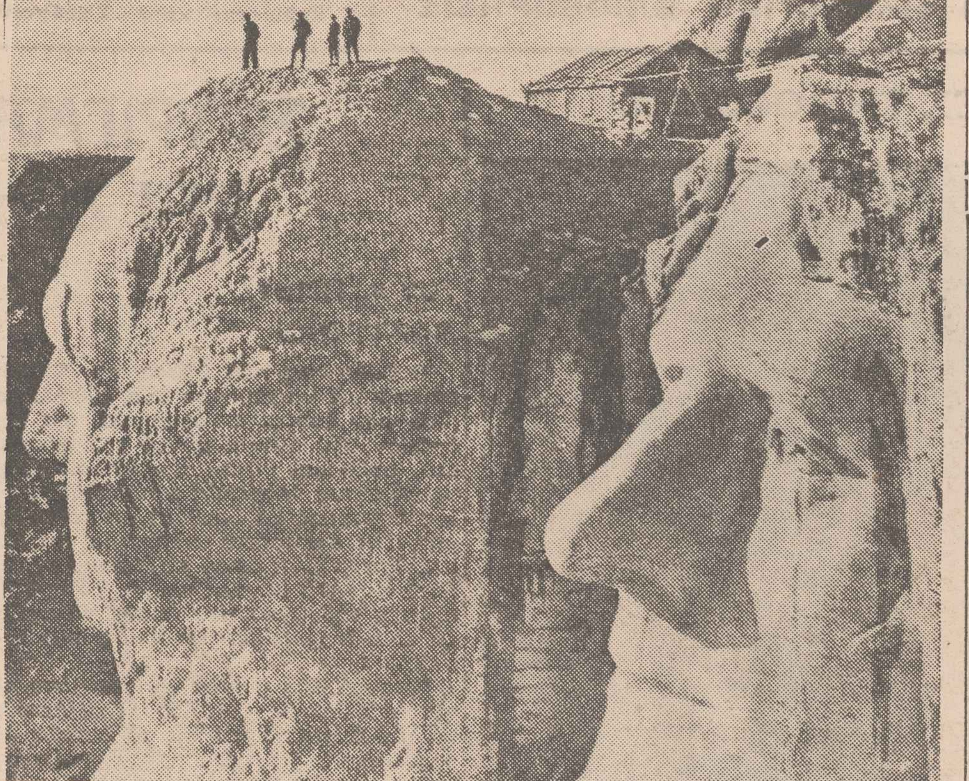

Καὶ ἐδῶ, ὅπως σὲ πολλὰ ἄλλα, ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Πράγματι, τὸ πρῶτο ὑπερφυσικὸ, τὸ ὁποῖο ἐλαξεύθη σὲ βράχο, εἶνε ἡ αἰνιγματικὴ Σφίγξ τῆς Γκίζας. Παριστάνει μὲν κολοσσιαῖον λέοντα καὶ κατ' ἀρχὰς θὰ ἦτο βεβαίως συμπαγὴς βράχος, ποὺ ἴσως εἶχε ἀορίστως τὸ σχῆμα αὐτὸ, οἱ τεχνῖται τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου — ὑπολογίζεται ὅτι ἡ Σφίγξ ἐλαξεύθη πρὸ 5000 ἐτῶν — συνεπλήρωσαν κατόπιν τὴν ὁμοιότητα καὶ ἔδωσαν εἰς τὸ πρόσωπον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Φαραὼ Χεφρῆνος τῆς Δ΄ Δυναστείας. Τὸ πρόσωπον τῆς Σφιγγὸς, ὕψους 5 μέτρων, εἶνε ὅμως μικρό, ἀληθινὰ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἔργα τῶν νεωτέρων. Εἰς τὴν Νότιον Ντακότα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐλάξευσαν μέσα σὲ σκληρότατο γρανίτη, ἡλικίας 2 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, τὰ κεφάλια τῶν τεσσάρων ἀγαπητοτέρων Προέδρων τῆς Χώρας των : τοῦ Γεωργίου Οὐάσιγκτων, «τοῦ ἐλευθερωτοῦ καὶ πρώτου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν», τοῦ Τόμας Τζέφερσον, ποὺ θεωρεῖται «ὁ πατέρας τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας», τοῦ Ἄμπρααμ Λίνκου, ὁ ὁποῖος «κατήργησε τὴ δουλεία τῶν Μαύρων» καὶ τέλος τοῦ Θεοδώρου Ρούζβελτ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ὁποίου αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι «εἰσῆλθαν εἰς τὴν χορείαν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων». Τὰ κεφάλια τῶν Προέδρων ἔχουν τὸ καθένα ὕψος 18 μέτρων, ἔχουν δὲ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸ βουνό, ὕψους 2000 μέτρων, δυόμισυ ἑκατομύρια τόνοι γρανίτου. Τελευταίως ὅμως, ὡσὰν νὰ ἤθελε ἡ φύσις νὰ ἐκδηλώση ὅτι διατηρεῖ τὰ δικαιώματά της μία πηγὴ ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ Τζέφερσον. Ἐφαίνετο ὅτι ὁ Πρόεδρος ἔκλαψε. Μὲ χίλιες δυσκολίες δὲ κατώρθωσαν οἱ μηχανικοὶ νὰ σταματήσουν τὸν ροῦν τοῦ καθαροῦ νεροῦ τοῦ βουνοῦ.

Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀβησσυνίας οἱ Ἰταλοὶ ἐμιμήθησαν τοὺς ἀμερικανοὺς καὶ ἐλάξευσαν σὲ μιὰ κορφὴ τῶν ἀφρικανικῶν βουνῶν μιὰ τεραστία προτομὴ τοῦ Μουσολίνι, ὕψους ἄνω τῶν 30 μέτρων.

Μία ἔπαυλις φρούριο

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἡ ζωὴ τῶν κυβερνώντων δὲν διατρέχει τόσους κινδύνους, ὅσο στὴν Ἰαπωνία. Κάθε τόσο γίνονται δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐναντίον πρωθυπουργῶν καὶ ὑπουργῶν. Ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποφάσισε νὰ ληφθοῦν ἰδιαίτερα μέτρα προστασίας τῆς ζωῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ ἰδίως. Ἔτσι κτίσθηκε ἕνα νέο σπίτι γιὰ τὸν ἑκάστοτε πρωθυπουργὸ τὸ ὁποῖο, ἐνῷ εἶνε ἐξωτερικῶς μιὰ χαριτωμένη βίλλα, εἶνε ἐν τούτοις ἕνα ἀληθινὸ φρούριο. Ὅλοι οἱ τοῖχοι καὶ οἱ ὀροφές του εἶνε ἀπὸ μπετόν, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ καὶ στὴν πιὸ σφοδρὴ ἔκρηξι. Τὸ γραφεῖο τοῦ πρωθυπουργοῦ προστατεύεται ἀπὸ ἕνα θωρακισμένο παραβάν. Τὸ πάτωμα κάθε δωματίου μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ ὅπως οἱ καταπακτὲς τῶν παληῶν μυθιστορημάτων καὶ νὰ καταποντίσῃ τοὺς πιθανοὺς συνωμότας στὰ ὑπόγεια. Τέλος, ἡ «ἔπαυλις» εἶνε ἐφωδιασμένη μὲ ὁλόκληρο σύστημα φωτεινῶν καὶ ραδιοφωνικῶν σημάτων. Τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τῆς ἐπαύλεως εἶνε ὅλο ἀστυνομικοί.

XXX

Τὸ γηραιότερο δέντρο

Πιστευόνταν ὥς τώρα ὅτι τὰ γηραιότερα δέντρα τῆς γῆς βρίσκονται στὰ δάση τοῦ Μεξικοῦ, τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Ἰάβας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἡλικία μικρότερη τῶν 6.000 ἐτῶν. Ἐν τούτοις, τελευταίως, ἕνας σοφὸς βοτανολόγος τοῦ Σικάγου ἀνεκάλυψε στὸ Κῆνσλαντ τῆς Αὐστραλίας ἕνα δέντρο ἡλικίας 12.000 ἐτῶν. Εἶνε τὸ δέντρο «μακροζάμια», τοῦ ὁποίου 25 ὥς τριάντα ὅμοιά του, μόλις ἔχουν ἡλικία... 3.000 ἐτῶν. Ἐν τούτοις μὴ φαντασθῆτε ὅτι τὰ δέντρα αὐτὰ εἶνε γίγαντες τοῦ φυτικοῦ κόσμου. Ἀπεναντίας, πρόκειται περὶ νάνων ποὺ μόλις ὑπερβαίνουν τὸ ὕψος τοῦ ἑνὸς μέτρου!

50 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα!...

Μία οὐγγρικὴ ἐφημερίδα, ἡ «Οὔζ Μαγιάρσιγκ» εἶχε τὴν ἰδέα νὰ κάνῃ ἕναν περίεργο λογαριασμό: Ὑπολόγισε πόσα χιλιόμετρα διανύει ὁ ἄνθρωπος τῶν πόλεων τὴν ἡμέρα, τρέχοντας στὶς διάφορες δουλειές του. Καὶ βρῆκε, ὅτι κατὰ μέσον ὅρον κάθε κάτοικος μιᾶς πόλεως κάνει τὴν ἡμέρα 19.098 βήματα, δηλαδὴ κάπου 13 χιλιόμετρα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κεῖνοι ποὺ ὑπερβαίνουν τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ κατὰ πολύ, ἀλλ' ἄς τοὺς πάρουμε κατὰ σειρά: Μιὰ νοικοκυρὰ χρειάζεται γιὰ τὰ ψώνια της καὶ τὶς διάφορες δουλειές της 20 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Ἕνας ἀστυφύλαξ διανύει ἐν ὑπηρεσίᾳ 32 χιλιόμετρα, ἕνας γραμματοκομιστὴς 35 καὶ ἕνα γκαρσόνι —ἔ, πιό, αὐτὸς εἶνε καὶ ἄν εἶνε ποὺ σπάει τὸ ρεκόρ!—50 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα!

Αὐτά, βέβαια, συμβαίνουν στὴν Οὐγγαρία. Ἀλλὰ δὲν φανταζόμεθα ἀλλοῦ νὰ γίνωνται ὀλιγώτερα!

XXX

Ἀσχολίες πριγκήπων

Ἡ ζωὴ ἑνὸς νεαροῦ πρίγκηπος πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται αὔριο ὁ πρίγκηψ αὐτὸς νὰ βασιλεύσῃ, μὴ φαντασθῆτε ὅτι εἶνε πάντα εὐχάριστος καὶ ὅλο διασκεδαστική. Οἱ πρίγκηπες ὅταν εἶνε μικροί, ἔχουν νὰ μάθουν χίλια δυὸ πράγματα γιὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ πάρουν μιὰ μέρα τὴν θέσι τοῦ πατέρα τους καὶ οἱ ὧρες τους εἶνε πάντοτε μοιρασμένες στὶς διάφορες αὐτὲς προπαρασκευαστικὲς ἀσχολίες των. Ἔτσι, ὁ πρίγκηψ, διάδοχος τῆς Ρουμανίας, βοϊβόδας Μιχαήλ, ἐργάζεται ὡρισμένες μέρες τῆς ἑβδομάδος σ' ἕνα ἐργοστάσιο ὡς ἁπλοῦς ἐργάτης. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶνε μέρος τῆς προπαρασκευῆς του ὡς διαδόχου, τοῦ πατέρα του, ἐπιδιώκοντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν αὔξησι τῆς δημοτικότητός του.

ΕΙΣ ΤΟΝ «ΑΙΩΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ»...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ; ■

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι σήμερα ὁλόκληρη ἡ Ἀφρικὴ ἔχει ἐξερευνηθῆ, ὅτι εἶναι γνωστοὶ ὅλοι οἱ λαοὶ ποὺ ζοῦν στὴν μαύρη ἤπειρο, ὅτι ἔχει ἐκλείψει παντελῶς ὁ καννιβαλισμὸς καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῶν Εὐρωπαίων ἔχει κατορθώσει νὰ ἀποβάλη ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς τὰ ἄγρια ἔνστικτά των. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα. Ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν Ἀφρικὴ φυλὲς ποὺ τρῶνε ἀποκλειστικῶς ἀνθρώπινο κρέας! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς πολὺ μέσα πρὸς τὸν ποταμὸ Κόγκο καὶ τοὺς παραποτάμους του, ὥς τὸ Οὐμπάνκι γιὰ νὰ τοὺς βρῆ. Πάντως ὑπάρχουν...

Τοὺς ἀνθρωποφάγους αὐτοὺς τοὺς ἔχει ἀνακαλύψει ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς Σίμπρουκ κατὰ μιὰ τελευταία περιοδεία του στὴν Ἀφρικὴ καὶ περιγράφει τὴν ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμά τους στὸ βιβλίο του «Τὰ μυστικὰ τῆς ζούγκλας» ποὺ ἐξέδωσε πρὸ ἡμερῶν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ μαθαίνομε καταπληκτικὰ πράγματα.

XXX

Κατὰ τὸν ἄγγλο συγγραφέα ὑπάρχουν τέσσερα εἴδη καννιβαλισμοῦ : Πρῶτον, ὁ θρησκευτικὸς καννιβαλισμὸς, ποὺ συνίσταται στὸ ψήσιμο τῶν μικρῶν παιδιῶν ἐν εἴδει θυσίας πρὸς τοὺς θεούς. Δεύτερον, ὁ μαγικὸς καννιβαλισμὸς, τὸν ὁποῖο ἐξασκοῦν μόνο οἱ μεμυημένοι στὴν μαύρη μαγεία καὶ ὁ ὁποῖος συνίσταται στὸ φάγωμα τοῦ μυαλοῦ ἢ τῆς καρδιᾶς ἑνὸς ἐξύπνου ἢ γενναίου ἀνθρώπου. Οἱ τρώγοντες τὴν καρδιὰ ἢ τὸ μυαλὸ ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἀποκτήσουν τὰ χαρίσματα τοῦ φονευθέντος.

Τρίτον, ὁ ἐγκληματικὸς καννιβαλισμὸς, στὸν ὁποῖο ἐπιδίδονται οἱ ἄγριοι πού... δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε ! Τέλος, ὁ φυσικὸς καννιβαλισμὸς στὸν ὁποῖο ἐπιδίδονται οἱ... καλοφαγάδες ἄγριοι ἐπειδὴ βρίσκουν τὸ ἀνθρώπινο κρέας τρυφερώτατο.

Στὴν τελευταίαν αὐτὴ κατηγορία ἀνῆκαν οἱ «Πολεμισταὶ» τῶν ὁποίων φιλοξενούμενος ἦταν ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς. Μᾶς διηγεῖται μάλιστα ὅτι μιὰ μέρα παρευρέθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μακάβρια αὐτὰ γεύματά τους κατὰ τὰ ὁποῖα φαγώθηκε ἕνας τριαντάρης συμπολεμιστής τους ποὺ εἶχε σκοτωθῆ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συμπλοκῆς. Ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς ἔφαγε κι' αὐτὸς τὸ μερίδιό του ἕνα κομμάτι ἀνθρωπίνου πλευρᾶς, τὸ ὁποῖο τοῦ φάνηκε... θαυμάσιο σὲ γεῦσι! Ἄν καὶ ὁ συγγραφεὺς εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιόπιστος, στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεώς του θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχωμε ἀμφιβολίες...

Πάντως εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ ἄγριες αὐτὲς φυλὲς τρώγοντας τὸ ἀνθρώπινο κρέας δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ ἔχουν τύψεις..., ὅπως θἄπρεπε νὰ εἶχε ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα ποὺ τοῦ παρέθεσαν...

Μιὰ ἄλλη φυλὴ ἀνθρωποφάγων, οἱ «Μπβάρκας» ,τρώγονται... μεταξύ των ! Οἱ κάτοικοι τοῦ πιό... πεινασμένου χωριοῦ εἰσβάλουν στὸ γειτονικὸ χωριὸ καὶ ἀρχίζει ἐκεῖ ἕνα ἄγριο μακελειὸ στὸ ὁποῖο σκοτώνονται οὐκ ὀλίγοι. Μετὰ τὴν συμπλοκὴ, οἱ νικηταὶ παραλαμβάνουν μαζί τους νεκροὺς καὶ ζωντανοὺς καὶ τοὺς μεταφέρουν στὸ χωριό τους. Οἱ νεκροὶ τεμαχίζονται, ψήνονται καὶ τρώγονται ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τοὺς ζωντανοὺς, τοὺς ἀποθηκεύουν γιὰ παρακαταθήκη, σ' ἕνα ἀσφαλὲς μέρος καὶ τοὺς τρῶνε ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Σὲ ἄλλες φυλὲς ὅμως, ὅπως σ' αὐτὲς ποὺ ζοῦν π.χ. στὸ Βελγικὸ Κογκὸ, δὲν τρῶνε ποτὲ ἐλευθέρους ἀνθρώπους ἀλλὰ μόνο σκλάβους. Στὴν φυλὴ τῶν «Τοφόκας» ὑπάρχει μιὰ περίεργη συνήθεια: Τρώγονται μόνο ὅσοι ἀπειθαρχοῦν στοὺς νόμους τῆς φυλῆς καὶ στὸν ἀρχηγό τους, ἀφοῦ ἐννοεῖται προηγουμένως σκοτωθοῦν ! Οἱ «Μπαμπάκος» ἔχουν ἕνα ἄλλο ἀπδιαστικώτατο ἔθιμο. Ξεθάβουν τοὺς νεκρούς των λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ταφή των καὶ τοὺς τρῶνε. Οἱ «Μπαντόμντας» ὅταν θέλουν νὰ τιμήσουν κανέναν ἄξιο ἀρχηγό τους σφάζουν ἕναν καλοθρεμμένο σκλάβο καὶ τοῦ παραθέτουν γεῦμα. Ἀλλὰ οἱ παρακαθήμενοι στὸ γεῦμα αὐτὸ ὁρκίζονται νὰ μὴν σκοτώσουν σ' ὅλη τους τὴν ζωὴ ἄνθρωπο !

Καννίβαλοι ὑπάρχουν καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Αὐστραλίας. Αὐτὴ τρῶνε ἀποκλειστικὰ τὸ κρέας λευκῶν γιατὶ τὸ βρίσκουν ἀσυγκρίτως καλλίτερο ἀπὸ τὸ κρέας τῶν μαύρων.

XXX

Πρὸ τριακονταετίας οἱ περισσότερες φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς ἦσαν ἀνθρωποφάγο.ι Μέσα σὲ μεγάλα βαρέλια πάστωναν κομμάτια ἀνθρωπίνου κρέατος τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν στὶς ἐπίσημες μόνο μέρες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐμπορευόντανε καὶ ἀνθρώπινο κρέας, πουλῶντας το γιά... χοιρινό ! Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερο ὅλων εἶναι τὸ ἐμπόριο τῆς ζωντανῆς σαρκός. Ὅποιος εἶχε ἀνάγκην χρημάτων ἔπαιρνε ἕναν σκλάβο του καὶ τὸν ἐξέθετε εἰς «λιανικὴν πώλησιν» στὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ : Κάθε πελάτης, δηλαδὴ, εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράσῃ ἕνα κομμάτι κρέας ἀπ' τὸ ζωντανὸ σκλάβο. Τὸ κομμάτι τῆς ἀρεσκείας του τὸ σημείωνε ἐπάνω στὸ σκλάβο ὁ καθεὶς, μ' ἕνα κάρβουνο καὶ ὅταν πουλιῶταν ὅλος, οἱ ἀγορασταί του τὸν ἔπαιρναν μαζί τους, τὸν σκότωναν καὶ διεμοιράζοντο τά... τεμάχια τῶν σαρκῶν του !

Οἱ «Μπουτζὶ» ἦσαν ἀκόμη πιὸ τρομεροί. Ἔσπαζαν μὲ βαρειὰ σίδερα τὰ μέλη τῶν αἰχμαλώτων τους τοὺς ὁποίους κατόπιν ἔρριχναν μισοπεθαμένους μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ μουσκέψουν, προτοῦ τοὺς φᾶνε.

Πάντως γενικὰ, τὰ ἔθιμα τῶν καννιβάλων εἶναι ὅμοια σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν.

XXX

Τὸ ἀξιοπερίεργο εἶναι ὅτι οἱ καννίβαλοι δικαιολογοῦν τὴν ἀπάνθρωπη αὐτὴ πράξη τους ἰσχυριζόμενοι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο παίρνουν ὅλα τὰ χαρίσματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ τρῶνε, καὶ οἱ ὁποῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐχθροί τους. Καὶ τὰ χαρίσματα αὐτὰ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητα, ὅπως ἡ δύναμη, τὸ θάρρος, ἡ ἐξυπνάδα. Δίδουν δὲ ἰδιαιτέρα σημασία σὲ κάθε μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Τὸ κεφάλι τὸ τρῶνε γιὰ ν' ἀποκτήσουν νοημοσύνη, τὸ στῆθος δύναμη, τὴν καρδιὰ θάρρος, κ.τ.λ.

XXX

Ρεκλάμα μιὰ φορά!

Στὸ Λονδῖνο δημιουργήθηκαν αὐτὲς τὶς μέρες δύο πολὺ περίεργα ρεκόρ. Τὸ ἕνα εἶνε διαφημίσεως, τὸ ἄλλο ἀθλητικό. Καὶ τὰ δύο δὲ μαζί, ἀποτελοῦν ἕνα πρώτης τάξεως ρεκὸρ παραδοξότητος.

Ἕνα ἐργοστάσιο ποδηλάτων, γιὰ νὰ διαφημίσῃ τὰ ποδήλατά του, καθιέρωσε τὴν ἑξῆς πρωτοτυπία: Ἔβαλε μέσα στὴ βιτρίνα ἑνὸς ἀπὸ τὰ πρατήριά του ἕναν ποδηλατιστὴ πάνω σ' ἕνα ποδήλατο, σὰν αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν μέσα στὰ σπίτια γιὰ ἄσκησι. Τὰ ποδήλατα αὐτὰ εἶνε στερεωμένα στὸ ἔδαφος καὶ δὲν κινοῦνται, ὁ ποδηλατιστής, ὅμως κάνει, ὑπὸ ἔποψιν προϋποθέσεως, τὴν ἴδια δουλειὰ ὅπως μὲ κάθε ἄλλο ποδήλατο. Λοιπόν, ὁ ἀθλητὴς ποὺ εἶχε διαλέξει τὸ ἐργοστάσιο διήνυσεν, ἐπὶ τόπου φυσικὰ καὶ ἐπὶ 12 ὧρες, 259 χιλμ. 049 μ. πρᾶγμα ποὺ σημαίνει μέσην ταχύτητα 21 χιλμ. 587 μ. τὴν ὥρα! Ρεκὸρ ἀντοχῆς ποδηλατιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ποδηλάτου!

ΦΡΟΫΛΑΪΝ ΝΤΟΚΤΟΡ
Ἡ κατάσκοπος μὲ τὰ πράσινα μάτια

Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΙΔΡΥΕΙ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΜΟΓΓΟΛΚΟΥΟ ●

ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ, ΚΙΝΑΣ ΚΑΙ ΜΑΤΖΟΥΡΙΑΣ

Κατὰ τὶς τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἀλλ' ἰδίως ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας, πρόκειται νὰ ἱδρυθῆ νέον κράτος μεταξὺ Σοβιετικῆς Ρωσσίας, Κίνας καὶ Μαντζουρίας, τὸ Μογγολκουό. Πρόκειται δηλαδὴ κατὰ κυριολεξίαν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς λεγομένης Μογγολίας, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰαπωνία ἐπιδιώκει νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν Κίναν καὶ ν' ἀνακηρύξῃ εἰς ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν. Ἡ σημερινὴ Μογγολία ἀποτελεῖ μικρὸν μόνον τμῆμα τοῦ τεραστίου Κράτους τῶν Μογγόλων, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸν Τσίγκινς Χάν, εἶχεν ἐπεκταθῆ μέχρι τῆς Εὐρώπης.

Τὸ τεράστιον αὐτὸ Κράτος διελύθη κατόπιν καὶ ἡ Μογγολία ἄλλαξε διαφόρους κυριάρχους μέχρις ὅτου τῷ 1644 ἐνσωματώθη εἰς τὴν Κινεζικὴν Αὐτοκρατορίαν ὑπὸ τὴν Δυναστείαν τῶν Μαντσού. Τῷ 1912 ὅμως, μὲ τὴν ἐπανάστασι τῆς Κίνας, ἡ Μογγολία ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ κινεζικὸν Κράτος καὶ κατὰ τὰ μετέπειτα χρόνια ἐχωρίσθη εἰς 3 τμήματα. Τὸ ἀνατολικό της τμῆμα ἀποτελεῖ, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Μαντσουκουό, μέρος τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῆς. Εἶνε πολὺ γόνιμον καὶ ἔχει ἀρκετὰ πυκνὸν πληθυσμόν. Ἐπειδὴ οἱ Ἰάπωνες προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν τὰς συμπαθείας τῶν Μογγόλων, οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπολαύουν ποιᾶς τινος ἀνεξαρτησίας. Τὸ νότιον τμῆμα αὐτῆς, ἡ λεγομένη ἐσωτερικὴ Μογγολία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κινεζικὰς ἐπαρχίας Τσαχάρ, Σουϊγκουὰν καὶ Νιγκσία—τῶν ὁποίων οἱ Ἰάπωνες ἔχουν ἤδη καταλάβει ὁλόκληρον τὴν πρώτην καὶ μέρος τῆς δευτέρας—εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρόκειται ν' ἀποτελέσῃ τὸ νέον ἀνεξάρτητον κράτος.

Οἱ Μογγόλοι τῶν τριῶν αὐτῶν κινεζικῶν ἐπαρχιῶν ἔχουν ἀπωθηθῆ ἀπὸ τοὺς Κινέζους πρὸς βορρᾶν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Γκόμπυ καὶ φυσικὸν εἶνε, ὡς ἐκ τούτου, νὰ θεωροῦν τοὺς Κινέζους ὡς ἐχθρούς των.

Αἱ ἐπιτυχίαι τῶν Ἰαπώνων στὶς δύο ἀνατολικώτερες ἐπαρχίες καὶ ἡ προπαγάνδα των ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως ἑνὸς ἀνεξαρτήτου Κράτους, ἐπηρέασαν τοὺς Μογγόλους καὶ ἰδίως τοὺς διαφόρους πρίγκηπας, ἡγέτας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλα τὰ τελευταῖα χρόνια, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πρίγκηπος Τὲχ Βὰνγκ, ἐκινοῦντο διὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴν θέσιν των καὶ τὴν θέσιν τοῦ λαοῦ των.

Τὸ τρίτον τμῆμα τῆς Μογγολίας εἶνε ἡ λεγομένη Ἐξωτερικὴ Μογγολία, ἡ ὁποία συνορεύει μὲ τὴν Ἐσωτερικὴν πρὸς νότον, μὲ τὴν Μαντζουρίαν πρὸς ἀνατολὰς καὶ μὲ τὸ Τουρκεστὰν καὶ τὴν Σιβηρίαν πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς βορρᾶν.

Τὸ τρίτο αὐτὸ τμῆμα ἔχει ἀνακηρυχθῆ ἀπὸ τὸ 1921 εἰς ἀνεξάρτητον Σοβιετικὴν Δημοκρατίαν καὶ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ὅλου ρωσσικοῦ Κράτους. Ἀναγκαστικῶς ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἵδρυσις ἑνὸς μογγολικοῦ κράτους θὰ περιορισθῆ εἰς τὴν Ἐσωτερικὴν μόνον Μογγολίαν καὶ δὲν εἶνε βέβαιον ἐὰν ὁ πρίγκηψ Τέχ, ὁ νῦν ἡγέτης τῶν Μογγόλων, θὰ βγῆ προσωπικῶς κερδισμένος ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν περιπέτειαν τῆς χώρας του.

Ἡ μὲν Ἐξωτερικὴ Μογγολία εἶνε βέβαιον ὅτι ὄχι μόνον δὲν πρόκειται νὰ συμπράξῃ, ἀλλὰ θὰ διάκειται ἐχθρικὰ πρὸς τὸ νέον Κράτος, δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον νὰ ἔλθῃ εἰς ρῆξιν πρὸς αὐτὸ καὶ νὰ δημιουργήσῃ οὕτω τὴν ἀφορμὴν μιᾶς γενικωτέρας ρωσσοϊαπωνικῆς διενέξεως, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὥς τὸν πόλεμον.

Ὡς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τμῆμα, πάντως ἡ Ἰαπωνία δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Μαντσουκουὸ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸ νέον Κράτος.

Μιὰ παλαιὰ ἀσιατικὴ παροιμία λέγει ἐν τούτοις ὅτι:

«Ἐκεῖνος ποὺ κατέχει τὴν Μογγολίαν, κατέχει τὴν κλείδα ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας». Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ Ἰάπωνες εἶχαν ἐπιχειρήσει μὲ τὴν σύμπραξιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ πρίγκηπος Τέχ, ὁ ὁποῖος διάκειται φιλικῶς πρὸς αὐτοὺς, νὰ ἱδρύσουν ἀπὸ τότε εἰς αὐτόνομον βασίλειον τὴν ἐσωτερικὴν Μογγολίαν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Μαντσουκουό. Τότε ὅμως ἡ ἀπόφασις τοῦ πρίγκηπος Τὲχ εἶχε συναντήσει τὴν ἀπόλυτον καὶ κατηγορηματικὴν ἄρνησιν τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Κίνας. Σήμερον ἡ κατάστασις φαίνεται εὐνοϊκώτερη διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, διότι ἡ Κίνα εὑρίσκεται ἀπησχολημένη εἰς τὸ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἰσχυρὰν ἰαπωνικὴν ἐπίθεσιν καὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν—πρὸς στιγμὴν τοὐλάχιστον ὡς φαίνεται—νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τοῦ πρίγκηπος Τὲχ καὶ τῶν Ἰαπώνων, διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἐσωτερικὴ Μογγολία θὰ ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα της διὰ ν' ἀποτελέσῃ ἕνα νέον Κράτος ἐχθρικὸν πλέον πρὸς αὐτὴν ὅπως εἶνε τὸ Μαντσουκουό. Ἄγνωστον βέβαια εἶνε τί θὰ πράξῃ ἐν προκειμένῳ ἡ Ρωσσία.

Κατ' ἐπανάληψιν δημοσιεύονται εἰδήσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Κυβέρνησις τῆς Μόσχας προσπαθεῖ νὰ πείσῃ ἢ ἔχει ἤδη πείσει τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἐξωτερικῆς Μογγολίας, ἡ ὁποία ἑδρεύει εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην πρωτεύουσαν αὐτῆς, τὴν Οὔργκα, περισσότερον γνωστὴν σήμερον μὲ τὸ ὄνομα Οὐλὰν - Μπατόρ, ὅπως ἔλθῃ βοηθὸς τῆς Κίνας.

Κατὰ τὸ σχέδιον αὐτό, τὰ στρατεύματα τῆς Ἐξωτερικῆς Μογγολίας θὰ ἐτίθεντο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κινεζικῆς Κυβερνήσεως καὶ οὕτω ἡ Ρωσσία θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ, χωρὶς νὰ φανῇ, τὴν Κίναν καὶ ὁ πόλεμος θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ μακρὸν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξαντληθῆ οἰκονομικῶς τοὐλάχιστον ἐν τέλει ἡ Ἰαπωνία.

Λέγεται ὅτι ὁ Ρῶσσος στρατάρχης Μπλύχερ ἔχει ἐπισκεφθῆ κατ' ἐπανάληψιν τὴν Οὐλὰν— Μπατὸρ καὶ ὅτι πλεῖστοι Ρῶσσοι ἀξιωματικοὶ καὶ πλούσιον ὑλικὸν πολέμου εὑρίσκονται ἤδη συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, ἕτοιμοι πρὸς δρᾶσιν εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν Συνέλευσιν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἐσωτερικῆς Μογγολίας, τὴν Σουντγουάν, ἔλαβον μέρος 500 Μογγόλοι ἀντιπρόσωποι, οἱ ὁποῖοι ἀνεκηρύχθησαν εἰς Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ νέου μογγολικοῦ Κράτους.

Ἡ ἐθνοσυνέλευσις αὐτὴ πρόκειται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ψηφίσῃ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ νέου Κράτους, ποὺ θὰ ἔχῃ περίπου 5.000.000 κατοίκων καὶ θ' ἀποτελῆται πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς δύο μόνον κινεζικὰς ἐπαρχίας, τὰς ὁποίας οἱ Ἰάπωνες ἔχουν σχεδὸν καταλάβει ἐξ ὁλοκλήρου.

Ὁ πρίγκηψ Τὲχ θ' ἀναλάβῃ τὴν προεδρίαν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀνατεθῆ ἡ διακυβέρνησις τοῦ νέου Κράτους. Ὁ πρίγκηψ Τὲχ εἶνε ἄμεσος ἀπόγονος τοῦ Τσίγκινς Χὰν καὶ ἴσως βραδύτερον, ἐὰν τὰ σύνορα τοῦ νέου κράτους ἐπεκταθοῦν, ἀνακηρυχθῆ αὐτοκράτωρ τῆς Μογγολίας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μαντσουκουὸ Ποῦ-Γῆ.

Ἡ νέα Κυβέρνησις θὰ ἔχῃ ὡς πρόγραμμα τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τῆς χώρας, τὴν ἐξύψωσιν τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ καὶ ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, τὴν καταπολέμησιν τοῦ μπολσεβικισμοῦ.

Βεβαίως τὰ διεθνῆ γεγονότα, ὁ συναγωνισμὸς τῶν τριῶν μεγάλων ἀσιατικῶν Δυνάμεων, τῆς Ρωσσίας, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας καὶ ὁ σημερινὸς πόλεμος τῶν δύο τελευταίων ἐπέφεραν τὴν πιθανωτάτην ἵδρυσιν τοῦ νέου Κράτους. Εἰς τοῦτο ὅμως δὲν συνέβαλον ὀλιγώτερον, μὲ τὴν γενικὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἐθνικισμοῦ ποὺ διατρέχει τὸν κόσμον, ἡ ὕπαρξις ἑνιαίας γλώσσης, ἀρχαιοτάτων πατροπαραδότων ἐθίμων, μιᾶς κυριαρχούσης θρησκείας καὶ τὸ συναίσθημα ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς εἶνε ἀπόγονοι ἑνὸς μεγάλου παρελθόντος.

Ὁ πρίγκηψ Τὲχ μέλλων ἡγεμὼν τοῦ νέου κράτους καὶ ὁ διάδοχός του Τιὲν - Μὰ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΧΑΣΤΙΓΚ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ●

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΟΡΒΗΓΟΣ ΛΗΣΤΟΠΕΙΡΑΤΗΣ

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἐννάτου αἰῶνος ἡ Εὐρώπη ἐτρομοκρατεῖτο καὶ ἐλεηλατεῖτο ἀπὸ τὶς θηριώδεις ὀρδὲς τῶν Νορβηγῶν πολεμιστῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦταν ἕνας τολμηρότατος ἀρχηγός, ὁ φημισμένος Χάστιγκ. Μὲ ἀχαρακτήριστη ἀγριότητα καὶ ζωώδη βαναυσότητα, διήρπαζαν καὶ γενικὰ λεηλατοῦσαν τὶς εὐφορώτερες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας, σκορπίζοντας μὲ τὸ πέρασμά τους παντοῦ τὸν θάνατο. Ἄν καὶ συσσώρευαν δὲ ἄπειρα λάφυρα καὶ πλούτη ὡστόσο ἡ ἀπληστία αὐτῶν τῶν ληστοπειρατῶν δὲν ἱκανοποιοῦνταν. Μιὰ μέρα πληροφορήθηκαν τὴν ὕπαρξη ἀμυθήτων θησαυρῶν στὴν Ρώμη. Χωρὶς χρονοτριβὴ τότε ἑτοιμάστηκαν νὰ πλεύσουν πρὸς κατάκτησή των. Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ ξέσπασε μιὰ τρομερὴ τρικυμία κι' ὁ Χάστιγκ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα ὑπήνεμο μικρὸ λιμάνι. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν χτισμένη μιὰ μικρὴ πόλη, ὀνόματι Λούνα, τὴν ὁποία ὁ Χάστιγκ ἐξέλαβε γιὰ τὴν Ρώμη. Ὁ Χάστιγκ, γιὰ νὰ τὴν λεηλατήσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του σοφίστηκε τότε ἕνα ἐξυπνότατο κόλπο.

Εἰδοποίησε μέσῳ ἑνὸς ἀγγελιαφόρου τὸν ἐπίσκοπο ὅτι ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος καὶ ἤθελε νὰ βαφτισθῆ χριστιανὸς προτοῦ πεθάνῃ. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν πίστεψε καὶ δέχτηκε. Ἔτσι οἱ Νορβηγοὶ μπῆκαν στὴν πόλη, μεταφέροντας σ' ἕνα φορεῖο τὸν ἀρχηγό τους. Ἡ τελετὴ τῆς βαφτίσεως ἔγινε μὲ κάθε ἐπιβλητικότητα καὶ ὅταν ἐτελείωσε οἱ Νορβηγοὶ ἐπέστρεψαν στὰ πλοῖα τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως ἀπὸ τὴν παρόχθιο κατασκήνωση τῶν Νορβηγῶν ληστοπειρατῶν ἀκούστηκαν, φωνές, φασαρία, κακό. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀγγελιαφόρος ὥρμησε σὰν τρελλὸς μέσα στὴ πόλη καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὸν ἐπίσκοπο, στὸν ὁποῖο εἶπε γονατιστὸς μόλις τὸν ἀντίκρυσε τὴν φρικτὴ εἴδησι: «Ὁ Χάστιγκ πέθανε! Ὁ ἀρχηγός μας εἶνε νεκρός !».

Ὁ ἐπίσκοπος προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ λέγοντάς του : Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὁ Χάστιγκ ἐξιλεώθη γιὰ τ' ἁμαρτήματα ποὺ διέπραξε πρὶν βαφτισθῆ καὶ γίνῃ χριστιανός.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ ἀγγελιαφόρος ἀμέσως. Ἐφ' ὅσον ὅμως εἶνε πιὰ χριστιανὸς πρέπει νὰ κηδευτῆ μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.... Δὲν εἶνε ἔτσι, Δέσποτα;

—Ἔτσι εἶνε, τέκνον μου. Ὡς χριστιανοὶ πρέπει νὰ κάμουμε τὸ θρησκευτικό μας καθῆκον καὶ νὰ τὸν κηδέψουμε.

Ἔτσι οἱ Νορβηγοὶ μπῆκαν γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα στὴ πόλη, κομίζοντας μαζί τους τὸ φέρετρο μὲ τὸν νεκρὸ ἀρχηγό τους, τὸ ὁποῖον τοποθέτησαν στὴν μέση τῆς ἐκκλησίας.

Ἐκεῖ μαζεύτηκε ὅλος ὁ κλῆρος τῆς ὑποτιθεμένης Ρώμης καὶ ἄρχισε ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Δὲν εἶχαν προχωρήσει καὶ πολὺ ὅταν ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ «κράχ» δόνησε τὴν κλειστὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐκκλησίας, ἄνοιξε τὸ κάλυμμα τοῦ φερέτρου τοῦ νεκροῦ καὶ πήδηξε ἀπὸ μέσα ὁ Χάστιγκ, κραδαίνοντας μιὰ πελώρια μάχαιρα ! Τὸ σύνθημα εἶχε δοθῆ. Οἱ Νορβηγοὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν παπάδων τοὺς ὁποίους ἔσφαξαν σὰν τραγιά !

Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ μέσα στὴν ἐκκλησία διεδραματίσθη μιὰ ἀσύλληπτη ἀπ' τὴ φαντασία τραγωδία.

—Ἐπὶ τέλους ! ἀνεφώνησε καταματωμένος ὁ Χάστιγκ. Κυριεύσαμε τὴν ἀπόρθητη Ρώμη !

Οἱ Νορβηγοὶ κατόπιν ξεχύθηκαν στὴν πόλη καὶ ἐνέσπειραν παντοῦ τὸν θάνατο. Λεηλάτησαν κατόπιν τὰ πάντα καὶ φορτωμένοι μὲ λάφυρα ἐπέστρεψαν στὰ πλοῖα τους. Τὸ δυσάρεστο μόνον γι' αὐτοὺς ἦταν ὅτι ὅταν ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους ἦσαν ἀπαρηγόρητοι. Εἶχαν πληροφορηθῆ στὸ μεταξὺ ὅτι ἡ Ρώμη ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀπόρθητη !

Ρ. Α. ΧΑΡΝΤΥ

Τὸ καταπληκτικὸ κατόρθωμα τῆς Ζὰν Μπάττεν

ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

ΣΕ 5 ΗΜΕΡΕΣ...

Ἡ ἀεροπορία ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὴ γυναῖκα νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα καλύτερα παρὰ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ ἴσοις ὅροις καὶ τὰ δύο φύλα. Μὲ τὸ χέρι εἰς τὸ τιμόνι τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τὰ μάτια εἰς τὸ ἄπειρον, ἡ γυναῖκα, καὶ εἰς τὴν τρυφερὰν ἀκόμη ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐνόμιζεν ὅτι δὲν τῆς ἦτο δυνατὸν νὰ διανύσῃ ἀπόστασιν 2 χιλιομέτρων εἰς τὸ κέντρον μιᾶς πόλεως, κατέρριψε τὰ καλύτερα ἀνδρικὰ ρεκὸρ καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει—χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν γυναικείαν τρυφερότητα—ἀτρόμητη ψυχή, ἀτσάλινα νεῦρα καὶ ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ ἑαυτοῦ της.

Τὸ τελευταῖο γυναικεῖο κατόρθωμα εἶνε τῆς Νεοζηλανδῆς Ζὰν Μπάττεν, ἡ ὁποία πρὸ δέκα ἡμερῶν κατέρριψε τὸ ρεκὸρ πτήσεως Αὐστραλίας—Λονδίνου. Τὸ προηγούμενον ρεκὸρ τοῦ Ἄγγλου ἀεροπόρου Μπρόντμπεντ ἦτο διὰ τὴν τεραστίαν ἀπόστασιν τῶν 9.900 μιλίων ποὺ χωρίζει τὴν Μελβούρνην ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, 6 ἡμέραι, 10 ὧραι καὶ 55 λεπτά. Ἡ Ζὰν Μπάττεν διήνυσε τὴν ἀπόστασιν ἐντὸς 5 ἡμερῶν, 18 ὡρῶν καὶ 15 λεπτῶν.

Ἄλλα γυναικεῖα ρεκὸρ εἶνε τῆς Γαλλίδος Μαρὺζ Μπαστιὲ—ρεκὸρ ταχύτητος διαπλεύσεως τοῦ Νοτίου Ἀτλαντικοῦ εἰς 12 ὥρας καὶ πέντε λεπτά, τῆς Ἀμερικανίδος Ζακελίνας Κόχραν—ρεκὸρ γενικῆς ταχύτητος μὲ 471 χλμ. τὴν ὥραν, τῆς Ἀγγλίδος Ἔμυ Μόλισον Τζόνσον—ρεκὸρ Λονδίνου—Ἀκρωτηρίου εἰς 3 ἡμέρας, 6 ὥρας καὶ 20 λεπτά, τῆς Γαλλίδος Μαρὺζ Χὶλς—ρεκὸρ ὕψους 14.130 μέτρων. Δέον ν' ἀναφέρωμεν καὶ τὰς Γαλλίδας κυρίαν Σαρμὸ καὶ δεσποινίδα Μπέκερ, τὰς Ἀγγλίδας Μπερὶλ Μάκχαμ, λαίδη Μπάλεϋς καὶ λαίδη Μπέρφορτ καὶ τὴν ἀλησμόνητον Ἀμερικανίδα Ἀμέλια Ἔρχαρτ, ἡ ὁποία ἐχάθηκε ἐνῷ ἐπεχείρει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου ὑπεράνω τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Καὶ εἰς τὴν ἀνεμοπορίαν αἱ γυναῖκες δὲν ὑστεροῦν. Οἱ Γερμανίδες Λίζα Μπάχ, Εὖα Σμίτ, Ἴλζε Φάστενρατ καὶ ἡ Χάνα Ράϊτς, ἡ ὁποία κατέχει τὸ ρεκὸρ ἀποστάσεως μὲ ἀνεμοπλάνον, διανύσασα 351 χιλιόμετρα. Ἐξ ἄλλου ἡ Πολωνὶς Βάντα Μοντλιμπόφσκα, κατέχει τὸ ρεκὸρ διαρκείας μὲ ἀνεμοπλάνον μὲ 24 ὧρες καὶ 14 λεπτά.

Σήμερον ἡ γυναῖκα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ αὐτὰ τὰ ὡραῖα ρεκὸρ ἐνῷ ἀπὸ τὸ 1919 ἡ Ἀμερικανὶς Ροὺθ Λῶ ἐσχεδίαζε τὴν ὑπερωκεάνειον πτῆσιν, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἐπραγματοποίησεν ὁ Λίντμπεργκ. Αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὴν πτῆσιν Νέας Ὑόρκης—Παρισίων καὶ ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν ἑκατομμυριοῦχον Ραϋμὸν Ὄρτικ νὰ ἀθλοθετήσῃ βραβεῖον 30.000 δολλαρίων διὰ τὴν πτῆσιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν τέλος ὁ Λίντμπεργκ ἐπέτυχε τῷ 1927.

Κατόπιν κατὰ σειρὰν ἔρχεται ἡ Στίνσον, ἡ ὁποία εἰς ἡλικίαν 20 μόλις ἐτῶν, διήνυσεν εἰς ὀκτὼ ὧρες 790 μίλια ἄνευ σταθμοῦ. Κατόπιν ἔφθασε τὰ 2.700 μίλια.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα γυναικεῖα ρεκὸρ εἶνε τῆς Αὐστραλίδος Χοῦκλεν. Νεαρωτάτη καὶ αὐτή, κατώρθωσε νὰ μείνῃ εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὸ ἀεροπλάνο της, τὸ ὁποῖον ἐφωδιάζετο ἀπὸ ἄλλο ἀεροπλάνο μὲ βενζίνη, ἐπὶ 25 ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Φυσικὸν εἶνε, μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἀεροπόρων, νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ θύματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέραμε ἤδη τὴν Ἔρχαρτ καὶ πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἐπίσης τὴν Ντόραν, ποὺ ἐφονεύθη ἐνῷ ἐπετοῦσε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὴν Γκρεΐσον, ἀνεψιὰν τοῦ Προέδρου Οὐίλσων ποὺ ἔπεσε στὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὴν Μάκεϋ.

Ἂν ἡ Ἔμυ Μόλισον, καταληφθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν ἀεροπορίαν, ἐγκατέλειψε τὴν γραφομηχανὴν γιὰ τὸ ἀεροπλάνον καὶ διέπρεψεν εἰς τὸ νέον της ἐπάγγελμα, δὲν διέπρεψε ὀλιγώτερον ἡ Ζὰν Μπάττεν, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε, γιὰ νὰ κατακτήσῃ τοὺς αἰθέρας, τὴν μουσικὴν καὶ τὸ πιάνο της, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπούλησε διὰ νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ πιλότου.

Ὁ πατέρας τῆς τολμηρᾶς ἀεροπόρου εἶνε ὀδοντοϊατρὸς στὸ Οὐέλιγκτων τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐκεῖ, τῷ 1928,—μόλις εἶχε ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἤρχισε νὰ μαθαίνῃ μουσική—ἡ νέα Ἰωάννα ἔμαθε ὅτι ὁ Μπέρτ Χίνκλερ εἶχε πετάξει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Αὐστραλία σὲ 15 μέρες, καταρρίψας ὅλα τὰ προηγούμενα ρεκόρ. Ἔκτοτε, τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς δὲν εἶχε πλέον θέλγητρα γι' αὐτὴν καὶ δὲν ὠνειρεύετο παρὰ ἀεροπλάνα, κινητῆρας καὶ κατάρριψιν ρεκόρ. Εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἦλθε εἰς τὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς μουσικές της σπουδές. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐδήλωσεν ἀποφασιστικὰ στὴ μητέρα της ὅτι δὲν ἐνοοῦσε νὰ συνεχίσῃ τὸ πιάνο καὶ θὰ ἐγίνετο ἀεροπόρος. Ἄρχισε νὰ παίρνῃ μαθήματα καὶ εἶχε τὴν τύχη νὰ ἔχῃ ὡς διδάσκαλόν της τὸν διάσημον Ἄγγλον ἀεροπόρον Κίνγκσφορτ Σμίθ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ προηγουμένως κάνει μερικὲς πτήσεις. Ὁ πατέρας της ὅμως δὲν ἐδέχθη καθόλου εὐχαρίστως τὸ σχέδιον τῆς νέας Ἰωάννας, ἡ μητέρα της ἐπέστρεψε εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν καὶ ἡ ἐπίδοξος ἀεροπόρος ἔμεινε μόνη στὸ Λονδῖνον καὶ σχεδὸν χωρὶς μέσα, διότι ὁ πατέρας της εἶχε παύσει νὰ τῆς στέλνῃ τὸ μηνιαῖον της ἐπίδομα.

Ἡ Ζὰν Μπάττεν ἐπείνασε σχεδὸν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ δίπλωμά της, κατώρθωσε νὰ ἀγοράσῃ, πολὺ φθηνά, ἀπὸ τέταρτο χέρι, ἕνα μικρὸ «Μότε» ἀρκετὸ παληὸ φυσικὰ καὶ ποὺ εἶχε ἤδη πάθει ἀρκετὲς βλάβες, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε τὶς πρῶτες πτήσεις της. Ἀπεγειώθη πρώτη φορὰ γιὰ τὴν Αὐστραλία στὰς 9 Ἀπριλίου τοῦ 1933 καὶ ἔπεσε κοντὰ στὸ Καράτσι τῶν Ἰνδιῶν μέσα σὲ μιὰν ἀνεμοθύελλαν. Τὸ ἀεροπλάνο της ἔπαθε ἀρκετὲς βλάβες καὶ ὁ λόρδος Γουῶκφιλντ τῆς ἐχορήγησε τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Λονδῖνον καὶ νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ ἀεροπλάνο της.

Δεύτερη φορὰ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν στὰς 21 Ἀπριλίου τοῦ 1934, ἀλλὰ μετὰ πτῆσιν 16 ½ ὡρῶν, λόγῳ ἰσχυροῦ ἐναντίου ἀνέμου, ἐξήντλησε τὴν βενζίνη της πάνω ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ κατὰ τὴν ἀναγκαστικὴν προσγείωσιν, τὸ ἀεροπλάνο της ἔπαθε πάλι ἀρκετὲς βλάβες.

Ὁ λόρδος Γουῶκφιλντ τὴν ἐβοήθησε καὶ πάλιν καὶ τέλος, τὸν Μάϊον τοῦ 1934—μὲ ἐπιμονὴν καὶ θάρρος πράγματι ἀξιοθαύμαστον—ἤρχισε μὲ τὸ μικρό της παλαιὸ ἀεροπλάνο, διὰ τρίτην φορὰν τὴν πτῆσιν Ἀγγλίας—Αὐστραλίας.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχε καὶ διήνυσε τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ Λονδίνου καὶ Πὸρτ Ντάρβεν ἐκ 16.400 χιλιομέτρων ἐντὸς 14 ἡμερῶν καὶ 22 ½ ὡρῶν. Μετὰ ἐπέταξε ὡς πρώτη γυναῖκα ὑπεράνω τοῦ Νοτίου Ἀτλαντικοῦ, κατέρριψε τὸ ἴδιόν της ρεκὸρ Ἀγγλίας—Αὐστραλίας, ἐπέταξεν ὡς πρώτη γυναῖκα πάλι πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα τοῦ Τιμὸρ καὶ ἀπὸ τοῦ Σίδνεϋ εἰς τὴν πατρίδα της Νέαν Ζηλανδίαν. Τέλος δὲ κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ κόσμου Αὐστραλίας—Ἀγγλίας μὲ τὴν τελευταίαν της πτῆσιν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἰωάννα—ὅπως ἐτόνισε μόνη της πρὸς τοὺς δημοσιογράφους—δὲν εἶνε καθόλου «ἀνδρογυναῖκα». Τοὐναντίον εἶνε πολὺ ὤμορφη καὶ «τόσο λεπτὴ ὅσο πρέπει νὰ εἶνε κάθε γυναῖκα». Βάφει τὰ χείλη της καὶ τὰ βλέφαρά της, βάζει πούδρα, τρώει καὶ πίνει κανονικὰ καὶ τῆς ἀρέσουν ὑπερβολικὰ οἱ ἐκδρομές. Τῆς ἀρέσει ἐπίσης τὸ διάβασμα, ὁ χορὸς καί... ὀλίγο φλέρτ. Πρὸς στιγμὴν δὲν σκέπτεται τὸν γάμον ὅμως διότι θέλει νὰ καταρρίψῃ καὶ ἄλλα ρεκὸρ καὶ δὲν θέλει νὰ δώσῃ ἔννοιες στὸν ἄνδρα της. Ἀργότερα, ὅταν χορτάσῃ ἀέρα καὶ οὐρανό, δὲν ἔχει ἀντίρρησι νὰ φτιάξῃ κι' αὐτὴ εἶνε σπίτι μὲ ἄνδρα καὶ παιδιά.

Ἡ Ζὰν Μπάττεν ὀλίγον μετὰ τὴν προσγείωσίν της στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Κρόϋντον.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΧΕΙΜΑΡΡΟ...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

—Ἀπόψε ἔχω μεγάλη ὄρεξι νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο. Ἐσὺ θέλεις;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησι αὐτὴ τῆς μνηστῆς μου, τὴν πῆρα ἀπ' τὴ μέση καὶ βγήκαμε μαζὶ ἔξω. Βαδίσαμε πολὺ ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα. Βαδίζαμε ἀγκαλιασμένοι πάντοτε καὶ σταματούσαμε κάθε τόσο γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὸ γραφικὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν τριγύρω μας στὸν ὁρίζοντα.

—Ἂς καθήσουμε λίγο ἐδῶ πάνω στὴν πρασινάδα' εἶπα στὴν ἀγαπημένη μου. Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε!...

Καθήσαμε, λοιπόν, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, σιμὰ στὴν ὄχθη ἑνὸς χειμάρρου καὶ μαγευμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν ἄπειρη ὠμορφιὰ τῆς φύσεως, ἀρχίσαμε νὰ πλέκουμε τὰ ὡραιότερα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ πῆρα ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τῆς ζητήσω ἕνα, μονάχα ἕνα φιλὶ σὰν ἐπισφράγισι τῶν ὅρκων ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως ποὺ κάναμε κι' οἱ δυό μας.

—Ἄ, ὄχι ἐδῶ!... μοῦ εἶπε ἐκείνη ψιθυριστά. Ἂν μᾶς ἔβλεπε κανείς;...

Σηκωθήκαμε μαζὶ τότε καὶ πήγαμε κάτω ἀπὸ μιὰ φουντωμένη κερασιά.

—Κι' ἐδῶ φοβᾶσαι, Μαρία μου; τὴν ρώτησα μόλις σταθήκαμε.

Ἐκείνη τότε δὲν μοῦ ἀπάντησε, παρὰ ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μεθυσμένος ἐγὼ ἀπ' τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της τὴν ἔσφιξα δυνατὰ κι' ἀκούμπησα τὰ χείλη μου ἀπάνω στὰ δικά της. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ χορτάσω τὰ χείλη της, ὅταν, ἄξαφνα, τὴν ἄφησα καὶ σπρώχνοντάς την σιγὰ-σιγὰ μακρυά μου, τῆς εἶπα ταραγμένος:

—Ἕνας ἄνθρωπος εἶνε ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν κερασιά. Φαίνεται πὼς μᾶς εἶδε!...

Ἡ δυστυχισμένη Μαρία ταράχτηκε περισσότερο ἀπὸ μένα καί, πιάνοντάς με ἀπ' τὸ χέρι, μὲ παρέσυρε, σχεδὸν τρέχοντας, κατὰ τὴν πόλι.

—Ἄ!... Τί συμφορὰ μᾶς βρῆκε! ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ, ἐνῷ βαδίζαμε. Ἂν εἶνε κανεὶς γνωστός, χαθήκαμε!... Οὔτε ὁ γάμος μας δὲν μπορεῖ νὰ ξεπλύνῃ τὴν ντροπή μας!

—Κι' ὅλ' αὐτά, Μαρία μου, γιὰ ἕνα ἀθῶο φιλί!... τῆς εἶπα ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω.

Ἀλλ' ἐκείνη ἦταν ἀπαρηγόρητη. Φοβόταν τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ξεσποῦσε ἂν τύχαινε κι' ἦταν γνωστὸς ἐκεῖνος ποὺ μᾶς εἶδε νὰ φιλιώμαστε. Γι' αὐτὸ δὲν λυπήθηκε διόλου ποὺ ἔχασε μέσα στὴ φούρια τῆς φευγάλας μας μιὰ χρυσῆ καρφίτσα, τὴν ὁποία τῆς εἶχα χαρίσει.

XXX

Εἶχε περάσει ἕνας μῆνας ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε.

Μιὰ μέρα, περπατῶντας ἄσκοπα, ἔφτασα πάλι ὡς τὴν ὄχθη τοῦ γνωστοῦ μας χειμάρρου καὶ τότε εἶδα ἄξαφνα, ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ μακρυά μου ἕναν ἄνθρωπο μὲ κλὰκ καὶ φράκο. Τάχασα ἀμέσως.

—Περίεργο ! ψιθύρισα. Δὲν ἔβγαζε, τοὐλάχιστον πρὶν ἀνεβῇ τὸ κλὰκ καὶ τὸ κολλάρο του;...

Καὶ ξεκίνησα γρήγορα γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ κοντά. Μόλις ὅμως πλησίασα ἀρκετά, ἀντελήφθην ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν ἦταν παρὰ ἕνα... σκιάχτρο! Καὶ τότε ἄρχισα νὰ τὰ ἐξηγῶ ὅλα. Πραγματικά, λίγο πιὸ πέρα, ἦταν ἡ κερασιά, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία φίλησα τὴν ἀγαπημένη μου καὶ πιὸ πέρα ἀκόμη, μιὰ μικρὴ προεξοχὴ τῆς ὄχθης τοῦ χειμάρρου, στὴν ὁποία εἴχαμε καθήσει πρὶν καταφύγουμε κάτω ἀπ' τὴν κερασιά. Καὶ ψάχνοντας σὲ λίγο στὸ μέρος ποὺ εἴχαμε καθήσει, βρῆκα μισοκρυμμένο μέσα στὴν πρασινάδα τὸ ἀγαπημένο ἐνθύμιο τῆς μητέρας μου.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασα τότε κι' ἀμέσως ἔτρεξα στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου καὶ τῆς εἶπα:

—Μαρία μου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ δέντρο καὶ μᾶς εἶδε νὰ φιλιώμαστε, βρῆκε τὴν καρφίτσα ποὺ σοῦ εἶχα χαρίσει καὶ σοῦ τὴν προσφέρει.

Ὁρίστε...

—Ὥστε μιλήσατε; Τὸν γνωρίζεις λοιπόν;

—Βέβαια, τῆς ἀπάντησα. Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ τὸν συναντήσουμε;

Ὅταν ἀντίκρυσε ἡ Μαρία τὸ σκιάχτρο ἔβαλε τὰ γέλια.

—Φοβᾶσαι λοιπὸν ἀκόμα;

—Ὄχι, δὲν φοβᾶμαι πιά.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ετησια .... Δρχ. 200
Εξάμηνος ...... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία.. .. .. Λίρ. 1
Ἐξάμηνος .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Εἰς τὸ Ἰσπανικὸν ζήτημα κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δὲν παρετηρήθη καμμία πρόοδος. Καμμία ἐκ τῶν δύο ἰσπανικῶν κυβερνήσεων δὲν ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὸ ἐρώτημα τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀνάκλησιν τῶν ξένων ἐθελοντῶν. Ἡ ὑποεπιτροπὴ ἡ διαχειριζομένη ἐξ ὀνόματος τῆς ὁλομελείας τὸ ζήτημα συνεκλήθη ἐν τούτοις δι' αὔριον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀναγγελία τῆς συνεδριάσεώς της θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀπαντήσεων.

Ὑπεγράφη ὅμως καὶ ἀνηγγέλθη ἐπισήμως τόσον εἰς τὸ Λονδῖνον ὅσον καὶ εἰς τὴν Σαλαμάνκαν ἡ συμφωνία περὶ ἀνταλλαγῆς προξενικῶν πρακτόρων μεταξὺ ἀγγλικῆς καὶ ἰσπανικῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀμοιβαίαν προστασίαν τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων των. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἡ κυβέρνησις τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο τὸ ἐχαρακτήρισεν ὡς προοίμιον τῆς ἀναγνωρίσεώς του ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν τοῦ ἀποδίδει οὐδεμίαν εὐρυτέραν σημασίαν.

Τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην ἀπησχόλησε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα κυρίως τὸ ἀντικομμουνιστικὸν σύμφωνον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπογραφῇ τὸ προηγούμενον Σάββατον εἰς τὴν Ρώμην μεταξὺ Ἰταλίας, Γερμανίας καὶ Ἰαπωνίας, καθὼς καὶ ἡ ἐπικράτησις τοῦ προέδρου Βάργκας εἰς τὴν Βραζιλίαν, ποὺ ἐπροξένησε βαθυτάτην αἴσθησιν κυρίως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἀλλ' ἡ προκληθεῖσα ἐκ τῶν δύο τούτων γεγονότων συγκίνησις τείνει νὰ καλυφθῇ ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς στάσεως τῆς Ἀγγλίας.

Πράγματι τὸ κυριώτερον γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ ἀναγγελία τοῦ ταξειδίου τοῦ λόρδου Χάλιφαξ εἰς Βερολῖνον. Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως προσεκλήθη ἀνεπισήμως ὑπὸ τοῦ κ. Γκαίριγκ διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐν Βερολίνῳ συγκροτουμένην κυνηγετικὴν ἔκθεσιν. Εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι θὰ ἐπιληφθῇ τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ συζητήσῃ μετὰ τῶν Γερμανῶν ἐπισήμων περὶ τῆς δυνατότητος μιᾶς ἀγγλογερμανικῆς συνεννοήσεως καὶ ἑνὸς διακανονισμοῦ τοῦ ζητήματος τῶν ἀποικιῶν.

Τὸ ταξείδιον τοῦ λόρδου Χάλιφαξ εἰς Βερολῖνον δὲν δύναται νὰ εἶνε παρὰ μία κατ' ἀρχὴν προσπάθεια ἐξηγήσεως μεταξὺ τῶν δύο κυβερνήσεων καὶ κατανοήσεως τῆς ἀμοιβαίας θέσεως αὐτῶν. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς Βερολῖνον δὲν ἀποστέλλεται ὁ ὑπεύθυνος διαχειριστὴς τῆς βρεττανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν ἀμέσων συνεργατῶν του σημαίνει ὅτι δὲν πρόκειται ἀκόμη ν' ἀναληφθοῦν πραγματικαὶ διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει προφανῶς πεποίθησις. Εἰς τὸ Βερολῖνον αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶνε πιθανώτατον ὅτι θὰ γίνῃ διὰ πρώτην φορὰν λόγος εἰς μίαν ἀπ' εὐθείας ἀγγλογερμανικὴν συνομιλίαν περὶ τῶν παλαιῶν γερμανικῶν ἀποικιῶν καὶ τῆς ἀπαιτήσεως περὶ ἐπιστροφῆς των. Καὶ τὸ ἀντάλλαγμα διὰ τὴν Ἀγγλίαν θὰ εἶνε ἡ κατὰ ἕναν τρόπον ἀνανέωσις τοῦ δυτικοῦ συμφώνου, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν μνεία, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον, μετὰ τὸ ἰσπανικόν, εἶνε τὸ σοβαρώτερον ἐκκρεμὲς εὐρωπαϊκὸν ζήτημα. Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις φαίνεται ἐσχάτως, ὅπως ἀπέδειξε τὸ ἄρθρον τῶν «Τάϊμς», περισσότερον διατεθειμένη νὰ συζητήσῃ περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν γερμανικῶν ἀποικιακῶν ἀπαιτήσεων. Ἀλλ' εἶνε φυσικὸν ὅτι ταὐτοχρόνως θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι μετὰ τὴν εὐνοϊκὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου αἱ ἀγγλογερμανικαὶ σχέσεις θὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ ἕνα ἀρκετὸν διάστημα χρόνου φιλικῶς ὁμαλαί.

XXX

Παραλλήλως πρὸς τὴν συνεννόησιν μετὰ τῆς Γερμανίας, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλία ἐπιδιώκει ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ διαταραχθῇ ἡ ἀγγλογαλλικὴ φιλία, ἤρχισε παρατηρουμένη σημαντικὴ βελτίωσις εἰς τὰς ἀγγλοϊταλικὰς σχέσεις.

Τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη ἀπὸ τὸν τελευταῖον λόγον τοῦ Ἄγγλου Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ Λονδίνου.

Ὁ κ. Τσάμπερλαιν διεβεβαίωσεν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως εἶνε ἡ ἀποκατάστασις φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἐνόμιζεν ὅμως ὅτι καλύτερα ἀποτελέσματα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιτευχθοῦν δι' ἐπισήμων διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων παρὰ διὰ δημοσίων διακηρύξεων. Τὴν ἐπομένην τῶν δηλώσεων τούτων ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ρώμην ἡμιεπίσημος ἀνακοίνωσις, βεβαιοῦσα ὅτι καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἰταλικῆς Κυβερνήσεως ἦτο ν' ἀρχίσουν εἰ δυνατὸν ἀμέσως αἱ διαπραγματεύσεις, τὰς ὁποίας ὑπηνίχθη ὁ κ. Τσάμπερλαιν. Τὸ ἀνακοινωθὲν ἐπρόσθετεν ὅτι αἱ περισσότεραι δημόσιαι διακηρύξεις ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς προῆλθον τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐξ Ἀγγλίας, ἐνῷ ὁ κ. Μουσολίνι κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἔτους μόνον τρεῖς φορὰς ὡμίλησε δημοσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Καὶ τὴν ἐπαύριον—δύο δηλαδὴ ἡμέρας μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Τσάμπερλαιν — ὁ κόμης Τσιάνο ἐκάλεσε πλησίον του τὸν Ἄγγλον ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴν λόρδον Πέρθ, διὰ νὰ τοῦ θέσῃ σαφὲς ἐρώτημα περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῶν διαπραγματεύσεων.

Ἤδη ἡ ἰταλικὴ διπλωματία ἐκμεταλλευομένη τὸν λόγον τοῦ κ. Τσάμπερλαιν εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ Λονδίνου, ζητεῖ τὴν ἄμεσον ἔναρξιν τῶν διαπραγματεύσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς πορείας ποὺ τὸ ἰσπανικὸν ζήτημα ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν μὴ Ἐπεμβάσεως, χωριστὰ συζητούμενον. Ἡ ἰταλικὴ Κυβέρνησις, μετὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ στρατοῦ της εἰς τὴν Λιβύην, τὴν μεγαλυτέραν ἀκόμη σύσφιγξιν τῶν σχέσεών της μὲ τὴν Γερμανίαν, χάρις εἰς τὸ τελευταῖον ἐκεῖ ταξείδιον τοῦ κ. Μουσολίνι, καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ τριπλοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ συμφώνου, θεωρεῖ προφανῶς τὰς ἰδικάς της πιθανότητα μεγάλως ἐνισχυθείσας, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔναρξιν τῶν διαπραγματεύσεων μετὰ τῆς Ἀγγλίας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἴσως δὲ εἰς τοῦτο νὰ συντελῇ καὶ τὸ ταξείδιον τοῦ λόρδου Χάλιφαξ εἰς Βερολῖνον.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΝ

ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς ἡ πλουσιωτέρα εἰς δραματικὰ γεγονότα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν τόσον εἰς τὴν Κίναν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶνε καθαρῶς πολεμικῆς φύσεως, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν εἶνε καθαρῶς πολιτικῆς, ἐξ ἴσου ὅμως σημαντικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα.

Εἰς τὴν Κίναν ἔχομεν τὴν τελείαν κατάληψιν τῆς Σαγκάης ὑπὸ τῶν ἰαπωνικῶν στρατευμάτων, συντελεσθεῖσαν κατόπιν αἱματηροτάτης ἀντιστάσεως τῶν Κινέζων. Ὅλαι αἱ μάχαι ποὺ προηγήθησαν τῆς τελικῆς καταλήψεως τῆς πόλεως ἐστοίχισαν πολὺ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀντιπάλους, πρὸ παντὸς εἰς ἔμψυχον ὑλικόν.

Οἱ Ἰάπωνες, ἀφοῦ κατέλαβαν ὅλας τὰς ἐπικαίρους θέσεις πέριξ τῆς πόλεως, βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τὰ διαρκῶς ἀποβιβαζόμενα νέα τμήματα, ἐνήργησαν αἰφνιδιαστικὴν ἔφοδον κατὰ τῆς πόλεως, συντρίψαντες καὶ τὴν τελευταίαν ἀντίστασιν τῶν Κινέζων. Αἱ ἀποβάσεις αὐταὶ ἰαπωνικῶν δυνάμεων ἔγιναν ὑπὸ ραγδαῖον πῦρ τῶν Κινέζων, οἵτινες ἔβαλλον ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀέρος, φονεύσαντες ἑκατοντάδας ἀντιπάλων προτοῦ ἀκόμη φθάσουν εἰς τὴν ξηράν.

Οἱ Ἰάπωνες ἐξ ἄλλου ὑποστήριξαν τὰς ἀποβάσεις των διὰ τῶν τηλεβόλων καὶ κατώρθωσαν νὰ μεταφέρουν ἀρκετὸν στρατὸν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Σαγκάης. Τότε ἐδόθη ἡ ἀποτελεσματικὴ μάχη διὰ τῆς ὁποίας κατελήφθη ἡ κινεζικὴ μεγαλόπολις, ὁ σπουδαιότερος κινεζικὸς λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Μὲ τὴν κατάληψιν τῆς Σαγκάης τελειώνει ἡ πρώτη φάσις τοῦ ἀκηρύκτου σινοϊαπωνικοῦ πολέμου. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ραδιογραφήματα ἀπὸ τὸ Τόκιο ἀναφέρουν ὅτι ἀνεφύει μία σοβαρὰ διαφωνία μεταξὺ τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν κύκλων τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ μὲν στρατιωτικοὶ θέλουν νὰ συνεχισθῇ ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος, οἱ δὲ ναυτικοὶ ζητοῦν τὴν ἄμεσον κήρυξιν τοῦ πολέμου. Καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν κατέστη ἀκόμη δυνατὴ ἡ ἐξεύρεσις μιᾶς συμβιβαστικῆς λύσεως.

Ἄλλα ραδιογραφήματα τῶν ἐφημερίδων ἀναφέρουν ὅτι μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Σαγκάης οἱ Ἰάπωνες προετοιμάζουν γενικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς κινεζικῆς πρωτευούσης εὑρισκομένης εἰς ἀπόστασιν 150 μιλίων δυτικῶς τῆς γραμμῆς Χίνδεμπουργκ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν ἄμυναν τῶν Κινέζων. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα βομβαρδίζουν συνεχῶς ὅλας τὰς πόλεις ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀκτῖνα αὐτήν, ἐπιφέροντα τρομακτικὰς καταστροφάς.

Αἱ ἀμερικανικαὶ καὶ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες σχολιάζουν δυσμενέστατα τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἐπιτίθενται ἀδιακρίτως κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ὅπως καὶ κατὰ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ταὐτοχρόνως δὲ ἐξαίρουν τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν τεσσάρων κινεζικῶν λόχων, οἵτινες ἔπεσαν ἡρωϊκῶς μαχόμενοι παρὰ τὸ Νατζιάγκ, δυτικῶς τῆς Σαγκάης. Οἱ δισχίλιοι ἄνδρες ποὺ ἀπετελοῦσαν τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς λόχους ἔπεσαν μέχρις ἑνός, ἀφοῦ ἐφόνευσαν 1300 Ἰάπωνας.

Αἱ μάχαι συνεχίζονται κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς Χίντεμπουργκ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν ἄμυναν τῶν Κινέζων. Μετὰ τὴν πτῶσιν καὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα τῆς Κίνας θὰ καταληφθῇ ὁπωσδήποτε ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας, σχεδὸν ἀναιμάκτως. Τότε ὁ πόλεμος θὰ σταματήσῃ προτοῦ κἂν κηρυχθῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ στρατιωτικοὶ κύκλοι προβλέπουν ὡς συντομώτατον.

XXX

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἡ κατάστασις μετεβλήθη ἄρδην κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ σημειωθῇ ἐξαιρετική τις κίνησις ἑκατέρωθεν. Ἡ μεταβολὴ προῆλθεν εἰς τὸ καθαρῶς πολιτικὸν πεδίον, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται μεγαλυτέρα ἀκόμη σημασία παρὰ ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ στρατιωτικῆς νίκης.

Ἡ σχετικὴ κίνησις ἤρχισε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μὲ τὸν διορισμὸν Ἄγγλων ἐμπορικῶν πρακτόρων εἰς τὰ ἐδάφη τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ Φράγκο. Ἔπειτα, ἡ Γαλλία ὄχι μόνον δὲν διεμαρτυρήθη διὰ τὴν μονομερῆ αὐτὴν ἐνέργειαν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ τὴν μιμηθῇ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς νέας τροπῆς ποὺ ἐλάμβανεν ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐπηκολούθησεν ἡ δραματικὴ ἐκείνη δήλωσις τοῦ στρατηγοῦ Φράγκο, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδήλωσε σαφῶς ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τῶν ξένων ἐνισχύσεων διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του καὶ ὅτι θὰ διατηρήσῃ εὐγνώμονα ἀνάμνησιν ἐκείνων ποὺ τὸν ἐβοήθησαν ἕως τώρα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος του.

Μὲ ἄλλους λόγους ἐπιθυμεῖ τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν ὅλων τῶν ξένων ποὺ ἐπολέμησαν ἕως τώρα παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τάσσεται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία τὸν ἀνεγνώρισεν ἔστω καὶ ἀνεπισήμως.

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες σχολιάζουσαι τὰς δηλώσεις αὐτάς, τὰς θεωροῦν ὡς τὸ καταφανέστερον ἀποτέλεσμα τοῦ θριάμβου ποὺ ἐσημείωσεν ἡ φιλειρηνικὴ ἀγγλικὴ πολιτική, ἥτις ἀνέκαθεν εἰργάζετο διὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

«Τώρα, καταλήγει ἡ ἐφημερίς, ἡ φιλοπόλεμος Ἰταλία ἀπεμονώθη τελείως καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ ρίψῃ τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς περιπετείας».

Μία ἄλλη νίκη τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας, ἐξ ἴσου σπουδαία, εἶνε τὸ προσεχὲς ταξείδιον τοῦ Ἄγγλου προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λόρδου Χάλιφαξ εἰς τὴν Γερμανίαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ, ὅπως προβλέπεται, θὰ τεθοῦν αἱ βάσεις μιᾶς στενωτέρας ἀγγλογερμανικῆς συνεργασίας, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀποικιῶν εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐκείνων δηλαδὴ ποὺ εἶχε καὶ πρὸ τοῦ πολέμου.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸ ταξείδιον αὐτὸ καὶ τοὺς σκοπούς του ἔφερε σοβαρὰς ἀντιρρήσεις ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἤντεν, ὅστις φαίνεται ὅτι ἀντιτίθεται πρὸς πᾶσαν συνεννόησιν μετὰ τῆς Γερμανίας. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι τελικῶς θὰ ὑποκύψῃ καὶ ἡ συνεννόησις θὰ συντελεσθῇ παρ' ὅλας τὰς ἐκ διαφόρων ἄλλων σημείων προερχομένας ἀντιδράσεις.

Τότε θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἔχει ἀπόλυτον δίκαιον καὶ ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ ἐξασφαλισθῇ εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ μερικὰ ἀκόμη ἔτη.

Ἀπόβασις ἰαπωνικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ Τιεν - Τσὶν

ΠΩΣ ΒΛΕΠΩ ΤΗΝ ΖΩΗ

Τοῦ συγγραφέως Ροζὲ Μαρτὲν ντὺ Γκάρ.

(Τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς Φιλολογίας ἀπενεμήθη ἐφέτος εἰς τὸν Ροζὲ Μαρτὲν ντὺ Γκάρ. Ἰδοὺ μερικαὶ χαρακτηριστικαὶ σκέψεις τοῦ Γάλλου συγγραφέως ἀπὸ τὸ βιβλίον του «Ἡ ζωὴ ὅπως εἶνε»).

Ἀχάριστη! Κάθε γυναῖκα εἶνε πάντοτε βέβαιη ὅτι θ' ἀκούση αὐτὴ τὴ λέξι, κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἄνδρας τῆς προσφέρει τὸ πᾶν καὶ αὐτὴ δὲν δέχεται τίποτα.

XXX

Ὢ! οἱ ἄνδρες! Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶνε ντυμένη μπαλαρίνα, τοὺς φαίνεται ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἐπιθυμητή.

XXX

Εἶνε ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι οἱ ἄνδρες ποὺ εἶνε τόσο ἐπιεικεῖς γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ τοὺς καταστρέφουν, εἶνε τόσο σκληροὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ τοὺς δίνουν χρήματα.

XXX

Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος θυσιαζομένου εἰς τὴν ἀνάγκην.

XXX

Ὁ ἔρως ἔχασε πολὺ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ ἄνδρες ἀντελήφθησαν ὅτι μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα κατακτᾶται ἐξίσου εὔκολα ὅσο καὶ μιὰ ἀσήμαντη γυναικούλα.

XXX

Ὅλος ὁ κόσμος δὲν κατορθώνει νὰ εἶνε ἐγωϊστής· ὑπάρχουν μερικοὶ ἀδέξιοι ποὺ δὲν τολμοῦν. Εἶνε ἀλτρουϊσταὶ χωρὶς νὰ θέλουν. Ὁ κόσμος ἐκθειάζει τὴν καλωσύνη τους κι' αὐτοὶ λυσσοῦν στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ των. Γιατὶ ξέρουν καλὰ ὅτι δὲν τοὺς λείπει γιὰ νἆναι τέλειοι ἐγωϊσταὶ παρὰ λίγο θάρρος.

XXX

Τὸ πάθος ἑνὸς ἀνδρὸς δὲν διαρκεῖ παρὰ μόνον ὅταν ταλαντεύεται μεταξὺ ἐλπίδος καὶ ἀμφιβολίας. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπαναπαύεται στὴν βεβαιότητα.

XXX

Θαρρεῖ κανεὶς πὼς μερικὲς γυναῖκες αἰσθάνονται ἡδονὴ νὰ ταπεινώνουν τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἄντρες ποὺ πέφτουν στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης των.

XXX

Οἱ ἄνδρες ἐνεργοῦν καὶ σκέπτονται σὰν νὰ ἔχουν πλασθῆ γιὰ νὰ ὑπάρχουν μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

XXX

Ἄκουγε χίλιες φορές, μίλα μιὰ φορὰ μονάχα.

XXX

Τρῶγε καὶ πίνε μὲ τὸ φίλο σου, μὰ μὴν κάνῃς ἐπιχειρήσεις μαζί του.

XXX

Ὅποιος ρίχνει πέτρα στὴ λάσπη, πιτσιλίζεται.

XXX

Ἡ ζημία εἶνε ἀδελφὴ τοῦ κέρδους.

XXX

Γιὰ τὸν παλαβὸ κάθε μέρα εἶνε γιορτή.

XXX

Στὶς βιωτικές μας ὑποθέσεις ὑπάρχει βραδύτης ποὺ ὡριμάζει τὰ πράγματα καὶ βραδύτης ποὺ τὰ σαπίζει.

XXX

Τὰ ὀδυνηρότερα πένθη δὲν εἶν' ἐκεῖνα ποὺ φορᾶμε στὸ χέρι.

■

—Εἶνε ὁ συνεργάτης μας ποὺ συντάσσει τὰ σταυρόλεξα.

Λυπημένα δειλινά

Στῆς γειτονιᾶς τῆς φτωχικῆς
Γυρίζει ὁ νοῦς μου τὰ στενά,
Τὰ λυπημένα δειλινὰ
Στοχάζομαι τῆς Κυριακῆς.

Μέσα στὴν κόκκινη ἀντηλιὰ
Τὸ μαραμένο θηλυκὸ
Δίχως ἐλπίδα καὶ μιλιὰ
Ποτίζει τὸ βασιλικό.

Κανεὶς διαβάτης δὲν περνᾶ
Κανένα αὐτὴ δὲν καρτερεῖ
Ποὺ στὸ μπαλκόνι ὀρθὴ φορεῖ
Τὸ γιορτινό της τὸ γκρενά

Σὰ μοῖρα κάθεται μιὰ γρηὰ
Στὸ φῶς μιᾶς πόρτας ρημαδιοῦ
Μακραίνει ὁ ἴσκιος τοῦ παιδιοῦ....
Καμπάνα ἀκούγεται μακριά.

Στὸ σύννεφο τὸ βυσινὶ
Θὰ πέσῃ ὁ ἥλιος νὰ κρυφτῇ.
Ψαλμὸς ἀκούγεται ἡ φωνὴ
Τοῦ τελευταίου πραματευτή.

Ὅλα σταμάτησαν ἐκεῖ.
Ἀργεῖ πολὺ νὰ ρθῇ ἡ βραδυά.....
Πῶς ἔχω τὴν ψυχὴ βαρειά
Τὸ δειλινὸ τὴν Κυριακή.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΛΑΓΓΕΜΕΝΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΚΑΫΜΟΙ

Τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Ριζὰ ἐλ Χουσεΐν

ΠΕΘΑΝΕ ΕΚΕΙΝΗ...

Ἤπιε νερό, σὲ τούτη τὴν πηγή...

Μὰ ἐκείνη πέθανε — καὶ ἡ πηγὴ δὲν στέρεψε...

Δοκίμασε μιὰ μέρα αὐτὸ τὸ μέλι...

Μὰ ἐκείνη πέθανε — καὶ τὸ μέλι ἀπόμεινε γλυκό...

Μιὰ μέρα ἔσκυψε πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά.

Μὰ ἐκείνη πέθανε — κι' ἡ τριανταφυλλιὰ ἀνθίζει πάντα...

Μὰ ἡ καρδιά μου;... Μιὰ μέρα πῆρε τὴν καρδιά μου στὰ χεράκια της.

Ἐκείνη πέθανε — καὶ μέσ' στὸν τάφο της ἀναπαύεται τώρα κι' ἡ καρδιά μου.

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Σ' ὅλο τὸν κόσμο διαλάλησε τὴν εὐτυχία της. Κι' ἡ φλύαρη μέλισσα ἱστόρησε στὸ ρόδο αὐτὴν τὴν ἀσύγκριτη ἀγάπη.

Τὴ μέρα ὅμως ποὺ ὁ ἀγαπημένος της τὴν πρόδωσε, δὲν εἶπε σὲ κανένα τίποτε κι' ἔτσι κανένας δὲν τὸ ἔμαθε...

Καὶ τώρα, ποὺ ἐκείνη πέθανε ἀπ' τὸν καϋμό της, ὅλες οἱ παρατημένες πηγαίνουν στὸν τάφο της καὶ λὲν ἀναστενάζοντας:

—Αὐτὴ ἐδῶ ἦταν εὐτυχισμένη!

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ...

Λιβάνισες τὰ μάτια μου ποὺ εἶνε σὰν τῆς γαζέλλας.

Καὶ μοὖπες πὼς ἡ φωνή μου εἶνε τραγοῦδι.

Μέθυσες μὲ τὴν ἄνοιξι τοῦ κορμιοῦ μου.

Κι' ἔπειτα ποδοπάτησες τὴν καρδιά μου.

Η ΠΛΗΓΗ

Δὲν μοῦ ἄνοιξε χαντζάρι αὐτὴ τὴ λαβωματιά: Οἱ ἐχθροί μου κοιμώντουσαν μέσ' στὶς σκηνές τους.

Οὔτε κανένας ἄνθρωπος ποὺ πρόσβαλα, τὤκανε αὐτὸ γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ: Αὐτοὶ ποὖχω προσβάλει ἔχουν πεθάνει ἀπ' τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι...

Οὔτε κι' ἡ τύχη ἡ τυφλὴ μὲ πλήγωσε: ἡ τύχη ἡ τυφλὴ στὸ συναπάντημά μου ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ βλέπει...

Ἂν ἡ ζωή μου φεύγῃ καὶ μ' ἀφίνῃ, εἶνε γιατὶ μὲ πλήγωσαν τὰ μάτια της καὶ γιατὶ ἡ ἀγαπημένη μου ἕναν ἄλλον ἀγαπάει...

Η ΑΜΜΟΣ

Ἡ ζεστὴ ἄμμος γλυστράει μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλα σὰν χάδι. Ἔτσι γλύστρησε μέσ' στὴν ψυχή μου τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῆς Ἀϊσᾶς.

Χίλια χαμόγελα ἀπ' τὴν ψυχή μου πέρασαν... Κι' ἄλλα τὴν ἔκαψαν κι' ἄλλα τὴν πλήγωσαν...

Ποῦ νὰ ξανάβρω μέσ' στὴν ἔρημο τοῦ βίου μου τὴ ζεστὴ ἄμμο, τὸ γλυκὸ τὸ γέλιο τῆς Ἀϊσᾶς;

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀπὸ τὸ τελευταῖον Ταχυδρομεῖον.

—Γιάννη, δῶσε μου ἕνα τσιγάρο

—Δὲν ἔχω!

—Καὶ μήπως εἶχες ποτέ σου, ὅσες φορὲς σοῦ ζήτησα;...

—Καὶ μήπως εἶχες κι' ἐσὺ ποτέ σου, ὅταν... μοῦ ζητοῦσες;

XXX

Ἕνας γιατρὸς πῆγε μιὰ μέρα κι' ἐπεσκέφθηκε ἕναν ἄρρωστο οἰκογενειάρχη.

—Πῶς τὸν βρίσκετε, γιατρέ μου; τὸν ρώτησε στὸ τέλος ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρρώστου.

—Σὲ κακὰ χάλια!...

—Θεέ μου!... Καὶ τί ἔχει;

—Ἐρυσίπελας.

—Καὶ πῶς τὸν καταλάβατε;

—Ἀπὸ τὰ χέρια του. Δὲν εἴδατε πόσο κόκκινα εἶνε;

—Ἀλλά, γιατρέ μου, τὰ χέρια του ἔτσι εἶνε πάντα, γιατὶ ὁ ἄντρας μου εἶνε βαφιᾶς.

—Βαφιᾶς;... Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λέγατε, πρὶν κάνω τὴ διάγνωσι, κυρία μου;

XXX

Δυὸ φίλοι εἶχαν πάει μιὰ μέρα στὸ νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ, εἶδαν ἕνα γνωστό τους γιατρὸ νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στοὺς τάφους.

—Τί νὰ ζητάῃ, ἆρά γε, ὁ γιατρὸς ἐδῶ πέρα;

—Ἐπισκέπτεται τοὺς πρώην ἀσθενεῖς του!

XXX

Μεταξὺ πρωτοπείρων κυνηγῶν:

—Χθὲς βρῆκα ἕνα λαγὸ ποὺ κοιμώτανε.

—Καὶ θὰ τὸν ἔπιασες, βέβαια;

—Ἄ, μπᾶ! Ἐξύπνησε... ἀπὸ τὴν τουφεκιά μου... κι' ἔφυγε!...

XXX

—Γυναῖκα μου, πεθαίνω. Μὴ στενοχωρεῖσαι ὅμως, ἔχω κανονίσει κατὰ τέτοιο τρόπο τὰ πράγματα ὥστε σὰν πεθάνω νὰ μὴ σοῦ λείψῃ τίποτε.

—Καὶ ἂν δὲν πεθάνῃς;

XXX

—Ὢ, διάβολε! ἔρχεται ἡ γυναῖκα μου μὲ τὴν πεθερά μου.

—Ποτὲ ἕνα κακὸ δὲν ἔρχεται μόνο!

XXX

—Ὅταν ὁ Κώστας ἐπέστρεψεν ὕστερα ἀπὸ χρόνια, στὴν πατρίδα του, τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα χάμω καὶ φίλησε τὸ χῶμα.

—Ἀπὸ τὴν χαρά του, ἀσφαλῶς!

—Ὄχι, ἀπὸ μιὰ πεπονόφλουδα!...

XXX

—Γυναῖκα, πεθαίνω, δός μου τὸ λόγο σου τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμὴ πὼς δὲν θὰ πάρῃς ἄντρα σου ἐκεῖνον τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ σοὔκανε κόρτε.

—Μὴν ἀνησυχῇς, ἀνδρούλη μου. Ἔχω δώσει ἤδη τὸν λόγο μου στὸν ὑπουργικὸ διευθυντὴ Κ.

XXX

—Τόσον καιρὸ παίρνεις μαθήματα καὶ ἀκόμη δὲν ἔμαθες νὰ ζωγραφίζῃς...

—Μά, πατέρα, ἔχω ἀκόμη καιρό.

—Καὶ ὅμως στὴν ἡλικία σου ὁ Ραφαὴλ εἶχε κιόλας πεθάνει!

■

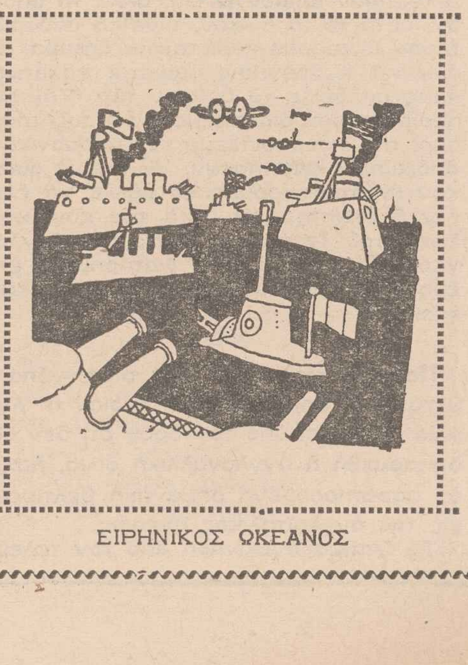

ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Χρυσάνθεμα

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Εὐλογημένο φθινόπωρο!

Ἔχει κι' αὐτὸ τὰ χρυσᾶ του χαμόγελα, τοὺς γαλάζιους οὐρανούς του, τὶς ἀτλαζένιες θάλασσές του, τοὺς ἀνθισμένους κήπους του. Καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔχει πρὸ παντὸς χυμένη τὴν γλυκύτητά του—τὴν εἰρηνικὴ ἀποχαιρετιστήρια γλυκύτητα ἐκείνου ποὺ φεύγει.

Οἱ ποιηταὶ ἔψαξαν τὶς πιὸ μελαγχολικὲς χορδὲς τῆς λύρας των γιὰ νὰ τὸ τραγουδήσουν. Εἶδαν τὰ μολυβένια σύννεφα ποὺ σκεπάζουν τὸν οὐρανό του, ἄκουσαν τὸ κλᾶμμα τῆς βροχῆς του κι' ἐθρήνησαν κάτω ἀπὸ τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων ποὺ σκορπίζει ὁ ἄνεμος του. Ἀπεχαιρέτησαν μὲ νοσταλγίαν τὸ καλοκαίρι καὶ δὲν εὑρῆκαν οὔτε ἕνα τόνο χαρᾶς νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν καλωσύνη τοῦ φθινοπώρου, ποὺ ἄνοιγε ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆ τῆς Ἀττικῆς τοὺς κρουνοὺς τῆς ἀγαθότητός του.

Εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Σταδίου τὴν νεαρὴ κοπέλλα νὰ βγαίνῃ πίσω ἀπὸ πολύχρωμες τοῦφες χρυσανθέμων. Ὤ, ἤθελα τὸν Ἕλληνα ποιητὴν νὰ τραγουδήσῃ ἐκεῖ τὴν θλῖψιν τοῦ φθινοπώρου. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ καλόκαρδο χαμόγελο τῆς φύσεως ποὺ πλημμυρίζει μὲ τὶς χίλιες δυὸ παραλλαγὲς τῶν χρωμάτων τους τοὺς ἀνθοκήπους τῆς Ἀττικῆς.

Εἶπαν τὴν ἄνοιξι ἐποχὴ τῶν λουλουδιῶν. Μὲ ὅλο τους τὸ δίκηο. Γιατὶ πῶς νὰ φαντασθῇ κανεὶς λουλοῦδι χωρὶς φῶς; Χωρὶς τὸν κρυσταλλένιον ἀέρα τῆς ἀνοιξιάτικης ἀτμοσφαίρας, ὅπου σκᾶνε τὰ πολύχρωμα μπουμπούκια, σὰν νότες θείας μουσικῆς ποὺ ξεπηδᾶ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς γιὰ νὰ παραδοθῇ στὰ χρυσαφένια χάδια τοῦ ἥλιου;

Γιατὶ τί ἄλλο εἶνε τὰ λουλούδια, μὲ τὰ μικρὰ-μικρὰ βελουδένια τουςπέταλλα, μὲ τὶς μυτερὲς γλωσσίτσες καὶ τὰ φλογᾶτα φύλλα, τὰ κόκκινα σὰν τὴ φωτιά, τὰ κίτρινα σὰν τὸ χρυσάφι, τὰ ρὸζ, τὰ μὼβ καὶ τὶς ἀμέτρητες παραλλαγὲς τῶν χρωμάτων τους, τί ἄλλο εἶνε ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη εἰρηνικὴ μουσική, ποὺ γράφει ὁ μαέστρος τῆς δημιουργίας μὲ χρώματα καὶ φῶς ἐπάνω στὰ κρυσταλλένια πεντάγραμμα τῆς ἀπριλιάτικης ἀτμοσφαίρας; Καθὼς τὰ βλέπετε νὰ ξεμυτίζουν μέσα ἀπ' τὰ πράσινα κεντήματα τῶν κήπων εἶνε σὰν ἀμέτρητες ἐκρήξεις ἄφωνης χαρᾶς, ποὺ μεταδίδει στὸν ἀέρα τὶς δονήσεις της καὶ τὸν γεμίζει μὲ τοὺς τρυφεροὺς παλμούς της.

Κι' ὅμως ἐκεῖνο ποὺ δίνει ἡ δημιουργία μέσα ἀπ' τὴν ζεστὴν ἀγκάλη τῆς ἀπριλιάτικης γῆς ἐπῆρε ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιμονὴ καὶ τὸ μετέβαλε σὲ ἔργον της. Ἡ ἄνοιξις δὲν ἀνοίγει πάντα ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆ τοὺς γελαστοὺς οὐρανούς της, οὔτε ξεχύνει πάντα τοὺς καταρράκτες τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς γιὰ νὰ θερμανθοῦν οἱ βελούδινοι θησαυροὶ τῶν ἀνθοκήπων καὶ νὰ σκάσουν τὰ κλεισμένα χείλη τῶν μπουμπουκιῶν του. Ἔρχεται ἡ παγωμένη πνοὴ τοῦ χειμῶνα ποὺ πέφτει στοὺς κήπους μὲ τὴν καταστροφικὴν ὁρμὴ τοῦ Ἀττίλα, μαδᾶ τὶς χιονᾶτες περοῦκες τῶν χρυσανθέμων, τὰ φλογᾶτα κρινολῖνα τῶν ρόδων, τὶς ἄφθονες καὶ πολύχρωμες τουαλέττες ποὺ ἐντύθηκε ἡ ἀριστοκρατία τοῦ κόσμου τῶν ἀνθέων γιὰ τὴ μεγάλην ἀνοιξιάτικη δεξίωσιν καὶ τὰ σαλόνια της, φεῦ!... παίρνουν τὴν μελαγχολικὴν ὄψι τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἐρημώσεως. Ἀδύνατα καλλιτεχνήματα τῆς δημιουργίας, πλασματάκια εὔθραυστα ποὺ λέτε κι' ἔχουν ὅλα ζωὴν κι' εἶνε ἕτοιμα νὰ σᾶς μιλήσουν μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν χρωματισμῶν τους, πῶς ν' ἀμυνθοῦν καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν εἰσβολήν; Ἔχετε δὲ ἀνθισμένον κῆπον ὕστερα ἀπὸ παρομοίαν εἰσβολήν; Εἶνε νὰ καίγεται ἡ ψυχή σας καθὼς ἀντικρύζετε τὴν εὐαισθησίαν στραπατσαρισμένην κάτω ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῆς φυσικῆς δυνάμεως.

Γι' αὐτὸ ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἐπῆρε μὲ στοργὴν τὸ λουλοῦδι γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπ' τούς ἐχθρούς του. Ἔφτιαξε τεχνητὴ τροπικὴν ἀτμόσφαιραν μέσα στὶς σέρρες ὅπου μπορεῖ νὰ μὴ βρίσκῃ τὴν ζεστασιὰ τοῦ ἥλιου, ἀλλὰ ἔχει ὅλη τὴ θερμότητα ποὺ τὸ προστατεύει γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ, νὰ ρίξῃ τὰ πράσινα κλωναράκια του καὶ νὰ δώσῃ τοὺς ἀνθούς του. Αὐτὸ τὸ αὐθόρμητο χαμόγελο τῆς φύσεως τὸ ἐμάζεψε ἀπ' τοὺς ἀγροὺς καὶ τὸ ὑπέταξε στὴν ἐπιστήμη του, ὥστε νὰ ρίχνουνοί τριανταφυλλιές των νὰ πετοῦντὶς κόκκινες μυτίτσες των τὰ γαρύφαλλα, ν' ἀνοίγουν τὰ βελούδινά τους χείλη τὰ κυκλάμινα καὶ μέσ' τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος ἀκόμα. Ὄχι μονάχα αὐτὰ ποὺ θέλει ἡ φύσις. Ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ θέλει καὶ δημιουργεῖ ὁ μαέστρος τους μὲ χίλια δυὸ συνοικέσια, διασταυρώσεις σὲ φαρφουρένιες παστάδες ἀπ' ὅπου βγαίνουν ὅλο καὶ νέες παραλλαγὲς μ' ἀμέτρητες ἀποχρώσεις.

Αὐτὴ ἡ ἴδια ἐπιστήμη ἔσκυψε μὲ ἀγάπη ἐπάνω στὴν ἀποθέωσι τῆς φθινοπωρινῆς ἀνθήσεως—τὰ χρυσάνθεμα. Μπορεῖ ὅλες οἱ ἐποχὲς νὰ ἔχουν τὰ λουλούδια τους. Νὰ στεφανώνεται ἀκόμη κι' ὁ χιονισμένος Γενάρης μ' ἄλικα τριαντάφυλλα. Μὰ τὸ φθινόπωρο μᾶς πλημυρίζει μὲ τὰ κύματα τῶν χρυσανθέμων του—προσέξτε τὶς βιτρίνες τῶν ἀνθοπωλείων! Ἔχουν τὰ λουλούδια αὐτὰ τὴν μελαγχολικὴ ὠμορφιὰ καὶ τὴν χάρι τοῦ ἀποχαιρετιστηρίου τραγουδιοῦ, ὁλόκληρη τὴν εὐγένεια τῆς δύσεως μιᾶς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας.

Ἡ ὀμορφιὰ τοῦ λουλουδιοῦ εἶνε ἡ πιὸ ὑψηλὴ χαρὰ τοῦ ματιοῦ κι' ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μας. Εἶνε ἡ ἀόριστη ἔννοια τῆς εὐαισθησίας στερεοποιημένη σὲ μίσχους καὶ σὲ κάλυκες ἀπ' ὅπου ξεχύνονται σὲ φλογᾶτες καὶ χρυσαφένιες καὶ μὼβ καὶ ρὸζ γλωσσίτσες τὰ μυτερά τους πέταλλα — ἄφωνη μουσικὴ γαλήνη ποὺ φτάνει ὡς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴν εὐφραίνει. Ποιὸς δὲν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του χαρούμενο κι' εὐδιάθετο σὰν ἕνα παιδάκι μπροστὰ σ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα, σὲ μερικὲς τοῦφες χρυσάνθεμα, σ' ἕνα βάζο μὲ δροσερὲς ντάλλιες; Κι' ὁ πιὸ σκληρὸς ἄνθρωπος, ὁ πιὸ ἀπαράσκευος στὰ ζητήματα τῆς αἰσθητικῆς, θὰ αἰσθανθῇ ἀπὸ ἔνστικτο τὴν ἐπίδρασι τῶν λουλουδιῶν σὰν τὸν ἀντίλλαλο ἑνὸς ὕμνου ἀπολυτρώσεως ἀπ' τὴν κακίαν.

Κυττάξτε αὐτὰ τὰ δροσερὰ χρυσάνθεμα ποὺ πλημμυρίζουν αὐτὲς τὶς μέρες τὴν Ἀθήνα. Ἂς εἶνε εὐλογημένο τὸ φθινόπωρο τῆς Ἀττικῆς ποὺ μᾶς τὰ φέρνει. Κυττάξτε κι' ὅσοι δὲν αἰσθανθῆτε μέσα σας νὰ ἀναβλύζῃ σὰν ἀπὸ θεῖο πίδακα ἡ πιὸ ἄδολη ἀγάπη γιὰ τὴν ὠμορφιά, γιὰ τὴν ποίησι τῆς ζωῆς, δὲν ἔχετε θεραπεία. Εἶστε ἀγιάτρευτα κακοί!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τὸ θέατρον

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.
Μὰ ὁ δρόμος χθὲς τὸ βράδυ,
μέσ' τὴ σταχτιὰ τὴ συννεφιά,
σὰ θέατρο εἶχε γίνει,

μόλις φαινόνταν ἡ σκηνὴ
στ' ἀνάριο τὸ σκοτάδι
καὶ σὰ σκιὲς φαινόντανε
μακρυά μου οἱ θεατρῖνοι.

Τὰ σπίτια πέρα κι' αὐλὲς
καὶ τὰ κλωνάρια ἀντάμα
ἔλεγες κι' ἦταν σκηνικὰ
παλιὰ καὶ ξεβαμμένα,

κ' ἐκεῖνοι ἐβγαίναν κ' ἔπαιζαν
τ' ἀλλόκοτό τους δρᾶμα,
κι' ἄκουγες βόγγους κι' ἄκουνες
καὶ γέλια εὐτυχισμένα.

Ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἐβγαίνανε
κ' ἐσμίγαν κ' ἐπαγαῖναν
κ' ἦτανε μιὰ παράσταση
καὶ θλιβερὴ κι' ὡραία,

κ' ἔβγαινε —Θέ μου! κ' ἡ νυχτιὰ
καθὼς ἐπαρασταίναν,
ἔβγαινε — Θέ μου ! —κι' ἔρριχνε
τὴ μαύρη της αὐλαία.

Λ. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

●

Ἤθελα

Ἤθελα νἆχα δύναμι
νὰ πῶ γιὰ σὲ τραγοῦδι
π' ὅμοιο νὰ μὴν ἀκούστηκε
ποτὲ μέσα στὴ γῆ,

καὶ ν' ἀπιθώσω ὁλόδροσα
στὰ στήθια σου λουλοῦδι
ποὺ νὰ εὐωδιάζει αἰώνια
χωρὶς νὰ μαραθῇ.

Ἤθελα ἡ ἀγάπη σου
κρυφὰ νὰ μ' ἀσηκώσει
σὲ χῶρες ἀστροφώτιστες
π' ἄλλη νὰ βρῶ ζωή,

κι' ἀπὸ ψηλὰ τὸ βλέμμα μου
κάτω στὴ γῆ νὰ σώσει
νὰ σ' ἀντικρύσει ὁλόφλογο
χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ.

Ἤθελα νἆχα δύναμι
κόσμο γιὰ σὲ νὰ πλάσω,
μὲ ποταμούς, μὲ θάλασσες,
μὲ δένδρο, μὲ πουλιά·

κι' ὅταν σὲ ἰδῶ βασίλισσα
καὶ τέτοια σ' ὀνομάσω
νὰ πέσω ἐμπρὸς στὰ πόδια σου
νὰ μὴν ξυπνήσω πλιά.

Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

●

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Οἱ ἠθοποιοί, τὰ ἔργα, οἱ σκηνοθέται.

*** Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ὀπερατὲρ Ντάβιντ Μύλλερ, σκέπτεται νὰ κάμῃ ἕνα κινηματογραφικὸν ρεπορτὰζ πολὺ πρωτότυπον. Θὰ περιγράψῃ εἰς μίαν ταινίαν 800 μέτρων «μίαν ἡμέρα τοῦ Μουσσολίνι», «μίαν ἡμέρα τοῦ Χίτλερ» κ.ο.κ. Ὁ Μύλλερ θὰ ζητήσῃ ἄδειαν πλὴν τῶν δύο ἀνωτέρω πολιτικῶν ἀνδρῶν νὰ κινηματογραφήσῃ τὸν Στάλιν, τὸν Ρούζβελτ καὶ τὸν Λεμπρέν.

*** Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ, ποὺ εἰχεπαραμείνει ἐπὶ πολὺ στὸ Παρίσι, ἐπεβιβάσθη τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην τῆς «Νορμανδίας». Συνταξειδεύει μὲ τὸν περίφημον σκηνοθέτην Ρουμπὲν Μαμουλιάν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐπιστρέφει ἐπίσης στὸ Χόλλυγουντ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου θὰ συνεννοηθοῦν γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας.

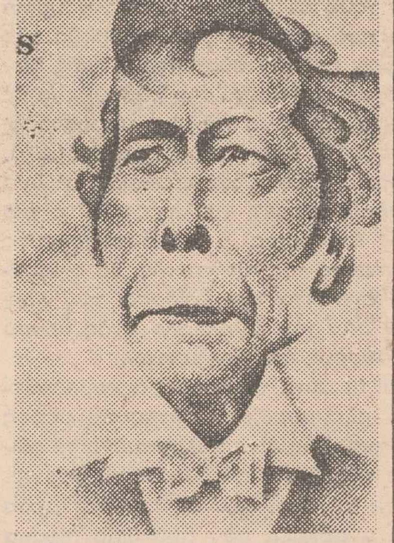

Ὁ περίφημος Ἄγγλος ἠθοποιὸς Τζῶρτζ Ἄρλις, κατὰ ἕνα χαρακτηριστικὸ σκίτσο.

*** Ἡ ὡραιοτάτη καὶ νεαρὰ Βιεννέζα ἀρτίστα Ρόζε Στράδνερ, ἡ εὐνοουμένη μαθήτρια τοῦ μεγάλου Μὰξ Ράϊνχαρτ, θὰ πρωταγωνιστήσῃ μὲ παρτναὶρ τὸν Ε. Ρόμπινσον εἰς τὴν μεγάλην ἀστυνομικὴν ταινίαν «Ὁ τελευταῖος τῶν γκάγκστερς».

Ἡ ΡόζεΣτράδνερ θὰ φέρῃ εἰς τὸ ἑξῆς τὸ καλλιτεχνικὸν ψευδώνυμον Ἀντρὲ Μαριόν.

*** Τὸ πολύκροτο θεατρικὸ ἔργο «Ντεμπυρὼ» τοῦ Γάλλου συγγραφέως καὶ δραματικοῦ καλλιτέχνου Σασὰ Γκιτρύ, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν θὰ «γυρισθῇ» λίαν προσεχῶς εἰς τὰ ἐν Χόλλυγουντ στούντιό της.

*** Ἡ περίφημος τριὰς τῶν κωμικῶν Μάρξ, ποὺ ἐθαυμάσαμε πέρυσι στὸ «Σκάνδαλο τῆς Ὄπερας» κινδυνεύει νὰ πάῃ φυλακὴ καὶ νὰ πληρώσῃ πρόστιμο 1000 δολλαρίων γιατὶ ἐχρησιμοποίησε σὲ μιὰ ραδιοφωνικὴ μετάδοσι ἕνα κείμενο δίχως τὴν ἄδεια τοῦ συγγραφέως του. Ἡ σχετικὴ δίκη ἀναμένεται μὲ μεγάλη ἀδημονία σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική.

*** Ὁ Κάρυ Γκρὰντ ποὺ εἴδαμε στὴν «Μαντὰμ Ματτερφλάϋ» γυρίζει μίαν ταινίαν μὲ τὴν Κάθρην Χέρμπουρν.

*** Εἰς τὴν «Μνηστὴ τῆς Α. Μ.» ἕνα φίλμ ποὺ θὰ ἰδοῦμε καὶ ἐδῶ ἐμφανίζεται μιὰ νέα «ἀποκάλυψις» τῆς γερμανικῆς ὀθόνης, ἡ Γκοῦστι Χοῦμπερ.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ ■

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Βασίλισσα Βικτωρία

Ταινία ἀγγλικῆς παραγωγῆς

Κατηγορήσαμε τὴν ταινία «Τὰ νεανικὰ χρόνια τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας» γιατὶ ἦταν ἱστορικῶς ὑπερβολικὰ ἀνακριβής. Τὴν ἀντίθετη κατηγορία θὰ πρέπει κανεὶς νὰ διατυπώσῃ γιὰ τὴν νέα ταινία «Βασίλισσα Βικτωρία»: Εἶνε ἱστορικῶς ὑπερβολικὰ ἀκριβής, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο της μειονέκτημα.

Ἡ ἱστορία τῆς μεγάλης βασιλίσσης τῶν Ἄγγλων, ὅπως μᾶς τὴν ἐμφανίζει τὸ φίλμ, εἶνε μία ἱστορία ἐπίσημος, ἀποτελουμένη ἀπὸ αὐστηρὰ ντοκουμέντα καὶ ἀπὸ ἐξηλεγμένα κρατικὰ ἔγγραφα. Εἶνε μιὰ ἱστορία μεγαλοπρεπὴς ἀλλὰ ξηρά, συγκινητικὴ σὲ πολλὰ σημεῖα ἀλλὰ ἐλλειπής, διδακτικὴ ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως ἀλλὰ δίχως ἔξαρσιν. Λείπει ἀπὸ τὴν ταινίαν ὁ θρύλος, τὸ μυθιστόρημα, ἡ λαϊκὴ παράδοσις, αὐτὰ τὰ ἀστάθμητα ἀλλὰ τόσο ζωντανὰ πράγματα, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς προσωπικότητος, ποὺ μᾶς δίδουν ὄχι ἁπλῶς τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ παραμῦθι τῆς ζωῆς του συντεθειμένο ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί του ποὺ ἐπέζησε, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν προσώπων ποὺ τὸν περιεστοίχισαν, ἀπὸ τὴν φήμην του ποὺ ἁπλώθηκε καὶ ἐμεγάλωσε στὶς ἐρχόμενες γενεές.

Πόσο πιὸ συγκινητικὴ ἦταν, ἀλήθεια, ἡ Βικτωρία τοῦ «Καβαλκάντ»! Ἐκεῖ ὁ σκηνοθέτης σὲ μίαν σύντομη ἀλλὰ συναρπαστικὴ σκηνὴ μᾶς ἔδινε πρῶτα-πρῶτα μιὰ πλήρη εἰκόνα τῆς βικτωριανῆς ἐποχῆς. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὰ πλήθη σχολιάζουν καὶ ζητωκραυγάζουν τὴν βασίλισσα καθὼς περνᾷ δίχως νὰ φαίνεται στὴν ὀθόνη μὲ τὸ ἁμάξι της ἀπὸ τὸ Χάϋδ Πάρκ, ἢ ὅταν ἀπὸ τοὺς ἐξώστας ὁ κόσμος δακρύβρεκτος ραίνει τὸ φέρετρό της, ποὺ πάλι δὲν φαίνεται, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν πενθίμων ἐμβατηρίων. Χωρὶς οὔτε μίαν στιγμὴ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν μορφὴ τῆς Βικτωρίας ὁ σκηνοθέτης τοῦ «Καβαλκάντ» μᾶς παρεῖχε ὅλη τὴν ζωή της, ὅλη τὴν ἐποχή της, ὅλον τὸν ρωμαντικὸν καὶ δραματικὸν χαρακτῆρα τῆς βασιλείας της.

Ὁ Χέρμπερτ Οὐΐλκοξον, ἀκολούθησε ἐντελῶς τὴν ἀντίθετη μέθοδο. Μᾶς ἔδειξε μίαν ἐπίσημη Βικτωρία δίχως τὸ λαό της, δίχως τὴν ἀτμοσφαῖρα της, δίχως τὴν ψυχή της. Ἡ βασίλισσα φαίνεται πολύ, ἡ γυναῖκα πουθενά. Ὁ ἐσωτερικός της κόσμος, οἱ ἀντιδράσεις της, τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἐποχῆς της περνοῦν ἀπαρατήρητα, ἢ μόλις, ἀνεπαρκέστατα σκιαγραφημένα.

Ἀκόμα καὶ πολλὰ πρόσωπα ποὺ ἔζησαν στὸ στενὸ περιβάλλον τῆς βασιλίσσης, λείπουν ἀπὸ τὴν ταινίαν, ἢ παρεμβάλλονται ἐπεισοδιακῶς: Ἡ μητέρα της, ποὺ ἐνόμισε ὅτι αὐτὴ θὰ κυβερνᾷ ἀντὶ τῆς κόρης της, ἡ πιστὴ διδασκάλισσα τῆς Βικτωρίας ἡ Λέτσεν ποὺ ἀσκοῦσε τόσην ἐπιρροὴ ἐπάνω της, ὁ λόρδος Πάλμερστον ποὺ ἔδειχνε τόσην τρυφερὴ φιλία γι' αὐτήν, ὁ Ντισδραέλι μὲ τὴν αἰσθηματικήν του ἀφοσίωσι —ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀπετέλεσαν κομμάτια ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Βικτωρίας, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπον διεμόρφωσαν τὴν προσωπικότητά της, δὲν ὑπάρχουν στὴν ταινία.

Κι' ἔτσι ὅλο τὸ φίλμ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σειρὰ μόνο θαυμασίων εἰκόνων, ποὺ δὲν ἔχουν ὅμως κανέναν βαθύτερο ψυχικὸ εἱρμό. Εἶνε σὰν νὰ ξεφυλλίζῃ κανεὶς ἕνα ὡραῖο λεύκωμα μὲ φωτογραφίες ἱστορικῶν γεγονότων, ἀπ' ὅπου λείπει τὸ οὐσιωδέστερο: ἡ ζωή.

Βέβαια, εἶνε δύσκολο μιὰ τόσο γόνιμη καὶ τόσο ἔνδοξη βασιλεία ποὺ διήρκεσε ἑξῆντα χρόνια νὰ ἀποδοθῇ σὲ μίαν ταινία. Εἶνε ἐν τούτοις βέβαιο ὅτι αἱ ἐλλείψεις ποὺ ἀναφέραμε δὲν ὀφείλονται οὔτε στὴν ἔλλειψι χώρου, οὔτε σὲ σκηνοθετικὴν ἀνεπάρκεια. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἐδόθη ἡ ἐλευθερία νὰ ἐπεκταθῇ στὴν ἀνάλυσι τῆς προσωπικότητος τῆς ἡρωΐδος του, ὁ σκηνοθέτης μᾶς ἐμφανίζει μιὰ συγκινητικὴ καὶ ἀνθρώπινη ἱστορία, τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ τῆς βασιλίσσης, τὸν βαθὺ ἔρωτά της πρὸς τὸν Ἀλβέρτο, τὴν ἀφοσίωσί της πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποὺ στάθηκε ὁ εὐγενικὸς καὶ πιστὸς σύντροφός της στὰ πιὸ δύσκολα χρόνια τῆς βασιλείας της. Στὰ σημεῖα αὐτὰ τὸ ἔργον προσλαμβάνει μίαν ἔξαρσι ποὺ λίγα φίλμ ἔχουν, μίαν δραματικότητα ἀληθινὰ συγκινητικήν. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ βρίσκεται ἐπικεφαλῆς μιᾶς Αὐτοκρατορίας, ἀγαπᾷ, πονεῖ, ὑποφέρει, χαίρεται. Κι' εἶνε τόσο μεγάλη ὅταν ἐκδηλώνῃ τὸ πάθος της αὐτό, ὥστε ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ πάντα νὰ διακρίνῃ τὰ κοινὰ σημεῖα ποὺ τὸ ἐξομοιώνουν μὲ τὰ θρυλικὰ πρόσωπα.

Ἡ Ἄννα Νήγκλ, στὸν ρόλο τῆς βασιλίσσης εἶνε μία μεγάλη, ἀσύγκριτη ἠθοποιός. Ὅταν γνωρίζεται μὲ τὸν Ἀλβέρτο, ὅταν τὸν ἐρωτεύεται, ὅταν μαθαίνῃ τὴν ζωὴ κοντὰ σ' αὐτὸν εἶνε τόσο λεπτή, τόσο εὐγενική, τόσον αἰθερία, ὅσον ἀντιθέτως γίνεται ἀξιοπρεπής, βαρειὰ καὶ πονεμένη στὰ γηρατειά της.

Μὲ τὴν ἴδια δύναμι, μὲ τὴν ἴδια αἰσθαντικότητα ὑποδύεται καὶ τὶς δύο φάσεις τῆς ζωῆς της, κι' ἡ βραδεῖα αὐτὴ μεταβολή της φαίνεται φυσικὴ χάρις στὴν τέχνη της καὶ χάρις σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ μακιγιὰζ ποὺ τὴν παρουσιάζει χοντρή, ρυτιδωμένη καὶ γηρασμένη στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της.

Ὁ Ἀντὸλφ Βόλμπρυκ εἶνε ἐπίσης στὸ ρόλο του περίφημος.

Ἀπὸ τὴν ταινία θὰ μποροῦσαν νὰ λείψουν οἱ χρωματιστὲς εἰκόνες τοῦ τέλους, ποὺ δὲν προσθέτουν τίποτε στὴν μεγαλοπρέπειά της καὶ μειώνουν τὴν μεγάλη καλλιτεχνικὴν ἀξία της.

Καὶ μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐδῶ προβολή: Ὁ κινηματογράφος «Ρέξ» θὰ μποροῦσε, νομίζομε, νὰ μοιράσῃ στοὺς θεατὰς ἕνα πρόγραμμα πιὸ ἐκτεταμένο, ποὺ νὰ ἐκθέτῃ τὴν ἱστορία τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας καὶ νὰ βοηθήσῃ ἔτσι τοὺς θεατὰς στὴν κατανόησι τῆς ταινίας. Ἀντ' αὐτοῦ διενεμήθη ἕνα ἀθλιέστατο πρόγραμμα, ἐλεεινὰ συντεταγμένο καὶ ἀκατάληπτο. Ἔτσι οἱ μὴ ἀγγλομαθεῖς θεαταί, ἔχασαν πολὺ ἀπὸ τὸ φίλμ, τοῦ ὁποίου ἄλλωστε οἱ ἑλληνικοὶ τίτλοι ἦσαν ἀνεπαρκέστατοι.

Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας.

Ταινία ἀμερικανικῆς παραγωγῆς.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο παίζει. Ὅλο τὸ φίλμ εἶνε αὐτή. Ὅλοι οἱ ἄλλοι παραμερίζουν, ἀποκτοῦν κοντά της μίαν ἀσημότητα καταθλιπτικήν. Οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ τόσον διαφημισθεὶς γόης Ρόμπερτ Ταίηλορ ἀντέχει εἰς τὴν σύγκρισι. Φαίνεται σὰν ἕνας ἁπλὸς φιγκυράν, ντυμένος πολυτελῶς, ποὺ κάνει τὸν θλιμμένο ἢ τὸν χαρούμενο ὅταν πρέπει, ὅταν τοῦ τὸ ὑπαγορεύῃ τὸ σενάριο.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο γεμίζει ὅλο τὸ ἔργον. Δὲν εἶνε ἀνάγκη οὔτε νὰ ἀκοῦτε τί λέει, οὔτε νὰ διαβάζετε τοὺς τίτλους. Ἀρκεῖ νὰ τὴν βλέπετε, —νὰ βλέπετε τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἐκφράζει σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε μέτρο τῆς ταινίας, ἕναν κόσμον ὁλόκληρο.

Ὅπως σ' ὅλα της τὰ φίλμ, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, μεταμορφώνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Καὶ κάθε φορά, ἡ μεταβολή της αὐτὴ εἶνε μιὰ ὁλοκληρωμένη, μιὰ ἀθάνατη δημιουργία.

Στὸ «Γκρὰντ Ὀτὲλ» ἦταν μιὰ καλλιτέχνις, μελαγχολική, ἀπογοητευμένη καὶ ξαναγίνεται μὲ μιᾶς ἀνοιξιάτικο ὄραμα ποὺ πλημμυρίζει ἀπὸ νειᾶτα καὶ εὐτυχία. Στὴν «Βασίλισσα Χριστίνα» ἦταν μιὰ ἀτίθασση, ἀρρενωπὴ βασίλισσα, κι' ὕστερα ξαφνικὰ ἀνακαλύπτει μὲ τὸν ἔρωτα, τὸν κόσμο, τὸ νόημά του, τὴν ὠμορφιά του.

Στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» εἶνε μιὰ κοκότα πολυτελείας καὶ ξαναγίνεται γυναῖκα, ποὺ ἀνακαλύπτει μὲ πάθος καὶ μὲ κάποιον ἀδιόρατο τρόμο τὴν εὐτυχία. Καὶ δακρύζει καὶ εἶνε τρυφερή, καὶ εἶνε συγκινητικὴ καὶ εἶνε ἡ ἴδια ἡ χαρὰ ποὺ κατεβαίνει μὲ τὰ αἰθέρια τῆς φορέματα στοὺς ἀνοιξιάτικους ἀγρούς ὅπου σφύζει ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, δίπλα στὸν ἀγαπημένο της. Καὶ γελᾷ τραγουδᾷ, μυρίζει τὸ χῶμα, αἰσθάνεται μίαν ἀγαλλίασι ὑπεράνθρωπη ποὺ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια — ὅπως ἀκριβῶς ὁ πόνος καὶ ἡ θλῖψι της.

Γιατὶ καὶ ὅταν μένῃ μόνη καὶ ὅταν μιὰ στιγμὴ προτοῦ πεθάνῃ, ξεγελιέται ἀπ' τὴν εὐτυχία ποὺ ξαναῆρθε μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾷ ἢ ὅταν στὸ τέλος ξεψυχᾷ, συγκινεῖ ἐξ ἴσου, συγκλονίζει ἐξ ἴσου, γιατὶ τὸ δρᾶμα της, ἀνθρώπινο καὶ ὅταν χαίρεται καὶ ὅταν γελᾷ, εἶνε τὸ δρᾶμα κάθε αἰσθαντικοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν θἄπρεπε κανεὶς νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναδῇ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο —αὐτὴν καὶ μόνο αὐτὴν— στὴ νέα της δημιουργία. Εἶνε μιὰ εὐτυχία νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ζῇ μιὰ τέτοια σπανία καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσι.

Φωτιὲς τῆς Κίνας

Ἀμερικανικὴ ταινία μὲ ντουμπλὰζ εἰς τὴν γαλλικήν.

Ἡ παρακολούθησις τῆς ταινίας αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἡρωϊκὴν ὑπομονήν. Ἐπὶ 2.500 μέτρα ἀκούει κανεὶς τοὺς ἀνιαρώτερους διαλόγους καὶ πληροφορεῖται ἐπίσης ὅτι ὁ μακαρίτης Ροκφέλλερ, εἰσήγαγε τὸ πετρέλαιον εἰς τὴν Κίναν ὄχι διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἰδεῶδες τοῦ πολιτισμοῦ... Ἐννοεῖται ὅτι Κίναν ἀκούει κανεὶς καὶ Κίναν δὲν βλέπει, διότι εἶνε τὰ πάντα στούντιο τῆς χειροτέρας μορφῆς. Τὸ ὅλον φίλμ εἶνε ἀπαισίως αἰσθηματικόν, τραβᾷ σὲ μάκρος καὶ φλυαρεῖ περὶ τοῦ ἰδεαλισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἑταιρίας τῶν πετρελαίων.

Εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ Μέλβον Λὲ Ρόϊ σκηνοθέτης τοῦ ἀριστουργήματος «Εἶμαι ἕνας δραπέτης» κατεδέχθη νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ ἕνα τέτοιο κινηματογραφικὸν ἀνοσιούργημα.

Τὰ μαργαριτάρια τοῦ Στέμματος.

Α΄ βραβεῖον τῆς Ἐκθέσεως τῆς Βενετίας. Ταινία γαλλικῆς παραγωγῆς.

Τὰ τέσσερα μεγάλα μαργαριτάρια ποὺ κοσμοῦν τὸ ἀγγλικὸν στέμμα ἔχουν μίαν περιπετειώδη ἱστορίαν. Ὁ Σασᾶ Γκιτρύ, συγγραφεὺς θεατρικός, σεναριογράφος καὶ σκηνοθέτης, ἀνέλαβε νὰ μᾶς τὴν ἀφηγηθῇ εἰς ἕνα ἀριστουργηματικὸν φίλμ ἐκπληκτικῆς πρωτοτυπίας, ποὺ θὰ σημειώσῃ ἀσφαλῶς σταθμὸν στὰ χρονικὰ τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης.

Διότι, πράγματι, ἡ ταινία τοῦ Σασᾶ Γκιτρύ, δὲν ἐξελίσσεται μὲ τὸν συνήθη τρόπον τῶν κοινῶν κινηματογραφικῶν ἔργων. Εἶνε ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους μιὰ γοργοτάτη σχεδὸν ἰλιγγιώδης ἀλλαγὴ εἰκόνων ποὺ ἁπλώνεται σὲ πολλὲς ἐποχὲς ταυτοχρόνως, τὶς ὁποίες πλησιάζει, απομακρύνει καὶ συνθέτει σ' ἕνα ἀτελείωτο πνευματῶδες παιχνίδι, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ πιὸ λεπτὴ καὶ ἡ πιὸ διεισδυτικὴ σάτυρα γιὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα κάθε ἱστορικῆς περιόδου, γιὰ τὶς ἀδυναμίες τῶν ἰσχυρῶν προσώπων, γιὰ τὶς ἀναλογίες ποὺ ἔχουν τὰ τότε γεγονότα μὲ τὰ σημερινά. Ὁ Πάπας Κλημέντιος, ὁ Φραγκίσκος 2ος, ὁ Ἐρρίκος 8ος, ἡ Ἄννα Μπολένα, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ Ἐλισσάβετ, ἡ Μαρία Στούαρτ, ὁ Μ. Ναπολέων ὁ Βοναπάρτης καὶ τόσα ἄλλα θρυλικὰ πρόσωπα, περνοῦν γελοιογραφημένα λεπτότατα μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς των, ἐνῷ τρεῖς ἄνδρες ἀφηγοῦνται τὴν ἱστορίαν τῶν περιφήμων μαργαριταριῶν, ὁ Σασᾶ Γκιτρὺ στὴν γυναῖκα του, ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Πάπα στὸν σημερινὸν Ποντίφηκα καὶ ὁ σταυλάρχης τοῦ Βούκιγχαμ στὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

Εἶνε δύσκολο νὰ ἀφηγηθῇ κανεὶς τὴν ἱστορία τῶν μαργαριταριῶν αὐτῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πάπα Κλημεντίου γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν δική μας. Τὰ μαργαριτάρια χάνονται, ξαναβρίσκονται, μεταβιβάζονται ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, τὰ ἀποκτοῦν διαδοχικῶς τὰ πλέον ἑτερόκλιτα πρόσωπα — καὶ ὅλα αὐτὰ σὲ μίαν συναρπαστικὴ ἐναλλαγὴ εἰκόνων ποὺ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἀριστοτεχνικοῦ ντεκουπάζ. Πρόκειται περὶ πρωτοτυπίας, ἀπαραμίλλου τόλμης, ποὺ μᾶς παρέχει μίαν ἰδέαν τοῦ τί μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ κινηματογράφος ὅταν ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ συγγραφεὺς γνωρίζουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὶς ἄπειρες δυνατότητες ποὺ παρουσιάζει.

Οἱ ἐποχὲς συναδελφώνονται, οἱ ἄνθρωποι διαφόρων αἰώνων παρεμβάλλονται κάθε τόσο γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἱστορία τῶν μαργαριταριῶν, οἱ διάλογοι ἑνώνονται καὶ συνεχίζονται ἀπὸ πρόσωπο σὲ πρόσωπο, τόσο ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ὁ χρόνος κατηργήθη, καὶ ὅτι ἡ ἱστορία συνέθη στὸ παρελθὸν καὶ στὸ παρὸν ταυτοχρόνως, ποὺ ἔχουν ἑνωθῇ μὲ μίαν θαυμασία κινηματογραφικὴν ἀφαίρεσι.

Οἱ εἰκόνες, ἡ φωτογραφία, ὁ διάλογος, ὁ ρυθμός, οἱ ἠθοποιοί, —ὅλα εἶνε τέλεια, ἄψογα, ἐναρμονισμένα.

«Τὰ Μαργαριτάρια τοῦ Στέμματος» εἶνε μία μεγαλοφυὴς σύλληψις, μιὰ δημιουργία μοναδικῆς τέχνης.

Χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησι, χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν, ἡ ταινία αὐτή, εἶνε ἕνα ἀριστούργημα.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἡ «Ἑλένη» τῆς Βίκυ Μπάουμ.

Ἡ «Ἑλένη» τὸ περίφημον φίλμ τοῦ Ζὰν Μπενουὰ Λεβύ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις εἶνε παρμένη ἀπὸ τὸ γνωστὸν μυθιστόρημα τῆς Βίκυ Μπάουμ «Ἑλένη Βίλφουρ» ἤρχισε προβαλλόμενον μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Παρίσι.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἡ συγγραφεὺς ἔστειλεν ἕνα ἐνθουσιῶδες γράμμα στὸν σκηνοθέτην καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς διὰ τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἔργου της ποὺ ηὐτύχησε νὰ τὸ ἰδῇ προβαλλόμενον εἰς τὴν Διεθνῆ Κινηματογραφικὴν Ἔκθεσιν τῆς Βενετίας.

Εἰς τὴν ταινίαν αὐτήν, ποὺ θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πρωταγωνιστοῦν οἱ Ζὰν —Λουΐ Μπαρώ, Μαντελὲν Ρενώ, Κονστὰν Ρεμὺ καὶ Λε Βιγκάν.

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Ἀσυλλήπτου Σκιᾶς» Μύρνα Λόυ, κατὰ μίαν γελοιογραφίαν της.

*** Πολὺς λόγος γίνεται στὸ Παρίσι γιὰ τὸ ἔργον «Στέλλα Ντάλλας» τοῦ σκηνοθέτου Κὶγκ Βιντόρ. Ἡ κριτικὴ συμφωνεῖ ὅτι ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ εἶνε ὑπέροχη. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ἡ καλλιτέχνις ἐμφανίζεται νέα, κατόπιν δὲ μὲ διάφορα μακιγιὰζ γερνᾷ καὶ ἀσχημίζει.

Παρακολουθήσατε ὅλοι ἀπὸ σήμερον
ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡΝΤ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

(Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγάπη γιὰ τὰ ζῶα χαρακτηρίζει τὴν νεανικὴ ζωὴ τοῦ συγγραφέως. Ἔτσι τὴν συζυγική του εὐτυχία τὴν συμπληρώνει ἕνας περίφημος μαῦρος γάτος τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾶ. Τὸ κρασὶ ὅμως ἔκανε τὸν συγγραφέα νευρικὸν κ' εὐέξαπτον. Τσακώνεται μὲ ὅλους, τέλος δὲ ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ ἀγαπημένου του γάτου καὶ τὸν ἐκρέμασε σ' ἕνα δέντρο τοῦ κήπου του. Τὴν ἴδια νύχτα τὸ σπίτι ἔπιασε φωτιὰ καὶ σ' ἕναν τοῖχο τῶν ἐρειπίων τὴν ἄλλη μέρα, βρέθηκε τὸ ἀποτύπωμα τοῦ μαύρου γάτου. Ἀργότερα ὁ συγγραφεὺς κατώρθωσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πρῶτον γάτον μ' ἕναν ἄλλον, ἐντελῶς ὅμοιον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔγιναν οἱ καλύτεροι φίλοι. Ἔπειτα ὅμως, ἄρχισε νὰ γεννιέται μέσα του μιὰ περίεργη καὶ ἀνεξήγητη ἀποστροφὴ γιὰ τὸν μαῦρο ἐκεῖνον γάτον, τὸν ὁποῖον προσπαθοῦσε διαρκῶς ν' ἀποφεύγῃ.)

2ον

(Τελευταῖον)

Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ τοῦ ἐφιάλτου καὶ τὸ τελευταῖον ὑπόλειμμα τῆς καλωσύνης ἔσβυσε μέσα μου. Σκέψεις σατανικὲς καὶ μαῦρες κατέκλυσαν τὸ νοῦ μου. Ἡ συνειθισμένη ὑποχονδρία μου ἔγινε ἕνα εἶδος μίσους γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα. Ἡ γυναῖκα μου πρὸ παντός, ἡ καϋμένη, ἔγινε ὁ συχνότερος στόχος αὐτῶν τῶν ἀποτόμων καὶ θηριωδῶν ἐκρήξεων θυμοῦ, στὶς ὁποῖες ἔχανα τὸ λογικό μου μὲ τὴν παραμικρὴν αἰτία.

Μιὰ μέρα κατέβηκα μαζί της, δὲν θυμᾶμαι γιατί, στὸ ὑπόγειο τῆς καλύβας ἐκείνης ποὺ μᾶς ἀνάγκαζε ἡ φτώχεια νὰ ζοῦμε. Ὁ γάτος ἐκατέβαινε πίσω μου τὴ σκάλα, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ μπερδεύτηκε στὰ πόδια μου καὶ κόντεψα νὰ πέσω, ἔγινα σὰν τρελλός. Ἅρπαξα τότε ἕνα τσεκοῦρι καὶ ξεχνῶντας στὸ θυμό μου τὸν παιδικὸν ἐκεῖνον φόβο ποὺ μὲ παρέλυε ὥς τότε, τὸ κατέβασα μὲ τόσην ὁρμή, ποὺ ἂν εὕρισκα τὸν στόχο, θὰ μποροῦσα νὰ σκοτώσω κι' ἕνα βῶδι. Ἡ γυναῖκα μου ὅμως ἐπρόλαβε καὶ μὲ συγκράτησε. Ἡ ἐπέμβασις αὐτὴ μ' ἔφερε σὲ μιὰ κατάστασι κτηνώδους μανίας. Ἐλευθέρωσα τὸ χέρι μου ἀπ' τὸ δικό της καὶ τῆς κατάφερα ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Ἐκείνη σωριάστηκε, δίχως νὰ βγάλῃ βογγητό.

Ἴσως θὰ μὲ περάσουν γιὰ τρελλὸν ὅσοι τὰ διαβάσουν αὐτά. Καὶ ὅμως ὑποστηρίζω, ὅτι ὅλες οἱ κυβερνήσεις τοῦ κόσμου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν κατανάλωσιν αὐτῶν τῶν τρομερῶν δηλητηρίων ποὺ λέγονται οἰνοπνευματώδη ποτά. Καὶ πιὸ πολὺ τοῦ ἀθώου κρασιοῦ, ποὺ τὸ πίνομε ἄφοβα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μᾶς κάνῃ μεγάλο κακό, καὶ ὅμως ἐπιφέρει ἀνεπανόρθωτες καταστροφὲς στὸν ὀργανισμό μας.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ ποὺ ἔπαθα ἐγώ, νὰ σκοτώσω τὴν γυναῖκα μου, τὴν πιὸ ἀγαπημένην ὕπαρξι ἀπ' ὅσες εἶχα στὸν κόσμο, τὴν ἀποδίδω ἀκριβῶς στὸ κρασί. Σιγὰ-σιγὰ χωρὶς καθόλου νὰ τὸ καταλάβω, τὰ νεῦρα μου κλονίστηκαν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ κατήντησα νευρασθενικὸς καὶ ἔβλεπα παντοῦ ἐχθρούς, ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ ἀγαπημένα πρόσωπα.

Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ δηλητηρίου. Ὅσες προσπάθειες ἔκανα ἐπῆγαν χαμένες καὶ τώρα ἔπαψα νὰ κάνω καὶ τὴν παραμικρὴ προσπάθεια, γιατὶ ἔχω τὴν θέλησι νεκρωμένη. Δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ ἂς ρωτηθοῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ οἱ διαπρεπέστεροι φρενολόγοι: θ' ἀπαντήσουν ὅτι οἱ περισσότερες περιπτώσεις ποὺ ἐξετάζουν προέρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν κατάχρησι τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι μὲ ψυχραιμία πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κρύψω τὸ πτῶμα. Νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ σπίτι, εἴτε μέρα εἴτε νύχτα, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ κανείς, οὔτε τὸ σκέφτηκα κἄν. Πολλὰ σχέδια μοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ. Πρῶτα ἀποφάσισα νὰ κόψω τὸ πτῶμα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ νὰ τὰ κάψω. Ἔπειτα σκέφτηκα πῶς θἄταν καλύτερα νὰ τὸ θάψω στὸ ὑπόγειο. Ἕνα ἄλλο σχέδιο ἦταν νὰ τὸ πετάξω στὸ πηγάδι τῆς αὐλῆς, ἢ νὰ τὸ κλείσω σ' ἕνα κιβώτιο, σὰν ἐμπόρευμα, καὶ νὰ τὸ μεταφέρω μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι μ' ἕναν ἀχθοφόρο χωρὶς νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴ κανενός. Τέλος, ἀποφάσισα νὰ ἐφαρμόσω τὸ καλύτερο σχέδιο, νὰ ἐντειχίσω δηλαδὴ τὸ πτῶμα μέσα στὸ ὑπόγειο.

Εὐτυχῶς, τὸ ὑπόγειο ἦταν καταλληλότατο γιὰ τὸν σκοπό μου. Οἱ τοῖχοι του ἦταν μᾶλλον ἀκανόνιστοι, μ' ἕνα νωπὸ στρῶμα πεταχτῆς λάσπης, τὴν ὁποίαν ἡ ὑγρασία εἶχε διατηρήσει ἁπαλή. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς τοίχους παρουσίαζε μιὰ μικρὴ προεξοχὴ ἀπὸ ἕνα παληὸ τζάκι ποὺ τὸ εἶχαν βουλώσει κι' ἐπιχρίσει σὰν τοὺς ἄλλους τοίχους. Θὰ ἦταν εὔκολο, βέβαια, νὰ βγάλω μερικὰ τοῦβλα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, νὰ κλείσω ἐκεῖ μέσα τὸ πτῶμα καὶ νὰ κτίσω πάλι τὸ μέρος ὅπως ἦταν πρίν, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ὑποπτευθῇ τίποτα.

Πράγματι, ἔτσι καὶ ἔκανα. Ἔβγαλα τὰ τοῦβλα, ἔβαλα στὸ κοίλωμα τὸ πτῶμα καὶ ἀφοῦ τὸ στήριξα ὥστε νὰ σταθῇ καλὰ ὀρθό, ἔκτισα πάλι τὸν τοῖχο ὅπως ἦταν πρίν. Ἔπειτα, μὲ μύριες προφυλάξεις, ἐπρομηθεύτηκα ἄμμο καὶ ἀσβέστι, ἔκανα λάσπη καὶ ὁ τοῖχος ξανάγινε ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους. Ἔμεινα κατενθουσιασμένος. Κανεὶς δὲν μποοοῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκεῖνος γκρεμίστηκε καὶ ξαναχτίστηκε. Τέλος ἔρριξα γύρω μου μιὰ ματιὰ μὲ ὕφος θριαμβευτικό, κι' ἐψιθύρισα: «Νά, ἐπὶ τέλους, μιὰ δουλειὰ ποὺ ἔγινε σωστή!»

Ἡ τρέλλα διακρινόταν ἀπ' τὴ λαμψι τοῦ βλέμματός του

Ἔπειτα ἄρχισα νὰ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ τὸ ζῶον ποὺ ἦταν ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς τραγωδίας, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ σκοτώσω. Ἂν τὤβρισκα, δὲν θὰ γλύτωνε βέβαια. Τὸ ζῶον ὅμως, τρομοκρατημένο ἀπὸ τὴν βιαιότητα τῆς σκηνῆς ἐκείνης, ἐπροτίμησε νὰ γίνῃ ἄφαντο. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸ βαθύτατο καὶ μακάριον αἴσθημα ἀνακουφίσεως ποὺ μοῦ ἔδωσε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔβλεπα πιὰ μπροστά μου τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον γάτον. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἐφάνηκε κι' ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ ἐκοιμήθηκα ἥσυχος καὶ ἀνενόχλητος... Θεέ μου! Καὶ ὅμως στὴν ψυχή μου βρισκόταν τὸ βάρος ἑνὸς ἐγκλήματος!

Πέρασε ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη μέρα, ἀλλὰ ὁ διώκτης μου δὲν παρουσιάστηκε. Ἄρχισα ν' ἀναπνέω: ἐπὶ τέλους, ἤμουν ἐλεύθερος! Αὐτὸ τὸ τέρας, τρομοκρατημένο, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ πάντα. Δὲν θὰ τὸ ἔβλεπα πιά. Ἡ εὐτυχία μου ἔφθασε στὸ κορύφωμά της. Ἡ σκέψις τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἔκανα, δὲν μὲ ἀνησυχοῦσε πολύ. Στὶς λίγες ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ ἔκαμαν γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς γυναίκας μου, ἀπάντησα μὲ τὴ μεγαλύτερην εὐκολία. Εἶχε διαταχθῇ καὶ μία ἔρευνα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε. Εἶχα πιὰ ἐξασφαλίσει τὴν μελλοντική μου ἡσυχία.

XXX

Ὡστόσο, παράξενες σκέψεις, ἀλλόκοτες προαισθήσεις, ἐτάραζαν τὸ μυαλό μου. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ μαύρου γάτου, τοῦ ζώου ἐκείνου ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴν καταστροφή, δὲν μὲ ἄφινε σὲ ἡσυχία.

Στὸν ὕπνο μου ἔβλεπα ὅτι ὁ μαῦρος γάτος ἐπῆρε μορφὴ ἀνθρώπου, ἐπῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ κατάγγειλε τὴν ἐξαφάνισι τῆς γυναίκας μου. Ἄλλοτε πάλι τὸν φανταζόμουνα στὸ δικαστήριο ὅπου μ' ἐδίκαζαν, μάρτυρα τῆς κατηγορίας, νὰ ἐξιστορῇ τὸν φόνον ὥς τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, καθὼς καὶ τὸν ἐντειχισμὸ τοῦ πτώματος.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ ἡσυχάσω. Τὸ κατάμαυρο ζῶον παρουσιαζόνταν διαρκῶς μπροστά μου, μέρα καὶ νύχτα, σὰν τρομερὸς ἐφιάλτης καὶ διαρκῶς μοῦ θύμιζε τὸ ἔγκλημά μου, ποὺ τὦχα ξεχάσει τόσο καλὰ τὴν πρώτη νύχτα.

Ἴσως, ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἀποτέλεσμα τοῦ κρασιοῦ ποὺ ἐξακολουθοῦσα νὰ πίνω καὶ μάλιστα πιὸ πολὺ τώρα. Γιατὶ εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θἄβρισκα σ' αὐτὸ τὴ λησμονιά, ἐνῷ συνέβαινε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

XXX

Τέσσαρες μέρες μετὰ τὴν δολοφονίαν, μερικοὶ ἀστυνομικοὶ παρουσιάστηκαν στὸ σπίτι μου κι' ἔκαναν μιὰ λεπτομερεστάτη ἔρευνα σ' ὅλα τὰ δωμάτια. Ἐπειδὴ ἤμουν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κατώρθωναν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε, δὲν ἐδοκίμασα τὴν παραμικρὴ ταραχὴ γιὰ τὴν ξαφνικὴν ἐκείνην ἐπίσκεψι. Μὲ παρακάλεσαν νὰ τοὺς συνοδεύσω στὴν ἔρευνά τους. Δὲν ἄφησαν τὴν παραμικρὴ γωνία ἀνεξερεύνητη. Ἔπειτα, γιὰ τρίτη ἢ τετάρτη φορά, κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἤρεμα, σὰν ἀθώου παιδιοῦ ὅταν κοιμᾶται. Ἔκανα μαζί τους τὸν γῦρο τοῦ ὑπογείου ἥσυχος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος. Τέλος, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκαν πὼς ἦταν περιττὴ κάθε ἄλλη ἔρευνα, ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Ἡ χαρά μου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ξεχειλίσῃ. Ἤθελα νὰ πῶ ἔστω καὶ μιὰ λέξι γιὰ τὸν θρίαμβό μου. Ἐπερίμενα νὰ φθάσουν στὰ πρῶτα σκαλοπάτια καὶ τότε τοὺς εἶπα:

—Κύριοι, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος γιατὶ δὲν σᾶς μένει ἡ παραμικρὴ ὑποψία. Σᾶς εὔχομαι καλὲς δουλειὲς καὶ περισσότερη μόρφωσι. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ, κύριοι, ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε πολὺ καλὰ χτισμένο.

Στὴ μανία μου νὰ πῶ ἀμέσως κάτι, δὲν ἐγνώριζα βέβαια τί ἔκανα. Κι' ἐσυνέχισα:

—Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι εἶνε χτισμένο κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον. Αὐτοὶ οἱ τοῖχοι... Μὰ πῶς, κύριοι, θέλετε νὰ φύγετε;... Αὐτοὶ οἱ τοῖχοι εἶνε στερεώτατοι.

Καὶ τότε ἀκριβῶς γιὰ νὰ κάνω τὸν παλληκαρᾶ, ἄρχισα νὰ χτυπάω μ' ἕνα μπαστοῦνι ποὺ κρατοῦσα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας μου.

Ἄς μὲ προστατεύσῃ καὶ ἂς μ' ἐλευθερώσῃ ὁ Παντοδύναμος ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ αἰωνίου ἐχθροῦ! Δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη ἡ τελευταία ἠχὼ τῶν χτύπων μου ὅταν στὴ σιγή, μοῦ ἀπάντησε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο: ἕνα βογγητό, πρῶτα κομμένο καὶ πνιγμένο, ποὺ σηκώθηκε ξάφνου σὲ μιὰν ἀπελπισμένη, ἀτέλειωτη κραυγή, ἕνα οὔρλιασμα, ἕνας ὀλολυγμὸς φρίκης καὶ θριάμβου, παρόμοιος τοῦ ὁποίου θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ μονάχα ἀπὸ τὴν κόλασι, ἀκούστηκε σὰν ἀπὸ τὰ στόματα κολασμένων καὶ δαιμόνων.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πῶ τί ἔγινε κατόπιν. Αἰσθάνθηκα τὶς δυνάμεις μου νὰ μ' ἐγκαταλείπουν καὶ ὀπισθοχώρησα, τρικλίζοντας, ὥς τὸν ἀντικρυνὸν τοῖχο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ ἄλλοι ἔμειναν στὰ σκαλοπάτια, καρφωμένοι ἐκεῖ ἀπὸ μιὰ δεισιδαίμονα φρίκη. Ἔπειτα δώδεκα στιβαρὰ χέρια ἄρχισαν νὰ γκρεμίζουν τὸν τοῖχο. Τὸ πτῶμα, παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσι, φάνηκε ὀρθὸ στὸ κοίλωμα, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν παρισταμένων. Ἀπάνω στὸ κεφάλι του, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες, στεκόταν τὸ ἀπαίσιο ζῶον ποὺ μὲ εἶχε σπρώξει στὸ ἔγκλημα, καὶ ποὺ μὲ παρέδιδε τώρα στὸν δήμιον. Εἶχα ἀντειχίσει καὶ τὸν γάτον μέσα στὸν φρικτὸν ἐκεῖνον τάφον!

ΕΝΤΓΚΑΡΝΤ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

ΕΡΩΣ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ
ΠΟΡΤ-

1ον

Σὰν πρόλογος

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα ἡ Ἰαπωνία, ἔχοντας πάντα ἀνάγκη ν' ἁπλωθῇ στὴν ἠπειρωτικὴν Ἀσία, κατέλαβε μιὰ κινεζικὴ ἐπαρχία, τὸ Πατσιλί, καὶ τὸ περίφημο φρούριο Πὸρτ Ἀρθούρ, ποὺ ἀποτελοῦσε ἕναν ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους συγκοινωνιακοὺς κόμβους τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ὅταν τὸ γεγονὸς ἐγνώσθηκε στὴν Εὐρώπη οἱ Δυνάμεις ἀνησύχησαν. Ἂν ἡ Ἰαπωνία κρατοῦσε τὸ σπουδαῖο ἐκεῖνο λιμάνι θὰ γινόνταν κυρίαρχος τοῦ βορείου Εἰρηνικοῦ. Καὶ οἱ συγκοινωνίες μὲ τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ὑδρογείου, καὶ οἱ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν ἀπ' τὶς Ἰνδίες στὴν Ἀμερική, θὰ γινόνταν ἐπισφαλεῖς γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους.

Ἔτσι οἱ Δυνάμεις ἔλαβαν μιὰ σπουδαίαν ἀπόφασι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ παγκόσμιο πόλεμο : ἠνάγκασαν τὴν Ἰαπωνία ν' ἀφήσῃ τὸ Πὸρτ Ἀρθούρ. Καὶ ὄχι νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κίναν ἀπ' τὴν ὁποίαν τὸ εἶχεν ἀφαιρέσει, ἀλλὰ νὰ τὸ δώσῃ στὴν Ρωσσία, ποὺ εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καλὸ λιμάνι στὸν Εἰρηνικό.

Εὐτυχῶς ἡ Ἰαπωνία, ἴσως ἐπειδὴ δὲν ἦταν προετοιμασμένη γιὰ νέον πόλεμο, ἴσως ἐπειδὴ εἶχε ὑπ' ὄψιν νὰ κανονίσῃ ἀργότερα πιὸ καλὰ τοὺς λογαριασμούς της, δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησι καὶ παρέδωσε τὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ στοὺς Ρώσσους.

Ἐπέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἰάπωνες, ἀπὸ τὸν Μικάδο ἕως τὸν τελευταῖον ἀχθοφόρο δὲν μπόρεσαν νὰ ξεχάσουν τὴν προσβολή. Τὸ ζήτημα τοῦ Πὸρτ Ἀρθοὺρ τὸ θεωροῦσαν ζήτημα τιμῆς καὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὸ κανονίσουν. Ἂν τώρα σ' αὐτὸ προσθέσουμε καὶ τὶς ἰμπεριαλιστικὲς τάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ Ἰαπωνία διαπνέεται αἰῶνες τώρα, βρίσκομεν ἀπολύτως δικαιολογημένη τὴν χειρονομία τῆς Ἰαπωνίας ποὺ ἐπροκάλεσε τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμο.

Ὁ Ρωσσικὸς στόλος τοῦ Εἰρηνικοῦ βρισκόταν στὸ λιμάνι τοῦ Πὸρτ Ἀρθούρ, ὅταν παρουσιάστηκαν μερικὰ ἰαπωνικὰ ἀντιτορπιλλικά, οἱ κυβερνῆται τῶν ὁποίων εἶχαν ρητὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Μικάδο νὰ βουλιάξουν τὸν ρωσσικὸ στόλο καὶ νὰ καταλάβουν τὸ περίφημο φρούριο.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἔγινεν ἀστραπιαίως χωρὶς καθόλου νὰ τὴν περιμένουν οἱ Ρῶσσοι, ποὺ βρέθηκαν ἔτσι ἀπροετοίμαστοι. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀκήρυκτος πόλεμος, ὅπως συνέβη τώρα τελευταῖα μὲ τὴν Αἰθιοπία καὶ μὲ τὴν Κίνα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ξέρουμε. Οἱ Ἰάπωνες κυβερνῆται τῶν πολεμικῶν σκαφῶν, μὲ πρωτοφανῆ ἡρωϊσμὸν καὶ τῶν πληρωμάτων, κατώρθωσαν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους : ἐβύθισαν τὸν ρωσσικὸ στόλο καὶ κατέλαβον τὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ πολιορκία.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου αὐτοῦ, μέσα στὴν πόλι συνέβη καὶ ἕνα δραματικὸ ἐπεισόδιο, ἕνα ἐπεισόδιον ἡρωϊσμοῦ, αὐτοθυσίας, καὶ αὐταπαρνήσεως, συνυφασμένο μὲ ἔρωτα καὶ κατασκοπεία, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μποροῦν νὰ συμβοῦν, τὴν ἐξιστόρησι τοῦ ὁποίου ἀρχίζουμε δημοσιεύοντες ἀπὸ σήμερα, παρμένην ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ταινία ποὺ προβάλλεται σὲ δύο ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀπαγωγὴ

Σκαρφαλωμένος στὴν κόφα τοῦ πλωριοῦ καταρτιοῦ ἑνὸς ρωσσικοῦ τορπιλλοβόλου, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πὸρτ Ἀρθούρ, ὁ σηματοδότης δίνει καὶ παίρνει ἀπεγνωσμένα σήματα μὲ τὶς δυὸ σημαιοῦλες του.

Μακρυά, σὲ μιὰν ἔρημη ἀκτή, ἕνας ἄλλος σηματοδότης, ἀπὸ μιὰ βάρκα ὅπου βρίσκονται μερικοὶ ἀκόμα συνάδελφοί του, τοῦ ἀπαντάει μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, καὶ ὅλοι ἔχουν τὸ καρδιοχτύπι ἀνθρώπων ποὺ ἀνέλαβαν μιὰ πολὺ λεπτὴν ἀποστολὴ καὶ ἐννοοῦν νὰ τὴν βγάλουν πέρα.

Γιατὶ ὅμως αὐτὴ ἡ σπουδή; Γιατὶ αὐτὲς οἱ μυστηριώδεις προετοιμασίες; Τὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ κατέχεται ἀκόμα ἀπὸ τοὺς Ρώσσους καὶ τὸ καράβι θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ ν' ἀράξῃ στὸ λιμάνι ἂν περιμένῃ κάποιον μὲ τὴ βάρκα. Μήπως λοιπὸν εἶνε ἡ πρώτη ἐνέργεια, ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον περιμένουν ὅλοι, Ρῶσσοι καὶ Ἰάπωνες, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη;

Ἡ συνέχεια τοῦ ἀναγνώσματός μας
ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ
δημοσιεύεται εἰς τὴν 18ην σελίδα.

Στὴ γέφυρα τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ, τρεῖς ἀξιωματικοὶ παρακολουθοῦν μὲ τὰ κυάλια τους τὴ βάρκα ποὺ ἔχει πλησιάσει στὴν ἀκτὴ καὶ φαίνεται σὰν κάτι νὰ περιμένῃ. Στὰ πρόσωπά τους εἶνε χυμένη ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Φαίνεται καθαρὰ πὼς κάποιο σπουδαῖο γεγονὸς πρόκειται νὰ συντελεσθῇ ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ὁ Βόρις τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε καὶ τόσο δυσάρεστο, δὲν θᾶναι αἱματηρό, μὲ τραγικὲς συνέπειες, ὅπως εἶνε πάντα μιὰ πολεμικὴ ἐπιχείρησις. Γιατὶ τὸ καράβι εἶνε σημαιοστόλιστο, καὶ τὸ πλήρωμα, ποὺ παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ καταστρώματος καὶ ἀπὸ τὰ φινεστρίνια τοῦ κύτους, φαίνεται μᾶλλον χαρούμενο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ παρακολουθοῦν μὲ τὰ κυάλια ἀπὸ τὴν γέφυρα, φαίνεται πιὸ ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δίπλα του, ἕνας συνάδελφος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀνησυχία του.

—Μὰ τί ἔχεις ; τὸν ρωτάει. Γιατὶ τρέμουν τὰ χέρια σου; Δὲν μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὴν συγκίνησί σου;

— Σκέφτομαι ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθῃ, ἀπαντάει ὁ ἄλλος, ὁ Βόρις Ρανέβσκυ, ἕνας νεαρὸς ἀνθυποπλοίαρχος.

— Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσσικοῦ ναυτικοῦ δὲν ἔχει ποτὲ τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλῃ, τοῦ ἀπαντάει αὐστηρὰ ὁ φίλος του Νοβίτσκυ.

Ἔξαφνα, ὁ σηματοδότης σταματάει τὴν μετάδοσι τῶν σημάτων καὶ ἀφίνει μιὰ κραυγή:

—Ἔρχονται !

Ἡ συγκίνησις μεγαλώνει στὸν κύκλο τῶν ἀξιωματικῶν. Τοποθετοῦν καλύτερα τὰ κυάλια, καὶ βλέπουν τὴ βάρκα ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ νἄρχεται ὁλοταχῶς πρὸς τὸ καράβι. Τέσσαρες ρωμαλέοι ναῦτες λάμνουν μὲ δύναμι κι' αὐτὸς ποὺ ἀπαντοῦσε στὰ σήματα κάθεται στὸ τιμόνι.

Ὁ Νοβίτσκυ στρέφεται στὴν ὀρδινάντσα, ποὺ στεκόταν καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πίσω ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς σὲ στάσι προσοχῆς, καὶ διατάζει:

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κ. πλοίαρχο.

Ἡ ὀρδινάντσα χαιρετάει, κάνει κανονικὴ μεταβολὴ καὶ χάνεται στὸ βάθος τοῦ κύτους. Ὁ Νοβίτσκυ στρέφεται τότε εἰς ἕναν ἄλλον ἀξιωματικόν:

— Ὅλα εἶνε ἕτοιμα; ρωτάει.

— Μάλιστα, ἀπαντάει αὐτός. Σὲ πέντε λεπτὰ μποροῦμε νὰ φύγουμε. Εἴμαστε ὑπ' ἀτμόν.

Ἡ βάρκα πλησιάζει διαρκῶς περισσότερο. Μέσα, νωχελικὰ ξαπλωμένη στὸ μεσινὸ κάθισμα, βρίσκεται μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα, μὲ πολὺ περίεργα χαρακτηριστικά. Τὰ μάτια της εἶνε στενόμακρα, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου λιγάκι ἐξογκωμένα, τὰ φρύδια λεπτότατα καὶ τὰ χείλη σαρκώδη, καὶ ὅμως ἡ ἐπιδερμίδα δὲν εἶνε κίτρινη, ὅπως θὰ ἔπρεπε ἂν ἦταν Ἰαπωνέζα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, ἕνα ἄλλο γεγονός, πολὺ σπουδαιότερο, φανερώνει πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἀνήκει στοὺς ἀντιπάλους τῶν Ρώσσων: εἶνε ὁ σεβασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον τῆς φέρνονται οἱ ναῦτες ποὺ τὴν μεταφέρουν, ἕνας σεβασμὸς ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς λατρείας, καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, σὰν νὰ εἶχαν μπροστά τους ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς των.

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ καράβι ἡ συγκίνησις ἔχει γίνει ἐντονώτερη, στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στὸ πλήρωμα. Ὅλοι παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴν βάρκα ποὺ πλησιάζει ὁλοταχῶς. Καὶ ὅταν φθάνῃ σὲ μιὰν ἀπόστασι σχετικῶς μικρή, πετᾶνε ἕνα σχοινὶ ποὺ τὸ τραβοῦν εἴκοσι ρωμαλέα μπράτσα.

Ὅλοι οἱ ναῦτες, ἀκόμη κι' αὐτοὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται καρφωμένοι στὴ θέσι τους, ἔχουν μαζευτῆ στὴν κουπαστὴ καὶ στὰ φινεστρίνια, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τὴν ὑποδέχεται, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Βόρις Ρανέβσκυ, ποὺ τὴν σφίγγει σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἀπομακρύνονται διακριτικὰ καὶ τοὺς ἀφίνουν μόνους.

Ἡ νέα φαίνεται ἐπίσης πολὺ συγκινημένη. Δὲν εἶνε ἁπλῆ ἐπίσκεψις ποὺ ἦρθε νὰ κάμῃ πάνω στὸ ρωσσικὸ καράβι. Κάτι τὸ πιὸ σπουδαῖο, τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ τὴν ἔφερε ἐδῶ πάνω, μιὰ ἀπόφασι ποὺ πρόκειται νὰ κρίνῃ ὅλη της τὴ ζωή.

Ὁ Βόρις τὸ κατάλαβε. Εἶδε τὰ μάγουλά της νὰ κοκκινίζουν, ἔπειτα νὰ γίνωνται πιὸ χλωμὰ ἀπὸ πρίν, ἐμάντεψε ὅλα τὰ κρυφὰ συναισθήματα ποὺ ἀνατάραζαν τὴν ψυχήν της.

— Τί συγκινημένη ποὺ εἶσαι, ἀγάπη μου !... τῆς ψιθυρίζει. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φοβᾶσαι... Δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ τίποτε τὸ τραγικό. Τὰ πράγματα θὰ γίνουν ὅπως ἀκριβῶς σοῦ ὑποσχέθηκα.

Ἡ νέα καθησύχασε. Ἡ παρουσία του ἄλλως τε τῆς ἐνέπνεε τόσο πολὺ τὴν ἐμπιστοσύνη, αἰσθανόταν τόσο ἀσφαλισμένη μαζί του, ὥστε δὲν εἶχε τὸν παραμικρὸν λόγο ἀνησυχίας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ μηχανὲς τοῦ σκάφους νὰ δουλεύουν ὁλοταχῶς, ἐνῷ οἱ ἕλικες ἀνασκάλευαν μὲ παφλασμοὺς τὴ θάλασσα. Ἦταν φανερὸ πὼς ἔφευγαν. Μιὰ ματιὰ τῆς νέας πρὸς τὸ πέλαγος, τὴν ἔπεισε ὅτι ἀπεμακρύνοντο περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀκτή.

— Φεύγουμε; ἐρώτησε μὲ ἀνησυχία ποὺ δὲν κρυβόταν αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Βόρις τὴν ἔσφιξε περισσότερο στὴν ἀγκαλιά του. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν βλέπῃ τόσο τρομαγμένη, μ' αὐτὸ τὸ ὕφος ποὺ ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε ὅτι δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ γιὰ δεύτερη φορά:

— Μὰ γιατὶ φοβᾶσαι; τῆς εἶπε. Δὲν σοῦ ἀρκεῖ τὸ ὅτι εἶσαι κοντά μου;

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε. Μόνο σφίχτηκε περισσότερο ἀπάνω του σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε προστασία. Ὁ Βόρις ἔσπευσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ:

— Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ χωρικὰ ὕδατα. Εἶνε διεθνὴς νόμος αὐτός, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραβιάσουμε. Ὁ πλοίαρχος Νοβίτσκυ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ μόνον εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὴν ἀκτήν.

— Κι' ἔπειτα; ἐρώτησε ἡ νέα.

— Ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψουμε, ὅπως σοῦ ὑποσχέθηκα. Μὴ μὲ ρωτήσῃς ὅμως τίποτε πιά. Εἶνε τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη μου, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ πείσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς ἀπὸ μένα τὴν παραμικρὴν ἀθέτησι τῶν ὑποσχέσεών μου.

Ἡ νέα τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο λατρεία καὶ τρυφερότητα. Φαινόνταν μετανοιωμένη ποὺ ἔδειξε κάποια δυσπιστία σ' ἕναν ἄνθρωπον ποὺ φαινόνταν τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἑνωθῇ γιὰ πάντα, ἐρωτευμένη κι' αὐτή.

Ὁ Βόρις τὸ κατάλαβε καὶ δὲν θέλησε νὰ τὴν στενοχωρήσῃ περισσότερο.

— Ἔλα, μὴ στενοχωρεῖσαι πιά, Γιοῦκι, τῆς εἶπε. Δὲν μοῦ λές, ἐδυσκολεύτηκες νὰ φύγῃς τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ σπίτι σου; Μήπως σὲ παρακολούθησε κανείς;

—Ὄχι. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ λάβω ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι οἱ νόμοι καὶ τὰ ἔθιμά μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν τέτοιου εἴδους διαβήματα. Τί θὰ ποῦμε στὸν Ἰβαμούρα ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια;

Ὁ Βόρις ἐχαμογέλασε μὲ ἀδιαφορία:

— Μήπως μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ διαφορετικά; εἶπε. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸν ξέρω, ἐπειδὴ γνωρίζω τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμά σας, ἐκατάλαβα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν φέρω πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Διαφορετικὰ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ἔδινε τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὴν ἕνωσί μας!...

— Ἔχεις δίκηο, Βόρι. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά.

ΦΡΟΫΛΑΪΝ ΝΤΟΚΤΟΡ
Ἡ κατάσκοπος μὲ τὰ πράσινα μάτια

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΪΑΠΩΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ
-ΑΡΘΟΥΡ

— Καὶ ξέρεις τί θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ ἂν δὲν προλαβαίναμε; Ἕνα ὡραῖο πρωῒ θὰ σὲ πάντρευε μὲ τὸν Κάϊ Γιοῦκι Σάν.

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Ἔχω τὶς πληροφορίες μου, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς καθὼς τὴν κυττοῦσε στὰ μάτια. Μήπως δὲν εἶνε ἀλήθεια; Καὶ ξέρεις, χωρὶς ἐσένα, θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσω.

— Οὔτε κι' ἐγώ, Βόρι.

Τὴν ἔσφιξε περισσότερο στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἐκείνη δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι. Πῶς διαφορετικὰ ἔπρεπε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἕνας ἄνδρας ποὺ θὰ τὴν ἔκανε σὲ λιγάκι γυναῖκα του, πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὸν ποὺ εἶχεν ἀφοσιωθῇ μὲ ὅλην της τὴν ψυχή, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένειά της καὶ ἦταν πρόθυμη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης;

— Πάντως, ἐξηκολούθησε αὐτός, πρέπει νὰ βρῶ τὸν πλοίαρχον Ἰβαμούρα στὸ ἰαπωνικὸ προξενεῖο καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσω τὴν ἀπόφασί μας. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ ἄλλον, οὔτε θέλω νὰ δημιουργηθῇ κανένα ἐπεισόδιο ἐξ αἰτίας μου.

XXX

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν συνέχεια ἑνὸς τρυφεροῦ εἰδυλλίου, ἔγινε μέσα στὸν θαλαμίσκο τοῦ Βόρι, ὅπου ἐπῆγε νὰ κλειστῇ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι. Καὶ θὰ ἔμενε ποιὸς ξέρει ἀκόμη πόσην ὥρα κλεισμένο ἐκεῖ μέσα, ξεχνῶντας τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται καὶ τὶς συνθῆκες ποὺ τὄφεραν ἐκεῖ, ἂν δὲν ἀκουόνταν ἕνας διακριτικὸς χτῦπος στὴν πόρτα:

— Ποιός; ἐρώτησε ὁ Βόρις σὰν ξαφνιασμένος, ἐνῷ ἡ νέα τραβιόνταν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Ἕνας ναύτης παρουσιάστηκε, ἐχαιρέτησε κανονικὰ καὶ εἶπε:

— Ὁ κύριος κυβερνήτης σᾶς περιμένει.

Ἔπειτα ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἔφυγε.

Ὁ Βόρις ἐστράφηκε στὴν Γιοῦκι καὶ τῆς προσέφερε τὸν βραχίονά του. Εἶχε φθάσει ἡ μεγάλη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ δώσουν κάποιαν ἐπισημότητα στὶς ὑποσχέσεις καὶ τὶς ἀποφάσεις των.

Ἄνοιξαν τὴν πόρτα κι' ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκο. Ἐκεῖ μιὰ ἔκπληξις τοὺς ἐπερίμενε. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ καραβιοῦ ἦταν ἀπ' ἔξω παρατεταγμένοι κι' ἔφεραν τὸ χέρι στὸ πηλίκιο μόλις τοὺς εἶδαν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προσέφερε στὴ νέα μιὰν ἀνθοδέσμη, κάνοντας βαθειὰν ὑπόκλισι, κι' αὐτὴ τὸν εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο.

Μιὰ ἀνέκφραστη εὐτυχία ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τοῦ ἐρωτευμένου ζεύγους καθὼς προχωροῦσε. Καὶ ἡ συγκίνησις ἦταν ὁλοφάνερη στὴν ἔκφρασι τῶν παρατεταγμένων ἀξιωματικῶν. Τέτοιο θέαμα δὲν ἦταν βέβαια μοναδικό, πάντως ὅμως ἀρκετὰ ἀσυνήθιστο καὶ σπάνιο στὰ καράβια τῆς Α. Μ. τοῦ Τσάρου Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Γι' αὐτὸ ἡ συγκίνησις ἦταν ἀρκετὰ δικαιολογημένη.

Μετὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἦταν παρατεταγμένοι οἱ ναῦτες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα. Ἐδῶ ἡ συγκίνησις εἶχε μεταβληθῆ σὲ πραγματικὸν ἐνθουσιασμό. Μόλις καὶ μετὰ βίας μποροῦσαν νὰ συγκρατηθοῦν καὶ νὰ μὴ ζητωκραυγάσουν. Ἡ ἐπισημότης τῆς στιγμῆς καὶ ἡ παρουσία τοῦ κυβερνήτου ἦταν τὰ μόνα πράγματα ποὺ τοὺς κρατοῦσαν σὲ κάποια πειθαρχία.

Ἡ χαριτωμένη νέα ποὺ προχωροῦσε στὸ πλευρὸ τοῦ νεαροῦ ἀνθυποπλοιάρχου λὲς καὶ τοὺς εἶχεν ὅλους ἠλεκτρίσει μὲ τὴν παρουσία της. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἔμεινεν ἔκθαμβη μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, σ' αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὴν προετοιμασία ποὺ δὲν τὴν ἐπερίμενε βέβαια.

Τέλος, ἔφθασαν στὸν θαλαμίσκο τοῦ κυβερνήτου, ἑνὸς ἀξιωματικοῦ μᾶλλον ἠλικιωμένου, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου λα[illegible] ἀπὸ χ[illegible]ὰ στὴ σκέψι πῶς θὰ συντελοῦσε ἀρκετὰ στὴν εὐτυχία ἑνὸς ἐκ τῶν καλυτέρων ἀξιωματικῶν του. Δίπλα του στεκόνταν ὁ στενὸς φίλος τοῦ Βόρι, ὁ Νοβίτσκυ ποὺ ὑποδέχτηκε τὸ ζεῦγος μὲ μιὰ σύντομη προσφώνησι :

— Δὲν φαντάζεσθε, εἶπεν ἀποτεινόμενος στὴν νέαν, τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι ποὺ σᾶς βλέπω ἐδῶ, μαζί μας, στὸ πλευρὸ τοῦ ἀγαπημένου μας Βόρι, τοῦ ὁποίου ἀποφασίσατε νὰ γίνετε ἀχώριστη σύντροφος. Ἕνα ὡραῖο καὶ παλαιὸ ἔθιμο δίνει στὸν κυβερνήτη τοῦ σκάφους τὸ δικαίωμα νὰ τελῇ γάμους ἀπάνω στὸ πλοῖο του. Αὐτὸς πλέον ἔχει τὸν λόγον.

Ἐστράφηκε πρὸς τὸν κυβερνήτην καὶ

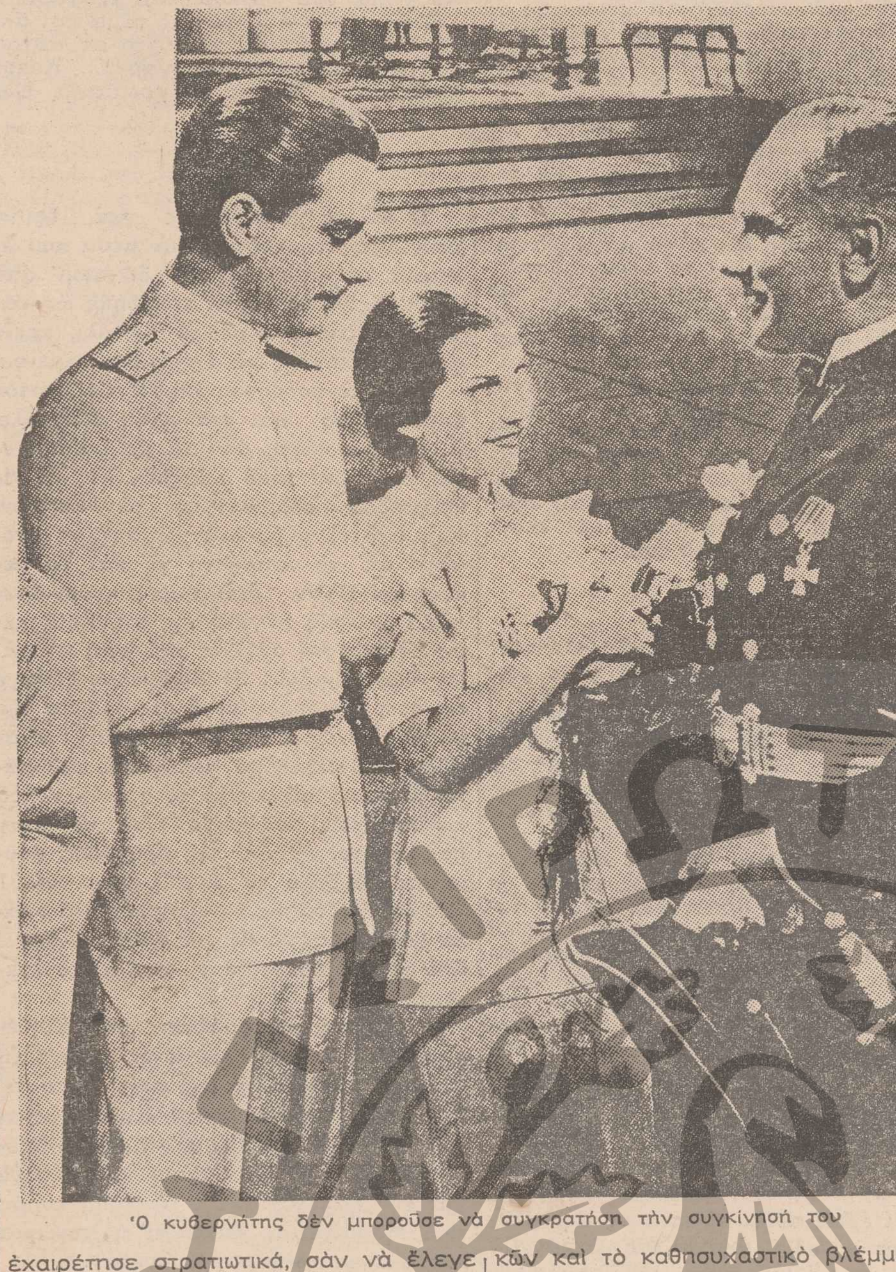

Ὁ κυβερνήτης δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησή του

ἐχαιρέτησε στρατιωτικά, σὰν νὰ ἔλεγε ὅτι αὐτὸς πλέον ἔχει τὸν λόγον.

Ὁ κυβερνήτης λαμποκοποῦσε ἀπ' τὴ χαρά του. Ἕνα τέτοιο χαρμόσυνο γεγονὸς θεωρεῖται πάντα γοῦρι γιὰ τὸ καράβι. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν παρὰ νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένος.

Ἡ συγκίνησις τοῦ παρέλυε τὴ γλῶσσα. Κάτι ἔκαμε νὰ πῇ στοὺς νεονύμφους, κάτι νὰ τοὺς εὐχηθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ ψιθυρίσῃ μερικὲς τυπικὲς φράσεις. Ἔπειτα τοὺς ἔδωσε νὰ ὑπογράψουν μιὰ δήλωσι ποὺ ἦταν ἐκ τῶν προτέρων ἕτοιμη καὶ τέλος τοὺς ἔδωσε τὴν πατρική του εὐλογία.

Σ' ἕνα τραπεζάκι ἦταν ἕτοιμες μερικὲς μπουκάλες σαμπάνιας καὶ τόσα ποτήρια ὅσοι ἦταν οἱ λίγοι καλεσμένοι τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης ἑορτῆς. Πρῶτος ὁ Νοβίτσκυ ἐσήκωσε τὸ κύπελλο:

— Στὴν ὑγεία τῆς τρίτης χαριτωμένης Γιαπωνέζας ποὺ γίνεται σύζυγος ἑνὸς Ρώσσου ἀξιωματικοῦ, εἶπε.

Τοῦ ἀπάντησαν ζητωκραυγές, εὐχὲς γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ζεύγους, ἐκδηλώσεις χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν ποὺ εἶχε κατορθώσει πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχία του.

Ἔπειτα, σύμφωνα μὲ ἕνα παλαιὸ ἔθιμο ποὺ ἐπικρατοῦσε σὲ πολλὲς χῶρες γιὰ τέτοιες περιστάσεις, οἱ καλεσμένοι ἔσπασαν τὰ ποτήρια στὸ σιδερένιο δάπεδον τοῦ καραβιοῦ. Ἡ Γιοῦκι, ποὺ ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ θαλαμίσκου ἐστράφηκε ἀπότομα στὸν κρότο τῶν σπασμένων ποτηριῶν. Ἀντίκρυσε ὅμως τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τὸ καθησυχαστικὸ βλέμμα τοῦ Βόρι κι' ἐκατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε καθόλου ν' ἀνησυχῇ γι' αὐτό.

Ἐπῆγαν πάλι νὰ κλειστοῦν στὸν θαλαμίσκο τοῦ Βόρι. Ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα καὶ τὰ ζηλόφθονα βλέμματα τῶν ἄλλων, μποροῦσαν ν' ἀφήσουν τὴν εὐτυχία τους νὰ ἐκδηλωθῇ ἐλεύθερα, νὰ ξεχειλίσῃ ἀπ' τὴν ψυχή τους, νὰ μεταδοθῇ στὶς καρδιές τους καὶ νὰ συμπληρωθῇ ἀμοιβαία.

Ἡ εἰκόνα τῆς ὑποδοχῆς καὶ ὅλων τῶν συναδελφικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματος πρὸς τὸν Βόρι ἔμενεν ἄσβυστη στὴν ψυχὴ τῆς Γιοῦκι.

— Πόσο σ' ἀγαποῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό.

— Σοῦ φαίνεται παράξενο; ἔκανε αὐτός. Ἢ μήπως ζηλεύεις;

— Γιατὶ νὰ ζηλέψω; Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀγάπη τους, ἡ ἀφοσίωσί τους σ' ἐσένα, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ φθάσῃ τὴν λατρεία μου.

— Ὥστε λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη, Γιοῦκι;

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα γεμᾶτο εὐτυχία βλέμμα, ποὺ ἐφανέρωνε ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχή της.

— Καὶ τώρα, ἀγαπημένη μου, ἐπρόσθεσε ὁ Βόρις, πρέπει νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἀδελφό σου.

— Θὰ παρουσιαστῇς στὸν Ἰβαμούρα; ἔκανε αὐτή.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε ἕναν ἐνδόμυχο φόβο. Μιὰ ἐλαφρὰ χλωμάδα περιχύθηκε στὸ πρόσωπό της. Ὡστόσο ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ συναισθήματα. Ἐκύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ φινεστρίνι, εἶδε ὅτι ἐπλησίαζαν πάλι στὴν πόλι, ἐκατάλαβε ὅτι τὸ ὄνειρο ἐκεῖνο ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ καὶ ἐψιθύρισε μὲ κάποιαν ἀπογοήτευσι στὴ φωνή:

— Ἐγυρίσαμε κι' ὅλα στὸ Πὸρτ Ἀρθούρ;

Καί, σὰν νὰ μεγάλωνε περισσότερο ὁ ἀκαθόριστος ἐκεῖνος φόβος ποὺ ἄρχιζε νὰ αἰσθάνεται μέσα της, ἐσφίχτηκε περισσότερο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Παραμονὴ πολέμου

Στὸ ἰαπωνικὸ προξενεῖο τοῦ Πὸρτ Ἀρθοὺρ ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀσυνήθιστη κίνησι ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἂν καὶ δὲν ἔκανε καθόλου κρύο, εἶχαν ἀνάψει τὸ τζάκι ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ τροφοδοτοῦσαν διαρκῶς μὲ διάφορα χαρτιά.

Ἦταν ὑπηρεσιακὰ ἔγγραφα, ἐμπιστευτικὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθοῦν χωρὶς ν' ἀφήσουν τὸ παραμικρὸ ἴχνος. Ἐξαιρετικὰ γεγονότα ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες.

Σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα τοῦ προξενείου, ὁ λοχαγὸς Ἰβαμούρα, πρόξενος τῆς Ἰαπωνίας στὸ Πὸρτ Ἀρθούρ, κουβεντιάζει φιλικὰ μὲ ἕναν ἐπισκέπτη. Εἶνε καὶ οἱ δύο γονατιστοὶ πάνου σὲ μεταξωτὰ μαξιλάρια, κατὰ τὸ ἰαπωνικὸ ἔθιμο.

Ὁ ἐπισκέπτης, ἕνας νεαρὸς Ἰάπων, ἦρθε γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐπισήμως τὴν Γιοῦκι ἀπὸ τὸν ἀδελφό της Ἰβαμούρα. Ἔχει τὴν πληροφορία πὼς ἐκείνη πρόκειται νὰ πάρῃ ἕναν Ρῶσσον ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἀνησυχεῖ. Ὁ Ἰβαμούρα σπεύδει νὰ τὸν καθησυχάσῃ:

— Ὁ φίλος μου Γιοῦκι Σὰν δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ, τοῦ λέει μὲ μιὰν ὑπόκλισι.

Ὁ ἄλλος ὑποκλίνεται ἐπίσης, ἐνῷ ὁ Ἰβαμούρα ἐξακολουθεῖ:

— Ἡ Γιοῦκι θὰ ὑπακούσῃ στὸν ἀδελφό της, ὅπως κάνει πάντα ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ μητέρα μας.

Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ ἀνεκοίνωσε τὰς ὑποψίας του. Ὁ Ἰβαμούρα ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν.

— Νὰ πάρῃ ἡ ἀδελφή μου Ρῶσσο; ἐφώναξε. Ἀδύνατον! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δεχτοῦμε μέσα στὴν οἰκογένειά μας ἕναν ἐχθρὸ τῆς φυλῆς μας ;

— Ναί, ἀλλὰ ἡ Γιοῦκι εἶνε κόρη Ρώσσου, παρετήρησεν ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἰβαμούρα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἡ παρατήρησις τοῦ ἐπισκέπτου ἦταν πολὺ σωστὴ καὶ ἀνέτρεπε τὸν ἰσχυρισμό του ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ χωρέσῃ Ρῶσσος σὲ μιὰν ἰαπωνικὴν οἰκογένεια.

— Ὅταν ἡ μητέρα μου ἐχήρεψε ἀπὸ τὸν Ρῶσσον σύζυγόν της, ἀπάντησε, ἔφερε στὴν Ἰαπωνία τὴν ἀδελφή μου Γιοῦκι, ποὺ εἶνε βέβαια κατὰ τὸ ἥμισυ Ρωσσίδα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία. Θὰ ὑπακούσῃ τυφλὰ στὴν θέλησί μου, εἶμαι βέβαιος. Μπορεῖς νὰ ὑπολογίζῃς ἀπὸ τώρα πὼς ἡ Γιοῦκι εἶνε δική σου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια τοῦ ἀναγνώσματός μας
ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ
δημοσιεύεται εἰς τὴν 18ην σελίδα.

Η ΖΗΛΕΙΑ

Διήγημα τῆς Κας ΑΘΗΝΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Ὁ Φίλιος ὁ Σπάλακας, ἕνας πεννηντάρης μὰ καλοστεκούμενος ἀφοῦ ἔζησε καὶ δούλεψε χρόνια στὴν ξεντιά, γύρισε στὸ χωριό του κι’ ἀποφάσισε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα καὶ νὰ παντρευτῇ. Πολλὲς νύφες τριαντάρες μὲ προῖκα τὸν πολιορκοῦν μὰ κεῖνος ἔβαλε στὸ μάτι τὴ Βαγγελιὼ τοῦ Μαλέγα μιὰ φτωχοκοπέλλα πολὺ ὄμορφη, ποὺ ἦτανε γνωστὴ στὸ χωριὸ γιὰ τὴν ἄμεπτη ἠθική της. Τὸ μόνο ποὺ τὸν κάνει νὰ διστάζει εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τους γιατὶ ὁ Φίλιος εἶναι εἰκοσιπέντε χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Βαγγελιώ, τέλος ὅμως ἀποφασίζει καὶ τὴν παντρεύεται.

2ον

(Τελευταῖον)

Ὁ Φίλιος φαινόνταν εὐχαριστημένος· καμάρωνε ὀρθόνοντας τὸ κορμί του μὲ κάποια προσπάθεια νὰ τὸ κρατάῃ κορδωμένο καὶ τὸ σβέρκο του τὸν ἔβαζε πιὸ πίσω ἔτσι ποὺ τὸ κεφάλι νὰ στέκῃ ὁλόρθο καὶ μονοκόκκαλο, μὰ σὲ λίγο χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ ὅλα πήγαιναν σιγὰ-σιγὰ στὴ θέσι τους, ἡ μέση του σκέβρωνε, τὸ στῆθος του κάθιζε μέσ’ ἀπὸ τὴν κοιλιά του κι’ ὁ σβέρκος του χωνόνταν ἀνάμεσα στοὺς ὤμους.

Ἡ Βαγγελιὼ κάθε μέρα κι’ ὠμόρφαινε πιότερο· μὲ τὰ καινούργια στολίδια της φάνταζε ἴδια βασίλισσα. Σωστὴ κορμοστασιὰ κυπαρισσένια στὴν ἐκκλησία σὰν πήγαινε ὅλοι κι’ ὅλες κάνοντας μηχανικὰ τὸ σταυρό τους σὲ κάθε ξεφωνητὸ τοῦ παπᾶ ἢ τοῦ ψάλτη, μὲ τ’ ἀνάβλεμμα τὴ μέτραγαν ἀπ’ τὴν κορφὴ ὥς τὰ νύχια καὶ δὲν εἶχαν τὸ νοῦ τους στὴ λειτουργία. «Ποὺ κακὸ μάτι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ, δὲν μπόρεσα ν’ ἀκούσω τὴ λειτουργία, ἂς μὲ συχωρέσῃ ἡ χάρι της». Κι’ ἡ Βαγγελιὼ ὅλο κι’ ὠμόρφαινε. Ὁ Φίλιος ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ καὶ μέσ’ ἀπὸ τὶς κουβέντες του σὰν νὰ τῆς πέταγε πόντους γιὰ νὰ τὴν κάνῃ προσεχτική. Ἀλλὰ σὲ τί; Ἡ Βαγγελιὼ τὸν ἄκουγε κι’ ὅλο τοὔλεγε «ναὶ» κουνῶντας τὸ κεφάλι της, μὰ ὁ λογισμός της σὰν νὰ σκόνταυε σ’ ἕνα «γιατί;» ἀνεξήγητο, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ξεστομίσῃ. Ὅταν μάλιστα ὁ Φίλιος τόνιζε τὴ φράσι: «Νὰ μὴ βρεθῇ κανεὶς νὰ πῇ γιὰ τ’ ὄνομά μου» ἡ Βαγγελιὼ ἔνοιωθε κάποιο φόβο μέσα της ἔτσι ποὺ ἄκουγε τὸν ἄντρα της νὰ τῆς τὸ λέῃ σὰν προσταγή... σὰν ἀπειλή. Μήπως δὲν ἤξερε αὐτὴ πὼς θἄπρεπε νὰ φέρνεται καὶ πὼς κορώνα στὸ κεφάλι της θὰ κράταγε τιμημένο τ’ ὄνομα τ’ ἀντρός της; Δὲν τὦχε δασκαλευτῇ ἀπὸ παπποῦδες καὶ γιαγιάδες ὅτι τὸ Μαλεγέϊκο πάντα στάθηκε ἀσπροπρόσωπο; Κι’ ἀντὶ μέσα σὲ χάδια καὶ φιλιὰ νὰ περνᾶνε τώρα οἱ μέρες, ἔβλεπε τὸ Φίλιο, βαρύ, σκεφτικό, ἀμίλητο, σὰ νὰ τόνε βάραινε ἡ παρουσία της, σὰ νὰ μετάνοιωσε ποὺ τὴν πῆρε. Ὧρες-ὧρες πάλι, σὰν ἦταν καλὸς μαζί της, ἀναθάρρευεν ἡ καϋμένη ἔτσι ποὺ τὸν ἔβλεπε γελαστὸ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ κάνῃ γιὰ νὰ τόνε βλέπῃ πάντα εὐχαριστημένο. Καὶ πήγαινε καὶ κούρνιαζε στὴν ἀγκαλιά του σὰν τὸ κατατρεγμένο ἀπὸ τὴ μπόρα ἀδύνατο πουλάκι, ποὺ ζητάει ἄσυλο καὶ προστασία. Μ’ αὐτὴ ἡ εὐτυχία δὲν κράταγε πολύ. Ποιὸς τῆς εἶπε ὅσο ὁ καιρὸς ἐπέρναγε τόσο καὶ νὰ ὠμορφαίνῃ; Τόσο κι’ ὁ Φίλιος ἔνοιωθε τὸ σάρακα τῆς ζήλειας νὰ σιγοτρώῃ βαθειὰ τὰ σωθικά του. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεδιαλύνῃ τί γίνεται μέσα του, σὰν φούντωνε ἡ λαχτάρα, μιὰ βάρβαρη χτηνώδικη λαχτάρα νὰ τὴ ρουφήξῃ ὁλόκληρη μέσ’ στ’ ἀγκαλιάσματα καὶ στὰ φιλιὰ κι’ ὕστερ’ ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι σὰν κάποιο δηλητήριο νὰ καταστάλαζε βαθειά του σὰν κάποιο φεῖδι νὰ τοῦ δάγκανε τὰ σωθικὰ καὶ νὰ τὸν παράλυνε σύγκρομα.

◆

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Ἡ Βαγγελιὼ ποὺ κατάλαβε πὼς ὑπόφερνε ὁ ἄντρας της ἀπὸ τῆς ζήλειας τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια, βάλθηκε νὰ τόνε γιατρέψῃ. Ἔπαψε νὰ στολίζεται, πήγαινε ἀλάργα καὶ ποῦ σὲ καμμιὰ φιλενάδα της. Ἦρθε κι’ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της καὶ κλείστηκεν ὁλότελα. Μὰ πάντα διάβαζε στὰ μάτια τοῦ ἀντρός της τὸ γνώριμο ἐκεῖνο κύτταμα τῆς ὑποψίας ποὺ τὤνοιωθε μέσα της σὰ μιὰ βρισιά, σὰ μιὰ προσβολή.

Κι’ ἄρχισε τὸ στηθάκι της ὑπόκωφα, βαθειὰ ν’ ἀναστενάζῃ· ἔχανε πιὰ σιγὰ-σιγὰ τὸ θάρρος της. Πῶς θἄθελε νὰ πάῃ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἀγκαλιᾶς του ν’ ἀναπάψῃ τὸ τυραγνισμένο ἀπὸ τὴ στενοχώρια κεφαλάκι της καὶ σ’ ἕνα βουβὸ φιλὶ νὰ τοὔλεγε πόσο ἀπὸ αὐτὸν πονάει!

Μὰ ὅσο ἦταν τρυφερὴ κι’ ἄλλο τόσο ἔνοιωθε μιὰ ὑπερηφάνεια μέσα της νὰ τήνε διαφεντεύῃ. Μὰ ἦταν γυναῖκα ἀπάνω ἀπ’ ὅλα κι’ ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Σὰν ἄκουγε τὸ βῆμα του στὰ σκαλοπάτια νὰ τρίζῃ ἀνεβαίνοντας, ἔβαζε ἀσυναίσθητα τὸ χέρι στὴν καρδιὰ καὶ νευρικὰ σηκώνονταν νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Κι’ ἔβαζε ψεύτικη δύναμι νὰ τοῦ χαμογελάσῃ. Κι’ ὅταν αὐτὸς τῆς μίλαγε, ἔνοιωθε ἕνα ὁρμητικὸ ἐσωτερικὸ κῦμα νὰ τῆς βάφῃ ἄλικα τὰ μάγουλά της κι’ ἔσκυβε τὸ κεφάλι κι’ ἔφευγε βιαστικὴ σὰν ἔνοχη, ποὺ εἶχε νὰ κρύψῃ κάποια ντροπή. Δὲν ἔβλεπε πιὰ μπροστά της τὸν ἄντρα της, τὸ φίλο, τὸν ἀδερφό, τὸν πατέρα, τὸν προστάτη, τὸν ὑπερασπιστή, τὸ θάρρος, τὸ καταφύγιο, τὴ χαρά, τὴ γαλήνη, μὰ εἶχε ὁλόστητα τὸ ἄγαλμα τῆς ὑποψίας, ποὺ γεννάει τὴ σκληράδα, τὴν πικρὴ γλῶσσα, ποὺ σκοτώνει τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ ξυπνάει τὸν ἀνεξήγητο φόβο στὸν ἀθῶο, στὸν ἀπονήρευτο καὶ τὸν ταπεινώνει καὶ στοὺς ἄλλους καὶ στὸν ἑαυτό του.

◆

Τὰ μεγάλα παραθύρια τῆς πλατείας ἔμειναν πάντα κλειστὰ καὶ μόνο ἀπὸ τὰ ἀπομέσα τοῦ περιβολιοῦ ἔβλεπε ἡ Βαγγελιὼ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ τὸ χρῶμα τ’ οὐρανοῦ. Μὲ τὸ νοικοκυριό, πάλεψεν ἡ φτωχὴ τὴ στενοχώρια της νὰ ξεγελάσῃ, μὰ οὔτε καὶ κάνα παιδὶ δὲν τῆς ἔστελνε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σκορπάῃ ὁ νοῦς της. Κι’ ἄρχισε μιὰ πικράδα νὰ τῆς μαραίνῃ τὴν καρδιά. Ἄνοιγε ὧρες-ὧρες τὰ ντουλάπια, τὶς κασέλες της κι’ ἔπιαν’ ἕνα-ἕνα τὰ φουστάνια της, τὸ ταμπάρο μὲ τὴ γούνα, τὰ στιβάλια της κι’ ἀφοῦ τὰ κύτταγε συλλογισμένη τἄκλειvε πάλι μέσα δακρυσμένη κι’ ἀμίλητη.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἄντρας της τὴν πρόφτασε κλαμμένη ἀντὶ νὰ τῆς στιλώσῃ τὴν ψυχὴ μ’ ἕνα του χάϊδι, μ’ ἕνα του λόγο, κατέβασε δέκα καντάρια μοῦτρα καὶ τριγύριζε μέσα στὸ σπίτι σὰν τὸ λιοντάρι ποὺ διψάει αἷμα. Αὐτὴ ἔβαλε πάλι δύναμι καὶ πῆγε κοντά του λέγοντας μὲ τρόπο ποὺ καὶ πέτρες θὰ συγκίναγε.

—Τί ἔχεις πάλι, Φίλιο μου; Δὲν μπορῶ ἔτσι νὰ σὲ βλέπω· τί θὲς νὰ κάνω ἡ ἄμοιρη γιὰ νἆσαι γελαστός; Ἄχ, λίγο γέλιο δῶσε μου καὶ πάρε τὴ ζωή μου!

Κι’ ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε.

—Οἱ γέροι δὲ γελᾶνε, ἔπρεπε νὰ μὴ μ’ ἔπαιρνες ἂν ἤθελες χασκαρίσματα. Ἄϊ νὰ βρῇς ἀπὸ κείνους ποὺ σ’ ἀρέσουν τοὺς νέους τοὺς λεβέντες νὰ σοῦ χαμογελᾶνε.

Καὶ τῆς ἔκλεισε μὲ πάταγο τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα της.

Μιὰ νύχτα ὁ Φίλιος ὀνειρεύτηκε πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸ Στέλιο τὸν ψυχογυιό. Πετάχτηκε ἀπ’ τὸ προσκεφάλι μὲ ἀνασηκωμένα τὰ μαλλιά, μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ τρίζοντας τὰ δόντια. Γύρισε κι’ εἶδε δίπλα του τὴ Βαγγελιώ, ποὺ σὰν τὸ ἀρνάκι ἀνάσαινε μέσ’ στὸ γλυκό της ὕπνο καὶ τὰ ματόκλαδά της ἔρριχναν τὴν πιὸ ἁπαλὴ μετάξινη σκιὰ στ’ ὥριο της προσωπάκι καὶ ταραγμένος ἀπὸ τὸ σατανικό του τ’ ὄνειρο ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της καὶ ἀκούμπησε τὰ νύχια στὸν παχουλό της τὸ λαιμὸ ἕτοιμος νὰ τὴν πνίξῃ.

Μὰ ἕνα τρίξιμο ἀπὸ τὴν καντήλα ἀκούστηκε κι’ ἡ καύτρα τοῦ ἀγριολουμινιοῦ πετάχτηκε ἀπάνω στὸ σεντόνι του. Λίγο ἔλειψε ν’ ἁρπάξουνε τὰ ροῦχα του φωτιά.

Μιὰ μέρα τράβηξε μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι κατὰ τὰ χτήματά του. Τὸν ἀπάντησε ὁ Πέτρος ὁ Γιαννέλος πέρ’ ἀπ’ τὴν Ἀμπολὴ κοντὰ στὴν Καλαμόβρυσι.

—Γιὰ χαρά, Μπάρμπα Φίλιο. Τί γίνεσαι δὲν μᾶς λές; Ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ σὲ κατάπιε ; Ὅλο ἐξοχικοὺς περιπάτους μᾶς κάνεις; Καλά, πολὺ ὡραῖα; Πρέπει τὰ κότσα νὰ βαστᾶνε γιατὶ ἔχεις νειὰ γυναῖκα. Βάστα καλὰ ὅσο μπορεῖς νὰ μὴν μπῇ ἄλλος στὰ καλά σου καὶ λέει εἰς ὑγεῖαν τοῦ κουτοῦ. Ξέρω κι’ ἕνα μαντζοῦνι «ποὺ κάνει νειοὺς τοὺς γέροντες καὶ τὶς γρηὲς κοπέλλες». Ἔχει μέσα χίλια δυὸ βότανα καὶ μπαχαρικά, καὶ τῶν ἑφτὰ ἀδελφῶν τὸ αἷμα καὶ ἄλλα ποὺ τὰ μελετάω τὴ νύχτα στ’ ἄστρα σὰν εἶνε γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ... Καταλαβαίνεις... Ὅποτε τὸ χρειαστῇς ἔλα νὰ μὲ βρῇς.

◆

Ὁ Φίλιος χαμογέλασε καὶ ἔφυγε κουνῶντας τὸ κεφάλι, μὰ μέσα του ἔνοιωσε φαρμακερὸ σὰ δάγκωμ’ ἀπὸ φεῖδι. Κείνη τὴ νύχτα κατέβηκε ὥς κάτω στὰ ὑπόγεια μὲ τὸ πιστόλι, τρεῖς φορές, θέλοντας νὰ βρῇ τὸν ἐρωμένο...

Ὄξω τὸ σούρουπο ἔπεφτε βαρὺ στὸν ἔρμο κάμπο καὶ ψιλὴ-ψιλὴ βροχούλα ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα ποὔρθανε τόσο χαμηλά, λὲς κι’ ἀκούμπιζαν στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν. Μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ χωματήλας ἀνέβαιν’ ἀπ’ τὴ νοτισμένη γῆ καὶ τὰ πετούμενα εἶχαν ἀπὸ νωρὶς κουρνιάσει κάτω ἀπὸ τὶς πάγκες τῆς στέγης ἢ μέσα στὶς ὑγρὲς σπηλιὲς καὶ στὶς κουφάλες τῶν δέντρων. Ἡ Βαγγελιὼ ζήταγε ἀέρα, ἡ κλεισούρα κι’ ἡ στενοχώρια τῆς εἶχαν πλακώσει τὴν καρδιά. Πῆγε ν’ ἀνοίξῃ τὴν παλεθύρα ποὔβγαινε στὸ πάνω λιακωτὸ πίσω ἀπὸ τὸ περιβόλι· τοῦ κάκου ὅμως πολέμαγε λὲς κι’ ἦταν καρφωμένο. Μ’ ἀπ’ τὶς βροχάδες φούσκωσε τὸ ξύλο κι’ ἔσφιξε τόσο πολύ! Ἔβαλε ὁ Στέλιος ὁ ψυχογυιὸς μιὰ σκάλα ξύλινη ἀπάνω σὲ μιὰ κάδη ’πὸ κάτω ἀπὸ τὸ περιβόλι γιὰ ν’ ἀνεβῇ στὸ λιακωτό.

(Ὁ Φίλιος ποὺ φοβότανε μὴν ἀληθέψῃ τ’ ὄνειρο, σὰν ἔφευγε ἐκλείδωνε τὴ γυναῖκα του μονάχη στὸ σπίτι μέσα κι’ ἄφινε ἔξω στὴν αὐλὴ τὸ Στέλιο μοναχό του. Καὶ τοῦτος δῶ σὰν τὸ πιστὸ σκυλὶ καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη κι’ ἔκλαιγε γιὰ τὴν κακοτυχία τῆς ἄμοιρης κυρᾶς του. Μαραίνεται, χτικιάζει ἡ πανώρια κοπέλλα μὲ τὸ γερογρουσούζη).

Ὁ Φίλιος γυρίζοντας ἀργὰ ’πὸ πέρα ’πὸ τὸ πλατὺ χαντάκι τ’ ἁλωνιοῦ σὰ νἄειδε ἀνάμεσ’ ἀπὸ τὰ μισόξερα κλαριά, στὸ σύθαμπο τοῦ σούρουπου ποὖχε γίνει πιὸ πυκνὸ ἕναν ἀντρίκιο ἴσκιο, ποὺ πάσκιζε νὰ σκαρφαλώσῃ στὴν ταρατσοῦλα. Ἕνα κῦμα λύσσας ξεχύθηκε ἀπ’ τὸ στῆθος του καὶ ξέσπασε σ’ ἕνα μισοπνιγμένο μούγγρισμα. Ἔβαλε τὸ χέρι στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του.

Κουλουριάστηκε γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα, μὰ τὰ κλαδιὰ τὸν μπόδιζαν. Ἔπεσε μὲ τὴν κοιλιὰ στὰ μουσκεμμένα χορτάρια καὶ σούρνονταν σὰν τὸ φεῖδι, πιὸ κοντὰ ὅλο καὶ πιὸ κοντά.

◆

Σὰν πάτησε ὁ Στέλιος στὸ πάνω-πάνω σκαλί, ἡ ξύλινη σκάλα ἔτριξε καὶ γλυστρῶντας πάνω στὸ νοτισμένο τοῖχο κάτ’ ἀπ’ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του, ἔπεσε μ’ ἕναν κρότο δυνατὸ πάνω στὴν παληὰ κάδη, ποὺ ἀναποδογυρίστηκε τρεῖς τέσσερες φορὲς καὶ πῆγε νὰ σταματήσῃ στὸν κορμὸ τῆς κουφοξυλιᾶς δίνοντάς του ἕνα τίναγμα δυνατὸ κι’ ὁ Στέλιος ποὖχε προφτάσει νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὸ περβάζι τῆς ταρατσούλας, βρέθηκε κρεμασμένος στὸ κενό.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι’ ἡ Βαγγελιὼ ἀπ’ τὸ πολὺ ζόρι, ποὔβαζε γιὰ ν’ ἀνοίξῃ τὴν ψιλοπαλεθύρα, πήδηξε καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ δύο χέρια καὶ πάσκιζε νὰ τὸν τραβήξῃ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Κρεμάστηκε ὥς τὴν κοιλιὰ μὲ κίντυνο νὰ πέσῃ, κι’ αὐτὸς πολέμαγε μὲ τὰ πόδια στὸν τοῖχο γιὰ νὰ στηριχτῇ μὰ ἦταν τὸ ντουβάρι ἴσιο καὶ πάλι γλύστραγαν τὰ πόδια του καὶ πάλι κρεμασμένος βρίσκονταν στὸ κενό.

—Τί ἔκανες, βρὲ παιδί, τί σοὖρθε νἀνεβῇς ἐδῶ;

—Γιὰ νὰ σ’ ἀνοίξω, γιὰ νὰ βγῇς νὰ πάρῃς λίγη ἀνάσα· εἶδα πὼς παιδευόσουνα καὶ μοῦ καιγότανε ἡ καρδιά. Τάχα δὲ θέλει ὁ ἄνθρωπος παρηγοριὰ κι’ ἀπὸ τὸ μικρὸ κι’ ἀπὸ τὸ φτωχό του δοῦλο;

Ὁ Φίλιος ὁ Σπάλακας χύμηξε μέσ’ ἀπὸ τὰ χορτάρια μὲ μανιασμένο μούγκρισμα.

—Ἄχ! ἄτιμη, σὲ τσάκωσα, ἦρθε ἡ ὥρα ὁ Σπάλακας νὰ δείξῃ ἂν εἶνε ἄντρας. Τρεχᾶτε γειτόνοι, ἐβγᾶτε νὰ μὲ δικαιώσετε, ἦρθε ἡ ὥρα. Μὲ τὰ δυὸ τὰ μάτια μου τοὺς βλέπω· μαρτύρους, μαρτύρους· τρεχᾶτε. Ἡ Βαγγελιὼ ἡ γυναῖκα μου νὰ κι’ ὁ ἀγαπητικός της στὸ σπίτι μου τὸν ἔμπαζε· φέρτε μαζὶ καὶ τὰ κουμπούρια σας σημάδι νὰ τοὺς βάλωμε. Ποιὸς βρέθηκε ἀπάνω στοῦ Φίλιου τ’ ὄνομα τὸ πόδι του νὰ βάλῃ;

Μούγγριζε, φώναζε, ἴδιος τρελλός, κι’ ἔτρεχε κατὰ κεῖ λαχανιασμένος νὰ πιῇ τὸ αἷμα καὶ τῶν δυό.

◆

Ὁ κόσμος χύθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια κι’ ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ καὶ πήδησε τὶς μάντρες τοῦ περιβολιοῦ τοῦ Σπάλακα. Μὰ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν κρατήσουνε, ἄδειασε ἀπανωτὰ ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του στὸν κρεμασμένο ἄντρα· μιὰ σφαῖρα ποὺ ξεστόχησε, βρῆκε τὴν Βαγγελιὼ ἀπάνω στὸ κεφάλι. Καθὼς εἶχε κρεμαστῇ ἀπὸ κεῖ δὲ σάλεψε. Κι’ ὁ Στέλιος ἔπεσε βαρὺς χωρὶς πνοὴ κουφάρι ματωμένο.

—Θέλω νὰ δῶ τὸν ἄτιμο· φέρτ’ ἕνα φῶς νὰ τὸν ἀποτελειώσω! (Στὴν ἀναλαμπὴ ἑνὸς κεριοῦ θανατερὴ ἐφάνηκε τοῦ Στέλιου ἡ μορφή). Αὐτός! ὁ δοῦλος μου!... ρέκαζε πνιγμένα ὁ Φίλιος. Τ’ ὄνειρο, τ’ ὄνειρο, μωρὲ ποὺ εἶδα, ἐζωντάνεψε. Ἄχ! σκύλλα νὰ μὴ σ’ ἔπνιγα τὴν ἴδια ἐκείνη τὴ στιγμή!...

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

——XXX——

Φεῖδι ποὺ κάμνει χρέη γάτας

Ἕνας Ἄγγλος πλούσιος, διαμένων εἰς τὰ πέριξ τῆς νοτιαφρικανικῆς πόλεως Κίμπερλε , χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλίν του διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ποντικῶν, ἕνα δηλητηριῶδες φεῖδι ἡμιεξημερωμένον. Χωρὶς καμμίαν εἰδικὴν ἐξάσκησιν, τὸ φεῖδι αὐτὸ ἔχει συνηθίσει νὰ μὴν πειράζῃ οὔτε τὸν προστάτην του, οὔτε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ὅπως ἀναφέρει τοὐλάχιστον ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Πρακτορείου Ρώϋτερ.

Ὅλην τὴν νύκτα, τὸ κατοικίδιον ἑρπετὸν περιφέρεται μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔξω εἰς τὸν κῆπον καὶ κυνηγάει ποντικούς, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἀποτελοῦν τὴν πλέον συνήθη τροφήν του καὶ τοὺς καταβροχθίζει.

Τὸ πρωῒ πλέον πηγαίνει καὶ τρυπώνει εἰς ἕνα μεγάλο κιβώτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ προστάτης του φροντίζει νὰ ἔχῃ τοποθετημένον ἕνα δοχεῖον γεμᾶτο γάλα.

Μόλις τὸ φεῖδι τρυπώσῃ μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, ὁ Ἄγγλος κατεβάζει τὸ σκέπασμά του καὶ τὸ ἑρπετὸν μένει κλεισμένο ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ βράδυ, ὁπότε ἀφήνεται πάλιν ἐλεύθερον, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ποντικοκυνῆγι.

Γράμματα-Τέχνη-θέατρον

Η Α’ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ

Παρακολουθοῦσα τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν συνδρομητῶν τῶν συναυλιῶν μας ποὺ κατέκλυσαν κατὰ τὴν πρώτην συναυλίαν τὰ «Ὀλύμπια» καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν περισσοτέρων διέκρινα ἕνα αἴσθημα ἀμφιβολίας καὶ ἐλαφρᾶς ἀπογοητεύσεως. Καθὼς ἔσκυβαν πρὸς τὸ κείμενον τοῦ προγράμματος καὶ διέτρεχαν μὲ βιασύνη τοὺς τίτλους τῶν ἔργων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσουν, ἡ ἀπογοήτευσις καθίστατο βαθυτέρα. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ γνώριμον, τὸ προσιτόν, τὸ πομπῶδες εἰς τὰ ὀλίγα φύλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνηθέστατα οἱ περισσότεροι ἀκροαταὶ φωτίζονται μεταξὺ τοῦ χορδίσματος τῶν ὀργάνων καὶ τῆς ἐνάρξεως. Τὸ διάστημα εἶνε βραχύ, αἱ ἀπορίαι πολλαὶ καὶ τὰ ἔργα τελείως ἄγνωστα. Τέσσερις πρῶτες ἐκτελέσεις ἔργων ποὺ δὲν ἀνήκουν οὔτε στὸν Χάϋδν, οὔτε στὸν Μπετόβεν, τὸν Βάγνερ, ἢ τὸν Μότσαρτ, εἶνε ἴσως φορτίον δι’ ἕνα μουσικὸν κοινὸν τῆς ἰδιοσυστάσεως τοῦ ἰδικοῦ μας. Θὰ ἦτο ὅμως βασικῶς παράλογον, τὸ ὀλιγώτερον ἀκατανόητον νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ διαγράψωμεν σοβαροὺς ἐκπροσώπους τῆς μουσικῆς φιλολογίας διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὀλίγον καὶ θαυμάζομεν ἀπολύτως τὸν Μπετόβεν, τὸν Μότσαρτ, τὸν Χαίντελ, τὸν Χάϋδν, τὸν Σοῦμαν, τὸν Μπρὰμς κι’ αὐτοὺς γιατὶ συνέπεσε νὰ τοὺς ἀκούσωμεν περισσότερον. Πῶς μπορεῖ ἕνας μαέστρος τῆς περιωπῆς τοῦ Μητροπούλου νὰ ἀγνοήσῃ τὸν Μῆλερ καὶ ἕνα κοινὸν ποὺ θέλει νὰ λέγεται μουσικῶς ὥριμον καὶ κατηρτισμένον νὰ παραμένῃ ἱκανοποιημένον διότι συνέπεσε νὰ γνωρίσῃ τὸν Μῆλερ τῶν ἐννέα καταπληκτικῶν συμφωνιῶν, μόνον ἀπὸ ἕνα «ἀντατζιέτο» ποὺ ἐξετέλεσε ὁ Μητρόπουλος πέρυσι. Γι’ αὐτὸ ἡ ἐκλογὴ τῆς 4ης συμφωνίας τοῦ Αὐστριακοῦ συνθέτου, ποὺ θεωρεῖται ἄλλωστε ἡ πλέον εὔληπτος καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε γήϊνο βάρος, ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες στὸν Μητρόπουλο, ποὺ μὲ κόπους ἀσυνήθεις καὶ δυσκολίες ποὺ γνωρίζει ὁ ὑποφαινόμενος, κατώρθωσε νὰ μᾶς δώσῃ μία ἄψογο, ἐμπνευσμένη καὶ βαθειὰ ἑρμηνεία τῆς ὡραίας αὐτῆς συμφωνίας. Τὸ πρῶτο, τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο μέρος μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς σοπράνο, ἀπεδόθησαν θαυμάσια ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, ποὺ ντεμπουτάρισε ἐφέτος μὲ ἀσυνήθη συνοχὴν καὶ λαμπρὰν ἠχητικότητα. Ἡ πνευματικὴ χάρις τοῦ ἔργου, ἡ ἁπλότης καὶ ἡ γοητεία ἡ ὁποία κυριαρχεῖ στὰ ἔγχορδα ποὺ μᾶς μεταφέρουν ἥρεμα καὶ ἁπαλὰ σ’ ἕνα πνευματικὸ παράδεισο, κῆπο παιδικῆς φαντασίας, ἀπεδόθησαν ἀπὸ τὸν Μητρόπουλο ἀπαράμιλλα. Ἔβαλε ὅλην του τὴν ψυχὴ καὶ τὸ μεγάλο του ταλέντο γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἔργο αὐτὸ σ’ ἕνα κοινὸ ποὺ εἶχε μιὰ προκατάληψι γιὰ τὸν Μῆλερ. Καὶ κατώρθωσε κάτι περισσότερον. Κατώρθωσε ἐπὶ μίαν περίπου ὥρα ποὺ διαρκεῖ ἡ συμφωνία, νὰ κρατήσῃ ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου καὶ νὰ μεταδώσῃ συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμὸν ποὺ ξέσπασαν σ’ ἕνα ζωηρὸ καὶ παρατεταμένο χειροκροτήματα. Ἡ κυρία Φραγκιὰ - Σπηλιωπούλου ἐτραγούδησε τὸ τραγοῦδι στὸ τέταρτο μέρος. Δὲν νομίζω ὅτι ὁ Μῆλερ ταιριάζει ἀπολύτως στὴν φωνή της. Εἰς τὸν «Ὀρφέα» τοῦ Γκλοὺκ εἶχε μίαν ἀναμφισβήτητον ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία τὴν ἔφερε ἄλλωστε καὶ ὡς σολὶστ εἰς τὴν χθεσινὴν συναυλίαν. Ἔχει ὡραιοτάτην φωνὴν καὶ προσόντα ὄχι τυχαῖα. Νέα εἶνε καὶ ἐπιβάλλεται ἀκόμη νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν τέχνην της. Ἡ ἀπολογία ὅμως διὰ τὸ πρόγραμμα πρέπει νὰ συνεχισθῇ. Τὸ δεύτερον μέρος περιεῖχε ἔργα τοῦ Λουΐ Ὀμπέρ, τοῦ Λεκὲ καὶ τοῦ Μπᾶχ—Βάϊνερ, ποὺ ἐδίδοντο εἰς πρώτην ἀκρόασιν. Νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ τελευταῖον, τὸ μεγαλοπρεπέστερον. Ὁ Μπᾶχ εἶνε τόσο μεγάλος ποὺ καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν ἐνορχηστρώνουν ἢ τὸν μεταγράφουν κατώτεροι μουσικοί, κατορθώνει καὶ διατηρεῖ ἀμείωτον τὸ μεγαλεῖον του. Ἡ μεταγραφὴ τῆς περίφημης Τοκκάτας εἰς ντὸ μεῖζων ἀπὸ τὸν Οὔγγρον Λέο Βάϊνερ, νομίζω πὼς δὲν κακοποιεῖ πολὺ τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ μεγάλου Κάντορος τῆς Λειψίας. Ἐνορχηστρώσεις ἔργων τοῦ Μπᾶχ ἔχουν ὁ Πιερνέ, ὁ Καζέλλα καὶ ἄλλοι. Ὁ Βάϊνερ κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ διδασκάλου καὶ νὰ τὴν λαμπρύνῃ μὲ θαυμασίαν ἀντιστικτικὴν καὶ πολυφωνικὴν ἐργασίαν. Ὁ Μητρόπουλος ἡρμήνευσε τὸ ἔργον αὐτὸ θαυμάσια καὶ τὸ κοινὸν τὸν ἀπεθέωσε κυριολεκτικῶς. Μὲ συγκίνησιν ἀκούσαμεν τὸ «Ἀντάτζιο» τοῦ μεγαλοφυοῦς Βέλγου συνθέτου Λεκέ, δι’ ἔγχορδα. Εἶνε ἕνα ἔργον γεμᾶτο εὐγένειαν καὶ πόνον, ποὺ ἀνήκει στὰ πρῶτα ἔργα ποὺ ἔγραψε. Καὶ ἀπέθανε μόλις 24 ἐτῶν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ ἔγχορδα τῆς ὀρχήστρας μας νὰ ἠχήσαν ἄλλοτε καλύτερα. Ἡ «Φαντασία» τοῦ Λουΐ Ὀμπὲρ διὰ ὀρχήστραν καὶ πιάνο εἶνε ἕνα ἔργον ποὺ δὲν ἀντέχει σὲ πολὺ ἔρευναν οὔτε καὶ αὐστηρὰν κριτικήν. Κατορθώνει πάντως νὰ συγκερνᾷ τὰς νεωτέρας μουσικὰς τάσεις καὶ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς τέχνης καὶ νὰ χειροκροτεῖται ὅπου ἐκτελεῖται. Πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν τὸ μέρος τοῦ πιάνου ἐκτελῇ ἕνας Μητρόπουλος καὶ διευθύνει συγχρόνως.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ γνωστὴ ντιζὲζ δὶς Σοφία Βέμπο θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου. Σκοπὸς τοῦ ταξειδιοῦ της αὐτοῦ εἶνε νὰ λάβῃ μέρος στὸ γύρισμα μιᾶς καινούργιας ἑλληνικῆς ταινίας, ποὺ τὸ σενάριό της ἔγραψε ὁ κ. Μπόγρης.

XXX

Τὴν «Κυρίαν μὲ τὰ ἐλαττώματα» ποὺ παίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὸ «Ἰντεάλ» θὰ διαδεχθῇ εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον ἡ νέα ὀπερέττα τοῦ κ. Σακελλαρίδη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Φωφὼ ἔγινε τίμια».

XXX

Γιὰ τὸ «Ἰντεάλ» ὅμως προορίζεται καὶ μία νέα ἐπιθεώρησις, ποὺ γράφουν οἱ κ.κ. Εὐαγγελίδης καὶ Σακελλάριος μὲ τίτλο «Τρελλὴ συμφωνία». Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ παιχθῇ πρῶτα ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Σακελλαρίδη καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ «Τρελλὴ συμφωνία». Πάντως ὅλα αὐτὰ λέγονται χωρὶς τὸν ξενοδόχον, ποὺ στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶνε ἡ «Κυρία μὲ τὰ ἐλαττώματα» ποὺ κάθε ἄλλο φαίνεται παρὰ διατεθειμένη νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι της.

XXX

Ἡ ὀπερέττα Μαρίκας Κρεββατᾶ — Πατρικίου περιέρχεται τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου —ἤδη εὑρίσκεται εἰς τὴν Χίον— μὲ ἱκανοποιητικωτάτες εἰσπράξεις.

XXX

Συνεκροτήθη θίασος πρόζας ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν Νίτσας Γαϊτάνου καὶ Α. Ἀναστασιάδου, ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων εἰς τὸν Πύργον, Αἴγιον, Ζάκυνθον καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας πόλεις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

XXX

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἔχουν ἀρχίσει πρὸ ἡμερῶν αἱ δοκιμαὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλδ «Ἡ βεντάλια τῆς λαίδης Γουήδερμηρ» ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὸν «Ἄμλετ». Ἔχει ἤδη καταβληθῇ κάθε φροντίδα γιὰ τὴν εὐπρεπεστέρα ἐμφάνισι τῶν ἠθοποιῶν ποὺ θὰ ἑρμηνεύσουν τὸ ἔργον, εἰς μίαν ἐκ τῶν σκηνῶν τοῦ ὁποίου θὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ σκηνῆς 40(!) πρόσωπα.

XXX

Δέκα καλλιτέχναι καὶ καλλιτέχνιδες τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κ. Ζαζὰ Μπριλλάντη θὰ ἀναχωρήσουν διὰ τὴν Ρουμανίαν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ δώσουν ἐκεῖ σειρὰν παραστάσεων.

XXX

Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις τοῦ χοροῦ δὶς Ντέντη Φιλοσόφου θὰ ἀντικαταστήσῃ προσεχῶς τὴν κ. Λιλὴν Κοντονῆ, ἡ ὁποία ἀποχωρεῖ ὁριστικῶς ἀπὸ τὸ «Ἰντεάλ».

ΤΑ 75 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ

Ὁ Γεράρδος Χάουπτμαν, ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος Γερμανὸς συγγραφεὺς γιορτάζει τὴν 75ην ἐπέτειον τῶν γεννεθλίων του. Ὁ Χάουπτμαν δὲν εἶνε καὶ πολὺ γνωστὸς στὸ Ἑλληνικὸ κοινόν, ποὺ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν θαυμάσῃ στὸ δρᾶμα του «Πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασίλεμμα» ποὺ παίχτηκε στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο.

Ἡ παράστασις τοῦ πρώτου ἔργου του, ποὺ δόθηκε στὶς 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1889 ἐπροκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι τόσο τῶν κριτικῶν ὅσο καὶ τοῦ κοινοῦ ποὺ δὲν δίστασαν νὰ τὸν ἀποκαλέσουν «βρωμάνθρωπο» καὶ «γουροῦνι».

Ἡ πάροδος ὅμως τοῦ χρόνου κάθε ἄλλο παρὰ ἐδικαίωσε τοὺς ἐπικριτὰς τοῦ μεγαλοφυοῦς συγγραφέως, ποὺ ἡ ἁγνότης τῆς ψυχῆς του εἶνε πασίγνωστη.

Τὰ σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου δραματουργοῦ εἶνε ἡ «Ρόζε Μπέρντ», ἡ «Χάννελε», ὁ «Φλόριαν Γκέζερ» κ. ἄ. Ἐπίσης ἀρκετοὶ τόμοι ποιημάτων καὶ στοχασμῶν συμπληρώνουν τὸ γόνιμον ἔργον του.

Ὁ Χάουπτμαν ἔχει ἔλθει ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔγραψε δὲ καὶ ἕνα σχετικὸν ἔργον, τὴν «Ἑλληνικὴν Ἄνοιξιν». Ἀκούραστος ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα νὰ ἐργάζεται τοὐλάχιστον 4—5 ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη τὸ ἔργο του ἀλλὰ «ἔχει ἀκόμη πολλὰ νὰ πῇ».

Ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις

«ΤΑ ΑΛΗΤΑΚΙΑ»

Πίναξ τοῦ νέου ζωγράφου Χαριλάου Ντοῦμα τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου ἐκτίθενται εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Νέον τῆς Ἀγγλίας»

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

Ἡ Χαρὰ τῆς Ζωῆς

Κ. Κατσαρᾶ, νευρολόγου — ψυχιάτρου.

Ἑξῆντα δύο σελίδες. Οἱ 16 πρῶτες, κακότεχνα σχεδιάσματα. Οἱ ὑπόλοιπες, ἄρθρα τοῦ κ. Κατσαρᾶ καὶ μερικῶν ἄλλων.

Οἱ Ρωμηοί, λέει, (περιορίζομαι σὲ ὅσα λέει ὁ κ. Κατσαρᾶς) εἴμαστε λαὸς δύσθυμος, χωρὶς γέλιο, χωρὶς χαρά, χωρὶς εὐθυμία. Καὶ πρέπει, τὸ συντομώτερο, νὰ ἀλλάξουμε, νὰ γίνουμε τὸ ἀντίθετο. Κι’ αὐτὸ θὰ τὸ πετύχουμε ἅμα ἐφαρμόσουμε τὶς συνταγὲς ποὺ προτείνει ὁ κ. Κατσαρᾶς.

Εἶνε περιττὸ καὶ νὰ τὶς συζητήσῃ κανείς. Οὔτε εἴμαστε τόσο γρουσούζικος λαός, οὔτε οἱ συνταγὲς τοῦ κ. Κατσαρᾶ τόσο πρωτότυπες. Ὅλο τὸ βιβλίο, ἄλλως τε, φέρει τὴ σφραγίδα τῆς ἁπλοϊκότητος. «Ὁ Ἕλλην», λέει, «εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὡς ἄτομον ἔχει τρία μεγάλα προσόντα : εἶνε εὐφυέστατος, εἶνε φιλόξενος καὶ εἶνε ἀνεξίθρησκος» (σ. 18). Μὲ ποιὸν τρόπο, τώρα, ἕνας γρουσούζης λαὸς εἶνε φιλόξενος, ἂς τὸ ἐξηγήσῃ ἡ μοντέρνα ψυχιατρική. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ διαβεβαίωσι τοῦ κ. Κατσαρᾶ πιστοποιεῖ ἴσως τὴ φιλοπατρία του, ὄχι ὅμως καὶ τὶς ὑποθετικὲς ἀρετές μας. Πολλοὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὶς ἀμφισβητήσουν μὲ τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Κατσαρᾶ, δηλ. μὲ κανένα.

Ἄλλο. «Ἡ ἀνθρωπότης (σ. 20), λέει, ἐδημιούργησε θαυμαστὰς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις μὲ τὴν προϊοῦσαν μορφολογικὴν καὶ λειτουργικὴν τελειοποίησιν ὡρισμένου κέντρου στὸν ἐγκέφαλο, ποὺ ὀνομάζεται πρόσθιος μετωπιαῖος λοβός, γιατὶ μόνον χάρις σ’ αὐτὴν τὴν ἀφάνταστη ἐξέλιξι τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἔφθασε ἡ ἀνθρωπότης στὸ σημερινὸ μοναδικὸ σημεῖο τοῦ πολιτισμοῦ». Ἐπιστημονικῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀποδειγμένο, ἀντιθέτως, ὑπάρχουνε σοβαρώτατες θεωρίες ποὺ ὑποστηρίζουν ἄλλα πράγματα. Καὶ —ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε— δὲν γράφει κανεὶς «δημιουργῶ θαυμαστὲς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις» ἀλλὰ «ἀνακαλύπτω θαυμαστὰ πράγματα».

Εἶνε νὰ ἀπορῇ κανεὶς πὼς μὲ τόσο λίγα ἐφόδια ρίχνονται οἱ ἄνθρωποι στοὺς ἀγῶνες τῶν ἰδεῶν. Ἰδοὺ φράσις ἀπὸ πέννα νευρολόγου—ψυχιάτρου: «ὁ ψυχικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων δὲν ἔχουν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο»! (σ. 24). Ἄλλη: «ἡ σύνθεσις τῶν ἰδεῶν ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν βασικωτέρων παραγόντων διὰ τὴν διάκρισιν τοῦ ἀτόμου κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν του»! (σ. 34). Ὡρισμένως ὁ κ. Κατσαρᾶς ἐβάλθηκε νὰ μᾶς γιατρέψῃ ἀπὸ τὴ δυσθυμία μας μὲ τὰ γραφτά του.

Προτοῦ τελειώσω θὰ ἀναφέρω καὶ τὸ ἑξῆς: Στὴ σελ. 53 ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Λοῦρος διαβεβαιώνει «ἡ θαλασσία αὔρα, μὲ τὸ γνωστὸν τῆς ἰώδιον, τονώνει τὸν ὀργανισμόν...» Στὴ σελ. 54, ὁ κ. Β. Μπένσης, ἐπίσης καθηγητὴς λέγει ὅτι «ἐπέπρωτο νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ περίφημος θεωρία «εἰσπνοὴ ἰωδίου» ἦτο φαινάκη». Καὶ στὴ σελ. 59 ἡ κ. Ἀγγ. Παναγιωτάτου, ὑφηγήτρια, ὁμιλεῖ γιὰ «τὸ θαυμαστό, τὸ πολύτιμο ἰώδιο, ποὺ περιέχει τὸ θαλασσινὸ νερό...».

Ὁ ἀναγνώστης τὰ χάνει. Καὶ ξαναγίνεται δύσθυμος, κ. Κατσαρᾶ, — ἐξ αἰτίας σας.

Περὶ ἐπιστήμης

Ε. Π. Παπανούτσου

Εἶνε τὸ τέταρτο βιβλίο μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ πέντε βιβλία. Τὰ τρία πρῶτα εἶνε: «ἡ Τριλογία τοῦ Πνεύματος», «περὶ Τέχνης» καὶ «περὶ Ἠθικῆς». Τὸ τελευταῖο, «τὸ νόημα τῆς Ἱστορίας», δὲ βγῆκε ἀκόμα.

Εἶνε ἕνα βιβλίο σοβαρό, ἀξιόλογο. Λίγα σὰν αὐτὸ βγαίνουνε στὸν τόπο μας, ὅπως καὶ λίγοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταπιάνονται μὲ σοβαρὰ θέματα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ συμφωνῇ μὲ τὸ συγγραφέα σὲ πολλὰ σημεῖα· ἡ κληρονομία τοῦ Κὰντ καὶ τῶν ἐπιγόνων του εἶνε βαθύτατα χαραγμένη στὸ βιβλίο αὐτό, καί, γιὰ μένα ὅπως καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους, τὸ ζήτημα ποὺ πραγματεύεται δὲ μπορεῖ νὰ λυθῇ σωστὰ μὲ τὸν Καντιανισμό. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία· ὁ κ. Παπανοῦτσος πραγματεύεται σοβαρὰ ἕνα σοβαρὸ θέμα, καὶ τὸ βιβλίο του, ἀπὸ τὴν πρώτη ἕως τὴν τελευταία σελίδα, ἀποπνέει πνευματικὴν ἐντιμότητα· αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ κύριο.

Δὲν πρόκειται νὰ κάμω ἐδῶ κριτικὴν ἀνάλυσι τοῦ βιβλίου. Θὰ τραβοῦσε σὲ πολὺ μάκρος, καὶ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ δημοσιογραφικὴ αὐτὴ στήλη. Δυὸ λόγια μόνο θὰ εἰπῶ γιὰ κείνους ποὺ ἀρέσκονται στὶς πνευματικὲς χαρές : διαβάστε τὸ βιβλίο αὐτό.

Γυρίστε τὸν διακόπτη

Ἀγγέλου Δόξα

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «κοσμοπολιτικοῦ» αὐτοῦ βιβλίου, ἀρχίζει μὲ ἕνα πρωτότυπο διήγημα, στὸ κείμενο τοῦ ὁποίου ρεκλαμάρει ἕνα προηγούμενο ἔργο του. Ἡ ἡρωῒς τοῦ διηγήματος, ἀφοῦ ἐξυμνεῖ τὸ «Ἀπόψε στὶς 8½» ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἀποστηθίσῃ τὴν σελίδα 97.

Ἀτυχῶς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴν μιμηθοῦν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Γυρίστε τὸν Διακόπτη», γιατὶ τὸ πρῶτο διήγημα τοὺς δίδει ἤδη μίαν ἰδέα περὶ τῶν ἐννέα ἑπομένων.

Καὶ τὰ δέκα διηγήματα τοῦ κ. Δόξα, εἶνε ρηχὲς ἱστοριοῦλες, κάτι σὰν περιπέτειες ἀπὸ κεῖνες ποὺ διηγοῦνται οἱ καυχησιάρηδες στὰ καφενεῖα, ἐνῷ ἡ παρέα τους χαχανίζει καὶ δὲν τοὺς πιστεύει. Κανένας παλμός, καμμιὰ συγκίνησις, κανένας τύπος ἐπὶ τέλους ,μέσα σὲ τόσες σελίδες, ποὺ ν’ ἀφίνῃ μιὰ ἀνάμνησι.

Γυρίστε, λοιπόν, τὸ διακόπτη, ἀφοῦ ἐπιμένει ὁ συγγραφεύς. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κοιμηθῆτε, χωρὶς νὰ διαβάσετε, ὅπως ἐγώ, τὸ βιβλίο τοῦ κ. Δόξα.

Ν. Τ.

ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ...

ΠΩΣ ΕΠΑΙΖΑΝ ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

Σήμερα ὁ κινηματογράφος ἔχει κυριολεκτικῶς κατακτήσει τὸν κόσμον. Ὄχι μόνον ὡς μέσον διασκεδάσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς μορφωτικὸν καὶ προπαγανδιστικόν. Ἐκτὸς τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων κινηματογράφων ποὺ λειτουργοῦν στὶς μεγάλες καὶ μικρὲς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ καὶ τῶν πέντε Ἠπείρων, χιλιάδες κινητοὶ κινηματογράφοι, ὅπως ἀπέκτησαν ἕναν αἱ Ἀθῆναι πρὸ μηνῶν, περιτρέχουν τὴν ὕπαιθρον τῶν διαφόρων κρατῶν, ἐνῷ ἄλλοι προβάλλουν τὶς τελευταῖες ταινίες στὰ μεγάλα πλοῖα, στοὺς σιδηροδρόμους καὶ ἀκόμη στὰ ἀεροπλάνα.

Ἐκ τῶν ἑκατομμυρίων θεατῶν πόσοι ξέρουν ἐν τούτοις πῶς ἄρχισε καὶ πῶς ἐξελίχθη ἡ σύγχρονος καὶ τελείως μοντέρνα — ἂν καὶ διατείνωνται ὅτι κάτι σχετικὸ ὑπῆρχε εἰς τὴν ἀρχαιότητα — αὐτὴ τέχνη; Ἐλάχιστοι ἀναμφιβόλως. Γι' αὐτὸ κρίνουμε ὅτι μία ἀνασκόπησις τῶν πρώτων χρόνων καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύξεως τοῦ κινηματογράφου θὰ ἐνδιαφέρῃ ἀπολύτως τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἡ ἀλησμόνητη Ἔνυ Πόρτεν καὶ ὁ παρτεναίρ της Ἄλντερς Βολ σὲ μίαν παλαιὰ ταινία.

Ἡ ἰδέα τοῦ κινηματογράφου στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς πιστοποιήσεως ὅτι οἱ εἰκόνες ποὺ ἀποτυπώνονται στὸ μάτι μας παραμένουν ἐκεῖ ἕνα ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα —1) 12 – 1) 20 τοῦ δευτερολέπτου—πρὶν σβύσουν. Ἐγεννήθη ὡς ἐκ τούτου ἡ σκέψις ὅτι εἰκόνες παρουσιαζόμενες ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄνευ διακοπῆς εἰς τὸ μάτι θὰ ἐδημιουργοῦσαν τὴν ἐντύπωσιν τῆς κινήσεως, τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἔπαυαν νὰ εἶνε μιὰ διαδοχὴ ἁπλῶς νεκρῶν εἰκόνων.

Ποῖος δὲν θυμᾶται τὰ πανοράματα —στὰς Ἀθήνας εἴχαμε τὸ μεγαθήριο τοῦ Σταδίου — τὰ ὁποῖα ἐπεδείκνυον διάφοροι πλανόδιοι στὰ πανηγύρια καὶ ποὺ διεσκέδασε χιλιάδες παιδιὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἦσαν οἱ πρόδρομοι τοῦ κινηματογράφου τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα πειράματα ἄρχισαν τὸ 1823. Κατόπιν ἔγιναν διάφορες τελειοποιήσεις μὲ τὴν βοήθεια τοῦ μεγάλου Ἔντισον καὶ τέλος τὸ 1895 ὁ Γάλλος Λυμιὲρ παρουσίασε καὶ ἐπρόβαλε τὴν πρώτην ταινίαν μήκους, παρακαλῶ, 18 μέτρων καὶ διαρκείας 1 (ἑνὸς) λεπτοῦ!

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες ἦταν ἡ ταινία ἀκριβῶς αὐτὴ αὐτή. Οἱ πλάκες ἀπὸ γυαλὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν. Ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ κάποια εὔκαμπτος ὕλη νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ γυαλὶ καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες εὑρέθη ὁ κελλουλοῖτ..ς, στὸν ὁποῖον ὡς φίλμ, ὡς ταινία, ὁ Ἔντισον ἔδωσε τὸ 1891 τὴν τελικὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν περίπου διατηρεῖ ἀκόμη σήμερον. Ἡ ἀρχὴ —ὅπως κάθε ἀρχὴ ἄλλωστε— ὑπῆρξε δύσκολη, διότι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ νέο αὐτὸ εἶδος —τὴν λεγομένην τότε ζωντανὴν φωτογραφίαν — ἐστεροῦντο, φυσικά, κάθε σχετικῆς πείρας. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποκτήσουν μόνοι τους μὲ τὰ ἴδια τους τὰ ἔργα. Τὰ «ἀτελιὲ», τὰ «στούντιο», ἐστεγάζοντο κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν καιρὸ ἐκεῖνο σὲ φωτογραφικὰ ἐργαστήρια, ψηλὰ πάνω στὶς σοφίτες καὶ στὶς ταράτσες. Ἦσαν μικρὰ δωμάτια 4 Χ 4, 5 Χ 5 τὸ πολὺ ὅπου κατὰ τὸ γύρισμα ἐχρησιμοποιεῖτο τόσον τὸ φυσικὸν ὅσον καὶ τὸ τεχνικὸν φῶς. Κατὰ προτίμησιν ἐν τούτοις οἱ ταινίες τῶν 14 μέχρι 30 μέτρων ἀπέδιδαν σκηνὲς τοῦ δρόμου καὶ τῆς ὑπαίθρου: ἡ κίνησις τῆς ἀγορᾶς, ἡ ἀναχώρησις καὶ τὸ πέρασμα σιδηροδρομικῶν συρμῶν ἢ πλοίων, ὁ συναγερμὸς καὶ ἡ γρήγορη παρέλασις τῶν πυροσβεστῶν μὲ τὰ καλπάζοντα ἄλογα καὶ τὰ βαρειὰ ἁμάξια τους. Ἐπηκολούθησαν σκηνὲς μικρᾶς διαρκείας ὅπως καυγάδες στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν ταβέρνα ἑνὸς μεθυσμένου ποὺ σκουντάφτει σὲ κάθε του βῆμα σὲ ἀνθρώπους καὶ πράγματα καὶ ἄλλες παρόμοιες. Οἱ πρῶτες ταινίες, μὲ μικρὲς καὶ πρωτόγονες ἔστω ὑποθέσεις, εἶχαν λάβει σάρκα καὶ ὀστᾶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης —μετὰ τὴν ἀρχικήν της θεμελίωσιν— συνέβαλαν μεγάλως οἱ φωτογράφοι, οἱ χειριζόμενοι τὰ μηχανήματα λήψεως, οἱ ὀπερατέρ. Δὲν ἐστάθηκαν εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα ἀλλὰ προσεπάθησαν συνεχῶς νὰ ἀποθανατίσουν στὸ μηχάνημά τους καὶ νέα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος γεγονότα. Ποῖος ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν τοῦ κινηματογράφου ἐσκέφθηκε ποτὲ ὅτι κάτι ποὺ δὲν ἄλλαξε σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ στὸν κινηματογράφο εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἑβδομαδιαία ἀνασκόπησις διαφόρων γεγονότων, τὰ διάφορα ζουρνὰλ ποὺ προβάλλονται σήμερα σὲ ὅλους τοὺς κινηματογράφους καὶ ἐπισύρουν πάντα ἀμέριστον τὸν ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ; Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1897 ὁ Γκουΐντο Σέμπερ — ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὀπερατὲρ ποὺ γνωρίζει ἡ ἱστορία τοῦ κινηματογράφου, μὲ τὴν τεσσαρακονταετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν του— στὴ Γερμανία καὶ ἄλλοι ἀλλοῦ ἔπαιρναν στρατιωτικὲς παρελάσεις, ἀποκαλυπτήρια μνημείων, ἀφίξεις βασιλέων καὶ ἐπισήμων προσώπων καὶ ἄλλα γεγονότα, μὲ τοπικὸν χαρακτῆρα ἀρχικῶς, τὰ ὁποῖα γρήγορα ἐξελίχθησαν εἰς ἐπισκοπήσεις διεθνοῦς σημασίας. Τὸ μηχάνημα λήψεως ἦταν τὸν καιρὸ ἐκεῖνον βαρὺ καὶ δυσκίνητο. Σήμερα γυρίζει χωρὶς καμμιὰ δυσκολία, ἀμέσως, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Ἀπὸ τοῦ 1903 μέχρι τοῦ 1909 ἔγιναν καὶ οἱ πρῶτες προσπάθειες δημιουργίας ἠχητικῆς ταινίας μὲ τὴν βοήθεια... τοῦ παλαιοῦ φωνογράφου μὲ χωνί! Τί προσπάθειες ὅμως καὶ τί κόποι διὰ νὰ κατορθωθῇ ἐπὶ τέλους ὁ συγχρονισμὸς κινήσεων, ὁμιλίας καὶ μουσικῆς! Σήμερα, ὅπως ξέρουμε, ὅλα ἔχουν ἁπλοποιηθῆ ἢ μᾶλλον τελειοποιηθῆ καὶ ἀπὸ αὐτῆς καὶ ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως εἰς τὸν κινηματογράφον μέχρι τοῦ σημείου νὰ προβάλλωνται κάθε μέρα οἱ μοναδικὲς καὶ ἄρτιες γενικῶς ταινίες, τὶς ὁποῖες παρακολουθοῦμε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀμέριστον πραγματικῶς ἐνδιαφέρον.

Ποιά εἶναι ἡ τελειότερη γυναίκα;

ΚΑΘΕ ΦΥΛΗ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ

Ἡ μαχαρανὴ τοῦ Ἰνδὸρ ποὺ θεωρεῖται κλασσικὴ ὠμορφιὰ τῆς ἰνδικῆς φυλῆς.

Εὔκολα ἀποφαίνεται κανείς, ὅτι τὰ καλύτερα κάστανα, φέρ' εἰπεῖν, εἶνε τὰ κρητικά. Ἡ καλύτερη μπύρα ἡ γερμανική. Τὰ καλύτερα τυριὰ τῆς Ὁλλανδίας. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ γυναικοπαραγωγῆς εἶνε δυσκολώτερον ν' ἀποφανθῇ κανείς, ποιὸς τόπος βγάζει τὶς ὡραιότερες γυναῖκες. Ποιὲς εἶνε λοιπὸν οἱ ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου ; Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ; Ὁ Πάρις, ἂν τοῦ ὑπεβάλαμε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι, θὰ ἀπαντοῦσε: Οἱ Ἑλληνίδες. Διότι εἰς τὸ πρόσωπον μιᾶς Ἑλληνίδος, τῆς Ἑλένης, ἐβρῆκε τὸν τύπον τῆς τελειοτέρας καλλονῆς.

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ Πάρι δὲν θὰ εἶχε ἀπόλυτον ἀξίαν. Διότι ὁ προομηρικὸς αὐτὸς γόης δὲν εἶχε ταξειδέψει σὲ πολλὰ μέρη καὶ συνεπῶς δὲν ἐγνώριζε πολλοὺς τύπους γυναικῶν, γιὰ νὰ συγκρίνῃ. Πολὺ ἀργότερα ἐνεφανίσθησαν τολμηροὶ ταξειδιῶται, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς κατοικοῦντας μακρὰν λαούς. Εὐρῆκαν εἰς τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα μέρη, ὅπου ἐταξείδεψαν, νέους τύπους γυναικείας καλλονῆς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐμάγευσαν. Σήμερα ἡ ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν πέντε ἠπείρων εἶνε στενή. Ἔχει λοιπὸν πιὸ πολὺ τὴν θέσιν του σήμερα τὸ ἐρώτημα: «Ποιὲς εἶνε οἱ ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου;».

Ἡ χάρις καὶ ἡ γοητεία τῆς γυναίκας ἐκδηλώνεται σ' ὅλους τοὺς τόπους, σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς. Διαβάζουμε συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν μὲ τὰ θερμότερα λόγια γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῶν γυναικῶν μακρυνῶν χωρῶν. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἕνα εἶνε τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός. Ὅτι ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι βρίσκουμε ὡς τὶς πιὸ ὡραῖες γυναῖκες, τὶς Εὐρωπαῖες. Καὶ πιὸ συγκεκριμένα: Ὁ καθένας βρίσκει ὡραιότερες τὶς γυναῖκες τοῦ τόπου του. Ἡ παροιμία ποὺ λέγει «παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι' ἂς εἶνε καὶ μπαλωμένο» μαρτυρεῖ ἕναν σωβινισμὸν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντιλήψεως τῆς γυναικείας καλλονῆς. Ἡ ὠμορφιὰ τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου μας μιλᾷ πιὸ βαθειὰ εἰς τὴν ψυχή μας. Εἶνε ζυμωμένη ἡ καλλονὴ τῶν συμπατριωτισσῶν μας μὲ τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ μᾶς εἶνε πιὸ οἰκεία. Τί τὰ θέλετε, τί τὰ γυρεύετε. Μπορεῖ νὰ εἶνε ὡραῖες οἱ Ἀγγλίδες, δροσερὲς οἱ Γερμανίδες. Ἐμεῖς ὅμως οἱ Ρωμηοὶ θὰ ποθοῦμε πάντα μιὰ ἐκφραστικὴ μορφή, μὲ λάμποντα μάτια, μὲ τὸ ροδαλὸν χρῶμα τοῦ σιταριοῦ, μιὰ μορφὴ ζωηρή, γεμάτη πνευματικότητα — τὴν ἀγαπημένην μορφὴν τῆς Ἑλληνίδος...

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄλλους λαούς. Ὁ Ἀσιάτης βρίσκει ὡραιότερη τὴν Ἀσιάτισσα. Ὁ Ἀφρικανὸς τὴν Ἀφρικανή. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Μὴ ξεχνᾶμε τὸ λόγιον τοῦ Βολταίρου : Καὶ ὁ βάτραχος ἂν ἐρωτηθῇ, ποιὸ θεωρεῖ τὸ ὡραιότερο πλάσμα τῆς δημιουργίας, θὰ ἀπαντήσῃ: «Τὴν βατραχίνα μου». Τὸ ζήτημα, λοιπόν, τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς εἶνε ἀρκετὰ ὑποκειμενικό. Δὲν μπορεῖ ὅμως ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ὁ κάθε τόπος ἔχει τὸν δικό του τύπο γυναικείας καλλονῆς, ἐξ ἴσου ἀξιοπρόσεκτο μὲ τοὺς τύπους γυναικῶν τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ ὅτι μερικὲς γυναῖκες ἀντιπροσωπεύουν τὴν πραγματικὴν ὠμορφιὰ τοῦ κάθε τύπου. Αὐτὸ ἀπέδειξαν τὰ διοργανούμενα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια καλλιστεῖα.

Μ' ἄλλο λόγια ἕνας ἀμερόληπτος κριτής, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξετάσῃ μὲ κριτικό, καλαισθητικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ βλέμμα ὅλες τὶς νέες, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν κάθε χρόνο τὸν ὡραιότερο τύπο γυναικείας καλλονῆς 20 ἢ καὶ 30 χωρῶν, θὰ σχηματίσῃ τὴν γνώμην, ὅτι παντοῦ ὑπάρχουν ὡραῖες γυναῖκες καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ καθίσταται δύσκολος. Γι' αὐτὸ βλέπομεν, ὅτι οἱ Βασίλισσες καλλονῆς ἐκλέγονται ἀπὸ διάφορες χῶρες. Διότι εἴπαμε: Ὅλων τῶν χωρῶν ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος γυναικείας καλλονῆς ἔχει τὰ χαρίσματά του καὶ τὴν γοητείαν του.

Ἂς ἐξετάσουμε τὰ προσόντα τῶν γυναικῶν μερικῶν χωρῶν. Καὶ ὁ ἀναγνώστης ἂς γίνῃ Ντὲ Βαλέφ. Ἂς διαλέξῃ μόνος του τὴν ὡραιοτέραν. Ἡ Κίνα, μὲ τὸν παλαιότατον πολιτισμόν της, ἐδημιούργησεν ἕναν τύπον γυναικὸς καλλιεπνημένης μέχρι σημείου, ὥστε ἡ λεπτότης της νὰ φαίνεται εὔθραυστος. Μολαταῦτα αὐτὴ ἡ ντελικάτη ὕπαρξις συνδυάζει μεγάλην ζωτικότητα καὶ ἀντοχήν. Κλείνει ἐπιπροσθέτως καὶ τὴν ψυχικὴν δύναμιν μιᾶς παληᾶς καλλιεργημένης ράτσας. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὴν Ἰαπωνέζα. Οἱ γυναῖκες αὐτές, Κινέζες καὶ Ἰαπωνέζες, μὲ τὴν λουλουδένια λεπτότητά των, προικισμένες ὅμως ἐκ παραδόσεως καὶ μορφώσεως μὲ σοφίαν καὶ γνώσεις, εἶνε τὸ ὡραῖον ἀπάνθισμα ἀρχαιοτάτων πολιτισμῶν.

Ἡ ὡραιοτάτη Λῆ Βὰγκ Σοῦ, «μὶς Κίνα» τοῦ 1935

Ἡ Ἀφρικάνα τοὐναντίον διατηρεῖ ὅλο τὸ γοητευτικὸν μυστήριον τῆς φύσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν τὴν ἀπεμάκρυνεν ὁ πολιτισμός. Τὸ μητρικὸν αἴσθημα κυριαρχεῖ καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπόν της τροσδίδοντάς του μίαν χάριν. Ἡ χάρις ὅμως τῆς Ἀφρικάνας εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν γυναικείαν χάριν, ὅπως τὴν καταλαβαίνουμε ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι.

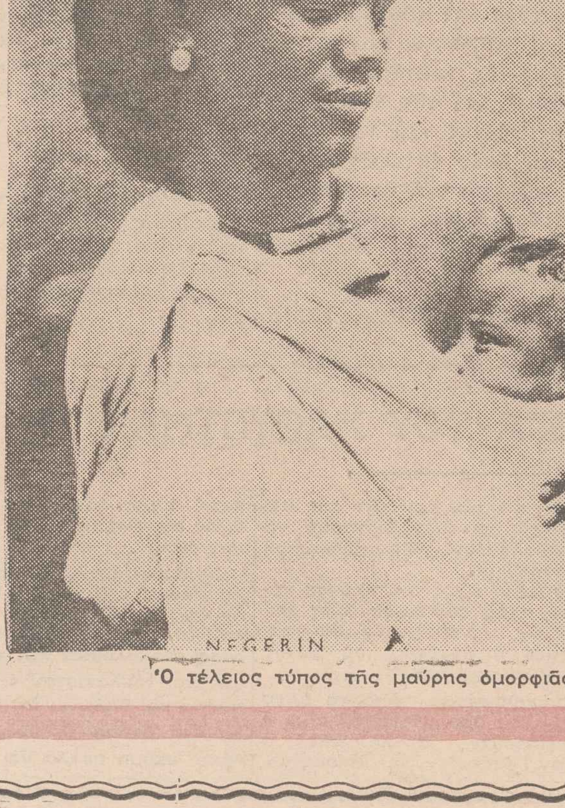

Ὁ τέλειος τύπος τῆς μαύρης ὀμορφιᾶς.

Ἡ γυναῖκα τῆς Πολυνησίας προσκολλημένη κι' αὐτὴ στὴ φύσι, ἐξασκεῖ μία δυνατὴν γοητείαν εἰς τοὺς λευκούς, τοὺ ἐπισκέπτονται τὰ εἰδυλλιακὰ ἐκεῖνα μακρυνὰ νησιά. Τὰ νέα κορίτσια τῆς Πολυνησίας, ὑπερήφανα, ἀθῶα, ἁγνὰ καὶ γεμᾶτα ἐρωτικὸ πάθος, δὲν γνωρίζουν κανένα αἴσθημα αἰδοῦς, ζοῦν τὸν ἔρωτα ἐλεύθερα μὲ μία ψυχικὴν ὁρμὴν συνδυασμένην μὲ καλωσύνην καὶ αὐτό, φαίνεται, εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς γοητείας των. Μιᾶς γοητείας ἀκατανίκητης, ποὺ κρατᾷ ἐπὶ χρόνια αἰχμαλώτους τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ ταξειδεύουν στὰ παραδεισιακὰ ἐκεῖνα νησιά.

Ἡ Μαρὶ Λουΐζα Κλαούντιους, χαρακτηριστικὴ καλλονὴ τῶν βορείων χωρῶν.

Ἡ Ἰνδιάνα, προϊὸν μακροτάτου καὶ αὐτὴ πολιτισμοῦ, ἐκφράζει μιὰ ψυχικότητα στὸ μέτωπο, στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα. Οἱ ποιηταὶ τοῦ τόπου της τὴν ἔχουν ὑμνήσει ὡς τὸ πιὸ ὑπέροχο ἀνθρώπινο λουλοῦδι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς Ἴνδρα ἔδωσε ὅλες τὶς τελειότητες.

Ἂς ἔλθουμε τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ Σλαύα μὲ τὸν μυστικισμὸν τοῦ κλειστοῦ προσώπου της εἶνε ἕνα κρᾶμα Ἀσιατικῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς καλλονῆς. Οἱ γυναῖκες τῶν νοτίων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἡ Σπανιόλα, ἡ Ἑλληνίδα καὶ ἡ Ἰταλίδα ἀντιπροσωπεύουν τὸν τύπον τῆς κλασσικῆς ὠμορφιᾶς. Ἔχουν μίαν γοητείαν θερμήν, ποὺ συνδυάζει τὴν φυσικὴν χάριν καὶ τὸ ψυχικὸ πάθος.

Οἱ γυναῖκες τῶν βορειῶν χωρῶν χωρίζονται εἰς διαφόρους τύπους: Εἰς τὴν Γαλλίδα, τὴν Γερμανίδα, τὴν Ἀγγλίδα, τὴν Νορβηγίδα κλπ. Ἡ κάθε μία ἔχει τὴν χάριν της καὶ τὴν δική της γοητείαν.

Ἡ Ντολορὲς Ντὲλ Ρίο, τύπος μεσημβρινῆς καλλονῆς.

ΣΤΙΣ ΣΤΕΓΕΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΩΝ

ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ ΚΗΠΟΙ, ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙΑ, ΠΑΡΚΑ

Μιὰ νέα ἰδιοτροπία τῆς συγχρόνου ἀρχιτεκτονικῆς : οἱ κρεμαστοὶ κῆποι. Ὄχι βέβαια τόσον ἐκτεταμένοι καὶ θαυμαστοὶ ὅσον οἱ περίφημοι ἐκεῖνοι τῆς Βαβυλῶνος, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, πάντως ἀρκετὰ ὡραῖοι ὥστε νὰ ξεκουράζουν τὸ μάτι καὶ τὴν ψυχήν.

Ἡ νέα πολεοδομικὴ ποὺ ἐννοεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ καὶ τὸν παραμικρὸν διαθέσιμον χῶρον, εἶχε μεταβάλει τελευταίως ὅλας τὰς μεγαλουπόλεις εἰς ἀληθινὰς ἐρήμους, ὅπου ἕνα δένδρον ἢ μία γλάστρα ἀποτελοῦσαν πραγματικὴν ὄασιν. Ὑπῆρχον βέβαια πάρκα καὶ δημοτικοὶ κῆποι εἰς διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἐχαίροντο μόνον οἱ περίοικοι. Οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ κάμουν ὁλόκληρον ταξεῖδι μὲ τρὰμ ἢ μὲ λεωφορεῖον διὰ νὰ ἔλθουν νὰ ξαπλωθοῦν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου ἢ νὰ ἰδοῦν ἁπλῶς ὀλίγην πρασινάδα.

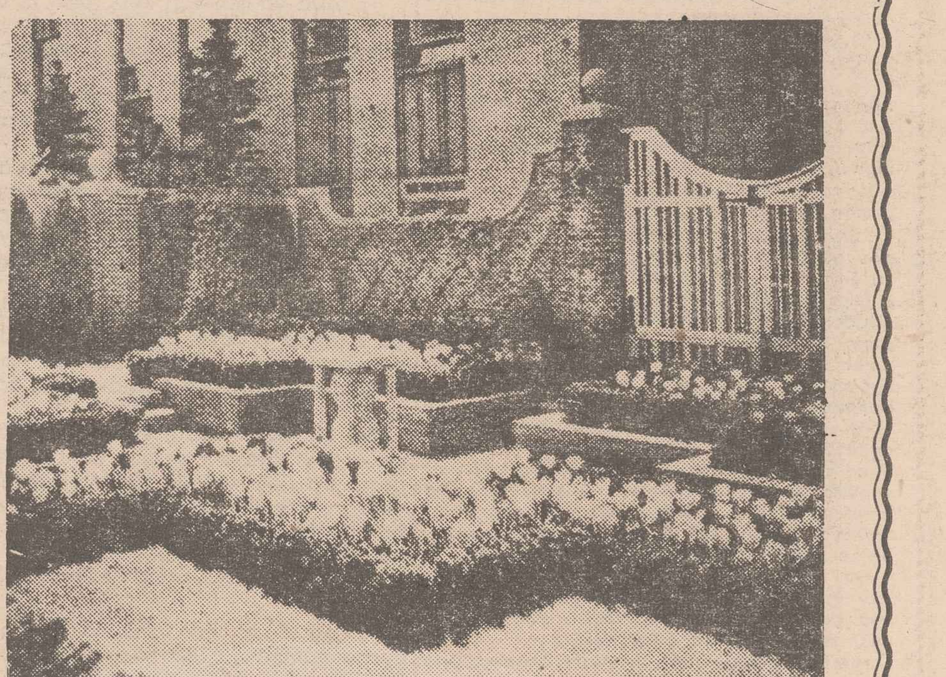

Ἕνα τμῆμα τοῦ θαυμασίου πάρκου, ποὺ βρίσκεται στὴν στέγη τοῦ οὐρανοξύστου Κράϋσλερ.

Τὰ παλαιὰ σπίτια μὲ τοὺς κήπους γύρω, εἰς τὴν καρδίαν τῆς πόλεως, εἶχαν ὅλα κατεδαφισθῆ καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἐκτίσθησαν πελώρια κτίρια, σωστοὶ οὐρανοξῦσται, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν καὶ τοῦ τελευταίου τετραγωνικοῦ ἑκατοστοῦ τοῦ ἐδάφους. Οἱ κάτοικοι τῶν μεγαλοπόλεων ἤρχισαν νὰ ἀσφυκτιοῦν, νὰ διψοῦν ὀλίγην δροσιὰν καὶ πρασινάδα.

Ἐπέρασε πλέον διὰ παντὸς ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κῆπος ἀποτελοῦσε ἀπαραίτητον ἐξάρτημα κάθε σπιτιοῦ, καὶ ἦτο τὸ μέρος ὅπου ἐπλέκοντο ὅλα τὰ εἰδύλλια, ὅπου ὁ ἐσωτερικὸς μανδρότοιχος ἦτο τὸ μόνον ἐμπόδιον διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν δύο ἐρωτευμένων, ἐμπόδιον ποὺ διεσκελίζετο κάποτε τὴν νύκτα κρυφά...

Τότε δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανεὶς ὁλόκληρην ἐκδρομὴν διὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του. Ξαπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν ἢ ἁπλῶς καθισμένος εἰς ἕνα σκαμνάκι, ἠμποροῦσε θαυμάσια ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας κατὰ τὰς εἰδυλλιακὰς ὥρας τοῦ δειλινοῦ. Καὶ ὑπῆρχον κῆποι ποὺ ἐθύμιζαν τὰ ὡραιότερα τοπεῖα, μὲ μυστικὰς γωνίας ὅπου οἱ ἐρωτευμένοι κατέφευγαν διὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰ αἰσθήματά των ἢ νὰ κλάψουν κρυφὰ διὰ μίαν ἐρωτικὴν ἀπογοήτευσιν.

Ἔπειτα, κατὰ τὴν περίοδον ποὺ ἐπηκολούθησεν ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον, ὅλα αὐτὰ ἐξέλιπαν. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὴν δροσερὴν γωνίαν τους, ὅπου ἠμποροῦσαν νὰ παίζουν ἀμέριμνα χωρὶς τὴν ἐπίβλεψιν τῶν γονέων των, διότι δὲν διέτρεχαν τὸν παραμικρὸν κίνδυνον, ὅπως σήμερα ποὺ παίζουν εἰς τοὺς δρόμους.

Ἦλθεν ὅμως καὶ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἔλλειψις αὐτὴ ἔγινεν αἰσθητή. Οἱ κάτοικοι τῶν μεγαλουπόλεων ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ὀλίγης πρασινάδας. Οἱ ἀρχιτέκτονες ἀντελήφθησαν τὴν ἀνάγκην αὐτὴν καὶ ἔσπευσαν νὰ τὴν ἱκανοποιήσουν.

Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ οὐρανοξῦσται καὶ τὰ πελώρια μέγαρα στέφονται τώρα μὲ λουλούδια ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν κλιμάτων. Μερικὰ μάλιστα ἔχουν καὶ θερμοκήπια ὅπου καλλιεργοῦνται τὰ σπανιώτερα ἄνθη, ἐνῷ ἄλλα ἀρκοῦνται εἰς ὀλίγην πρασινάδα.

Καταπράσινοι ὀάσεις περιζώνουν εἰς ἀρκετὸν ὕψος τὰς πολυκατοικίας καὶ τὰ γραφεῖα. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς πελωρίους ὄγκους τοῦ μπετὸν ἡ βλάστησις ἐπρόβαλε πρῶτα δειλή, κατέλαβε ἕνα χῶρον διαρκῶς μεγαλύτερον καὶ τώρα ὀργιάζει. Εἰς μερικὰ μάλιστα μέγαρα, τὰ πλέον περιποιημένα, ἀκούει κανεὶς τὸν ψίθυρον ἑνὸς συντριβανιοῦ ἢ τὸ πάφλασμα ἑνὸς μικροῦ καταρράκτου.

Μερικοὶ ἐπιχειρηματίαι ἐσκέφθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν κορυφὴν τῶν οὐρανοξυστῶν καὶ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους των. Εἰς ὕψος ἀπὸ 50 ἕως 200 μέτρα κατεσκεύασαν τεχνητὰς ὀάσεις ἐντὸς τῶν ὁποίων λειτουργοῦν ἀριστοκρατικὰ ντάνσιγκ.

Κάτω χαίνει ἕνα βάραθρον ποὺ καταλήγει εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐκεῖ πάνω, μακρὰν ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτον βλέμμα, περιστοιχιζόμενα ἀπὸ δροσερὴν πρασινάδα καὶ ἄνθη ποὺ μοσχοβολοῦν, κομψὰ ζευγάρια στροβιλίζονται εἰς τοὺς ἤχους μιᾶς ὀρχήστρας ἢ ἑνὸς ραδιοφώνου. Καὶ δὲν λείπουν τὰ πτωχότερα κέντρα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ὅπου ἡ ὀρχήστρα ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ ἕνα γραμμόφωνον καὶ οἱ πελάται δὲν πληρώνουν παρὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν ποτῶν.

Σκεφθῆτε τὶ πραγματικὴ ἀπόλαυση ἀποτελοῦν οἱ σύγχρονοι αὐτοὶ «κρεμαστοὶ κῆποι» γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ κάθε οὐρανοξύστου.

Τὴν κούραση τῆς ἡμέρας καὶ τὴ δυσάρεστη διαμονὴ ἐπὶ πολλὲς ὧρες μέσα στὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ γραφείου τὴν διαδέχεται ἡ γαλήνη, ἡ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ξεκουράζουν καὶ δίνουν καινούργιες δυνάμεις στοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὴν τύρβη τῆς πόλεως ἀνθρώπους.

Ἄλλοι ἐσκέφθησαν νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς οὐρανοξύστου μίαν ἀπομίμησιν ἀγρίου δάσους, μίαν γωνίαν ζούγκλας ἀπὸ ὅπου δὲν θὰ ἔλειπαν τὰ ἐξωτικὰ πουλιὰ καὶ ἄλλα ζῶα τῶν τροπικῶν χωρῶν. Καὶ τὰ κέντρα των συχνάζονται ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ σχηματίσουν τὴν αὐταπάτην ὅτι εὑρίσκονται μακράν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον, προσπαθοῦντες νὰ λησμονήσουν ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Οἱ κῆποι λοιπὸν ἐπανῆλθαν εἰς τὰς πόλεις ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἐξοστρακισθῆ. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐτοποθετήθησαν κάπως ὑψηλότερα. Ἴσως αὔριον θὰ εἶνε τελείως ἀπρόσιτοι καὶ δὲν θὰ μείνουν παρὰ ὡς μακρυνὴ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ κόμης Ραμὸν ντὲ Μοντλὼρ, ὑποπτευόμενος ὅτι ἡ γυναῖκα του Ἑλένη τὸν ἀπατᾶτὴν ἐγκαταλείπει, ἀφοῦ προηγουμένως παρέδωσε τὸ παιδί τους, τὸν Φανφὰν, εἰς ἕνα κακοποιὸν, τὸν Σαλίγκαρον, γιὰ νὰ τὸν μεγαλώση καὶ νὰ τὸν κάνη κι' αὐτὸν λωποδύτην. Ἔτσι ἡ Ἑλένη πέφτει θῦμα μιᾶς προσπαθείας της γιὰ νὰ σώση ἀπὸ τὴν ἀτίμωσιν τὴν κουνιάδα της Κάρμεν ντὲ Σαὶντ Ὑριέ, ποὺ συνδέεται πράγματι μὲ τὸν λοχαγὸν Ροβέρτον ντ' Ἀλμπράζ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ζεῦγος Σαὶντ Ὑριὲ φεύγει γιὰ τὴν Γουινέα, ὅπου ὁ σύζυγος πεθαίνει καὶ ἡ γυναῖκα του Κάρμεν παντρεύεται τὸν ἐραστήν της ντ' Ἀλμποὰζ, ποὺ ἔχει ἐν τῷ μεταξὺ μετατεθῆ ἐκεῖ.

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἑλένη, ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸν χαμὸ τοῦ παιδιοῦ της, κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν συγγνώμην τοῦ πρώτου καὶ νὰ βρῆ τὸ χαμένο παιδί της. Τίποτε ὅμως δὲν κατορθώνει, παρὰ μόνον νὰ ἀναγνωρίση τὴν ἀθωότητά της ἡ πεθερά της λίγες στιγμὲς προτοῦ πεθάνη.

Ὁ μικρὸς Φανφὰν μεγαλώνει στὰ χέρια τοῦ Σαλίγκαρου, τῆς γυναίκας του Ζεφυρίνας καὶ ἑνὸς συντρόφου των, τοῦ Πραβιᾶ. Ἡ μόνη παρηγοριά του εἶνε ὁ μικρὸς Κλωντινέ, ἕνας ἀνεψιὸς τῆς Ζεφυρίνας, συνομήλικος τοῦ Φανφὰν, ἕνα καλὸ παιδάκι ποὺ βρίσκεται στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς φυματιώσεως. Ὁ Φανφὰν τὸν περιποιεῖται καὶ κατορθώνει νὰ τὸν μπάση εἰς ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ συμμορία τοῦ Σαλίγκαρου πρόκειται νὰ κάμη κάποιο ἔγκλημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ βοηθήση καὶ ὁ Φανφὰν, ὁ μικρὸς δραπετεύει ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀλλὰ συλλαμβάνεται τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ μαρτυρήση ποιὸς εἶνε καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς του, καταδικάζεται ἐπὶ ἀλητεία καὶ μεταφέρεται στὴ φυλακή.

Ἡ μητέρα του Ἑλένη, ἀπελπισμένη, ἐπισκέπτεται ὅλα τὰ ἄσυλα, ὅλες τὶς φυλακὲς, ὅλες τὶς τρῶγλες, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατορθώση ν' ἀνακαλύψη τὸ παιδί της. Μιὰ μέρα ἐπισκέπτεται καὶ τὴν φυλακὴν ὅπου κρατεῖται ὁ Φανφὰν. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ ἀναγνωρίση τὸ παιδί της,ἀφοῦ ὁ μικρὸς ἔδωσε ἄλλο ὄνομα, ἀλλὰ ἡ συμπαθητική του φυσιογνωμία τὴν συγκινεῖ καὶ παρακαλεῖ τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ τὸ πάρη μαζί της γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψη.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἐνῷ ἡ κυρία ἔλλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ὁ Φανφὰν ἦταν μόνος στὸν κῆπο, βλέπει μὲ τρόμον τοὺς παλαιούς του δημίους, τὸνΣαλίγκαρον καὶ Σία ποὺ τὸν διατάζουν ἀν τοὺς ἀνοίξη γιὰ νὰ μποῦνε μέσα. Ὁ μικρὸς τρομάζει, καλεῖ εἰς βοήθειαν καὶ αὐτοὶ ἐξαφανίζονται. Τὸ βράδυ, ἡ Ἑλένη ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐξεφύλλιζε στὸ σαλόνι ἕνα ἄλμπουμ μὲ κάτι εἰκόνες, μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποίες παρίστανε τὸν πύργον ὅπου ἐπέρασε τὰ εὐτυχέστερα χρόνια τῆς ζωῆς της. Ὁ Φανφὰ,ν δίπλα της, βλέποντας τὴν εἰκόνα φωνάζει ἄθελα ὅτι τὸν ξέρει αὐτὸν τὸν πύργον, τὸν ἀποκαλεῖ «πύργον τῆς γιαγιᾶς του» καὶ ἡ Ἑλένη γίνεται κατάχλωμη ἀπὸ τὴν συγκίνησι.

Τέλος καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ παιδί της τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσε ἀπὸ τόσον καιρό. ,Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως γίνεται μία πυρκαϊὰ στὸ σπίτι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλένη σώζεται ὡς ἐκ θαύματος μὲ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ραμὸν ποὺ δὲν τὴν ἀναγνωρίζει, ἐνῷ ὁ Φναφὰν ξαναπέφτει στὰ χέρια τῶν δημίων του.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ὁ Φανφὰν βρίσκεται μὲ τὸν πατέρα του, τὸν Ραμὸν. Θυμᾶται ὅμως τὰ γράμματα, ποὺ εἶχαν κλέψη μὲ τὸν φίλον του τὸν Κλωντινὲ καὶ πηγαίνει μὲ μύριες προφυλάξεις στὸ σπίτι τῶν κακοποιῶν γιὰ νὰ τὰ πάρη καὶ νὰ γλυτώση τὸν φίλον του ἀπὸ τὰ νύχια τους. Ὅταν ἔφθασαν μαζὺ στὸ σπίτι βρίσκουν τὴν Ζεφυρίναν ξαπλωμένην στὸ πάτωμα, ἀποκτηνωμένην ἀπὸ τὸ μεθῦσι.

20ον

Ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς χωρὶς ν' ἀκουστῆ τὸ παραμικρό. Καὶ ἡσύχασαν.

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν μᾶς ἄκουσαν, εἶπε τοῦ συντρόφου του. Ἀλλὰ ἔχεις βαρὺ χέρι καὶ πρέπει νὰ τὸ διορθώσῃς... Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ γλυτώσαμε, γιατὶ κοιμοῦνται ὅλοι σὰν ξύλα ἐδῶ μέσα.

Δὲν συνέβαινε ὅμως αὐτό. Ὁ Κλωντινέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ξέρουμε, ἐκοιμῶνταν στὸν καναπέ, ἐξύπνησε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή. Καὶ ὅταν ἄκουσε τὸν τρυγμὸ τοῦ παραθύρου τινάχτηκε κι' ἐκύταξε γύρω του.

Ἐπειδὴ ἦταν σκοτάδι, στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν τὰ μάτια του ἐσυνηθίσανε κάπως, εἶδε τὰ μεγάλα παραπετάσματα τοῦ παραθύρου ν' ἀνοίγωνται λιγάκι. Μετὰ διέκρινε δυὸ μαῦρες σκιὲς νὰ διασκελίζουν τὸ παρθάυρο καὶ νὰ γλυστροῦνε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἀπερίγραπτος τρόμος τὸν κατέλαβε τότε. Κρύος ἱδρὼς τὸν περιέλουσε. Ἄνοιξε ὑπέρμετρα τὰ μάτια, προσπαθῶντας νὰ διακρίνῃ καλύτερα μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ τὸν τριγύριζε. Τρέμοντας ὁλόκληρος, μὲ τὸ στόμα ὀνοιχτὸ γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀνασαίνῃ καλύτερα, ἔμενε ἀκίνητος, παγωμένος...

Αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοι ποὺ ἔμπαιναν ἀπὸ τὸ παράθυρο δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε κακοποιοί. Κάποιο μεγάλο κακὸ ἐρχόνταν νὰ κάμουν ἐκεῖ μέσα: νὰ σκοτώσουν ἢ νὰ κλέψουν. Καὶ γιατὶ ἦρθαν ἀκριβῶς ἐκεῖ, στὸ δωμάτιο τοῦ Φανφάν; Μήπως ζητοῦσαν αὐτόν;

Ὁ φίλος του ἐκοιμῶνταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ κύριος Μοντλώρ, ὁ ἄγνωστος εὐεργέτης των θὰ ἦταν βέβαια στὸ ἴδιο σπίτι, ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν τους.

Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἀδρανής. Ἔπρεπε νὰ καλέσῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχαν ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς ἐκείνους.

Ἔκανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὸν παραμικρὸν ἦχον. Ἀκατάβλητος τρόμος εἶχε παραλύσει τὴν γλῶσσα του. Καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται μήπως πρόκειται περὶ ἐφιάλτου. Γιατὶ οὔτε γι' αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαιος.

Ἀλλὰ ὄχι! Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶνε ἐφιάλτης αὐτός! Ἄκουεν εὐκρινέστατα αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ διστακτικὸ βάδισμά τους, ἂν καὶ ἦταν ξυπόλυτοι, ἀκουόταν πολὺ καλὰ μέσα στὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιγή.

Ἔπειτα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐσκόντάψε ἐλαφρὰ σ' ἕνα ἔπιπλο. Καὶ ὁ ἄλλος, προχωρῶντας πάντα ψηλαφητά, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸν κρότον, χωρὶς νὸ προφέρουν οὔτε μιὰ λέξι γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν. Ἐφαίνετο σὰν νὰ γλυστροῦσαν στὸ σκοτάδι, σὰν φαντάσματα, ἂν καὶ ἦταν ἄνθρωποι σὰν κι' αὐτόν, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Γι' αὐτὸ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὁ Κλωντινέ.

Ἔξαφνα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο φαντάσματα ἐμίλησε, ἀλλὰ τόσο σιγά, ὥστε ἂν ὁ φόβος δὲν ἐδεκαπλασίαζε τὴν δύναμι τῶν αἰσθήσεών του, ὁ Κλωντινὲ δὲν θὰ ἄκουε τὸν παραμικρὸν ἦχον.

— Ἐδῶ βρισκόμαστε στὸ σαλόνι, ἔλεγε τὸ ἕνα φάντασμα στὸ ἄλλο. Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα... Θὰ ψάξουμε ὅταν γυρίσουμε. Πρῶτα πᾶμε στὰ πιὸ βιαστικά... Δίπλα ὑπάρχει φῶς: ἐκεῖ θὰ κοιμᾶται.

— Ὁ μικρὸς ποὺ μοῦλεγες;

— Ναί, ὁ Φανφάν.

— Πᾶμε λοιπόν!

Ὁ Φανφάν!... Εἶχεν ἀκούσει εὐκρινέστατα τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του!... Τί ἤθελαν ἀπ' αὐτὸν οἱ μυστηριώδες ἄνθρωποι ἐκείνην τὴν ὥρα; Ποιοὶ ἦταν; Δὲν θὰ τὸν ἤθελαν βέβαια γιὰ καλό, γιατὶ τότε θὰ μποροῦσαν νἄρθοῦν τὴν ἡμέρα καὶ νὰ μποῦνε ἀπὸ τὴν κυρίαν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Κλωντινὲ ἄρχισε νὰ τρέμῃ πιὸ πολύ. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ φίλος καὶ εὐεργέτης του διέτρεχε κάποιον κίνδυνον τὸν ἀπέλπισε σὲ βαθμὸν ἀφάνταστον. Προτιμοῦσε νὰ πάθῃ αὐτὸς ὅ,τι δήποτε παρὰ νὰ πειράξουν τὸν Φανφὰν στὸ παραμικρό. Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ κάμῃ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ;

Ὡστόσο, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κακοποιοὺς ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα ποὺ ἐχώριζε τὰ δύο δωμάτια καὶ μὲ τὸ κλεφτοφάναρο ἔρριξε ἕνα ἀμυδρότατο φῶς στὸ σκοτάδι.

Τότε ὁ Κλωντινὲ ἀνεγνώρισε τὴν ἀπαισία μορφὴ τοῦ Προβιᾶ!

Τὸ χέρι ποὺ ἀνασήκωσε τὸ παραπέτασμα κρατοῦσε γυμνὸ τὸ μεγάλο στιλέτο τοῦ Προβιᾶ, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀναγνώρισεν ὁ Κλωντινέ. Ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιρνε μαζί του ὅταν ἐπήγαινε γιὰ κανένα «μεγάλο κόλπο».

Ποιὸς ἦταν ὁ ἄλλος, ποὺ ἔμενε λιγάκι πίσω στὸ σκοτάδι; Στὴν ἀρχὴ ὁ μικρὸς σκέφτηκε ὅτι θὰ εἶνε ὁ Σαλίγκαρος. Οἱ δύο φίλοι ἦταν ἀχώριστοι καὶ ὅλες τὶς δουλειὲς τὶς ἔκαναν μαζί. Αὐτὸς λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε.

Ἀλλὰ ὄχι! Ὁ Σαλίγκαρος ἦταν πιὸ σωματώδης, ἐνῷ αὐτὸς φαίνεται λεπτὸς.Νέος συνέταιρος λοιπὸν εἶχε προστεθῆ στὴν συντροφιά;

Ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Φανφάν. Ὁ Προβιᾶς ἐστράφηκε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ κάτι εἶπε στὸν σύντροφόν του. Ὁ Κλωντινὲ ἔδωσε μεγαλυτέρα προσοχὴ καὶ τοὺς ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν Φανφὰν καὶ γιὰ τὰ γράμματα.

Εἶχαν ἔρθει λοιπὸν μὲ τὸν σκοπὸ νὰ πάρουν τὰ γράμματα, τὰ περίφημα ἐκεῖνα γράμματα γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχαν γίνει τόσοι καυγάδες. Καὶ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς πολύτιμα, γιὰ νὰ ἔρθουν τέτοιαν ὥρα καὶ νὰ ἐνδιαφέρωνται πιὸ πολὺ γι' αὐτὰ παρὰ γιὰ τίποτε ἄλλο.

Ἀλλα ὁΚλωντινὲ δὲν ἀνησυχοῦσε γι' αὐτὸ μονάχα. Ἡ τύχη τῶν ἐπιστολῶν τὸν ἐνδιέφερε βέβαια, ἀφοῦ εἶχε κάνει μὲ τὸν φίλον του τόσες προσπάθειες γιὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ τὸν ἐνδιέφερε ἡ τύχη τοῦ Φανφάν, τὸν ὁποῖον οἱ δολοφόνοι ἐκεῖνοι θὰ ἐσκότωναν βέβαια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ σιωπή του. Ἄλλως τε, τὸ μαχαῖρι ποὺ ἐκρατοῦσε ὁ Προβιᾶς ἐφανέρωνε καθαρὰ τὶς διαθέσεις των.

Τὰ γράμματα ἦταν ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του. Ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ τἄπιασε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλύτερα. Ἀλλὰ ὁ Φανφὰν ἦταν ἐπίσης ἐκεῖ. Ἐκοιμόνταν ἀμέριμνος στὸ δωμάτιό του, μὴ μπορῶντας βέβαια νὰ ὀνειρευθῇ ὅτι τὸν ἀπειλοῦσε ἕνας τόσο μεγάλος κίνδυνος.

Δυὸ βήματα ἐχώριζαν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ τὸν Φανφὰν ἀπὸ τὸν θάνατον.

Τότε, μιὰ ἰδέα ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Κλωντινέ: ἰδέα μεγάλη, ὅσο αὐτὸς ἦταν μικρός. Σκέφτηκε νὰ φωνάξῃ, νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι! Θὰ ἔτρεχαν βέβαια εἰς βοήθειάν του, καὶ οἱ κακοῦργοι θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ τραποῦν εἰς φυγήν.

Δὲν ἤξερε ὅμως τὴν διάταξι τοῦ σπιτιοῦ. Μόλις λίγες ὧρες βρισκόνταν ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν ἤξερε ποῦ βρίσκεται τὸ κουδοῦνι, ἀφοῦ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Φανφὰν δὲν ἔλαβε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ μεταχειρισθῇ.

Ἐξ ἄλλου, ὅλοι εἶχαν κοιμηθῆ αὐτὴν τὴν ὥρα. Ἂν οἱ φωνές του ξυπνοῦσαν κανέναν, θὰ ἔφθανε πολὺ ἀργὰ εἰς βοήθειάν του.

Ἀλλὰ τί ἐπείραζε; Ἂς εἰδοποιοῦσε τὸν Φανφὰν καὶ αὐτὸς ἂς ἀπέθαινε!

Ἐγύρισε ἀπάνω στὸ στρῶμα προσπαθῶντας νὰ κάνῃ θόρυβο γιὰ ν' ἀκουστῇ, ἀλλὰ προσποιούμενος πῶς κοιμᾶται ἀκόμα. Οἱ δύο κακοῦργοι ἐσταμάτησαν. Τὸ παραπέτασμα ἔπεσε πάλι καὶ τὸ σκοτάδι ἔγινε βαθύ.

— Ἐσὺ εἶσαι, Φανφάν; εἶπε σιγὰ ὁ Ἱππόλυτος.

Ἀλλὰ τὸ παιδὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπαντήσῃ. Μιὰ νέα σκέψι ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του.

Ὅταν θὰ τὸν ἐσκότωναν ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ μὴν κάμῃ τὸν παραμικρὸν θόρυβον, νὰ δεχθῇ τὴν μαχαιριὰ χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν ἀπολύτως κίνησι, χωρὶς νὰ φωνάξῃ καθόλου. Αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο, γιατὶ ἂν ἐφώναζε καὶ τὸν ἄκουε ὁ Φανφὰν ἀπὸ μέσα, θὰ ἐρχόνταν νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει κι' ἔτσι θὰ τὸν ἐσκότωναν κι' αὐτόν.

Γιατὶ ὁ Κλωντινὲ ἐνόμιζε πάντα πῶς ὁ Φανφὰν ἦτανε δίπλα, στὸ κρεββάτι του. Καὶ ἂν ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν ἀθλίων αὐτῶν, ἂν τὸν ἐσκότωναν, ἡ θυσία του θὰ ἦτεν περιττή. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν σώσῃ πραγματικά.

— Ἐσὺ εἶσαι Φανφάν; ἀκούστηκε πάλι σιγαλὴ ἡ φωνὴ τοῦ κακοποιοῦ.

— Ναί! κατώρθωσε νὰ μουρμουρίσῃ ὁ ἀτυχὴς Κλωντινέ.

— Αἴ, Προβιᾶ! ἐφώναξε τότε ὁ Ἱππόλυτος. Ἐδῶ εἶνε ὁ φιλαρᾶκος!

— Ἐσὺ εἶσαι Φανφάν; ἐρώτησε τότε καὶ ὁ Προβιᾶς, πλησιάζοντας.

— Ναί.

— Δός μου τὰ γράμματα!... Ξέρεις, αἴ; τὰ γράμματα ποὺ πῆρες τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι... Δός μου τα μὲ τὸ καλὸ... καὶ γρήγορα... δὲν θὰ σὲ πειράξω καθόλου...

— Ὄχι!

— Παληοτόμαρο! εἶπε τότε ὁ Προβιᾶς σφίγγοντας τὰ δόντια Τὰ ἔχεις μαζί σου;

— Ὄχι.

Καθὼς ἐπρόφερε τὶς λακωνικὲς ἐκεῖνες ἀπαντήσεις, ὁΚλωντινὲ προσπαθοῦσε ν' ἀλλοιώσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὴ φωνή του, γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν, γιὰ νὰ νομίσουν πῶς εἶνε πράγματι ὁ Φανφάν.

— Τώρα θὰ ἰδοῦμε!... Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ τὰ δώσῃς μὲ τὸ καλό...

Τότε ἀποφασιστικά, μεγαλειώδης στὴν ὑπερτάτη ἐκείνη προσπάθεια, συνεκέντρωσε μὲ πάθος ὅλην του τὴν σκέψιν εἰς ἕναν ἀποχαιρετισμὸ πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του φίλον γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ σκοτωνόταν, ἐνῷ ἡ θέλησίς του εἶχε ἕνα μοναχὸν σκοπό: Νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν παραμικρὴ φωνή, οὔτε ἕνα στεναγμόν!

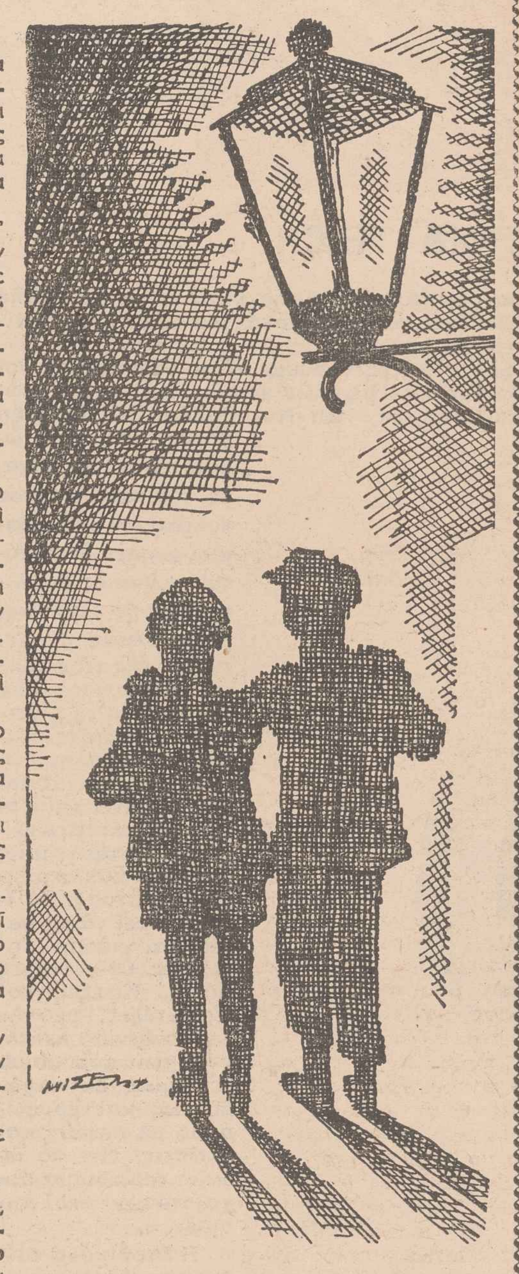

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κακοῦργος ἐπλησίασε περισσότερο, ἔχοντας πάντα σηκωμένο τὸ ὁπλισμένο χέρι. Ὁ Κλωντινὲ τὸν ἄκουσε νὰ πλησιάζῃ κι' ἐκατάλαβε πῶς ἔφθασε ἡ τελευταία του στιγμή.

— Κάνε γρήγορα! εἶπε ὁ Ἱππόλυτος μὲ τὴ βαρειὰ φωνή του.

Τότε ὁ Προβιᾶς, κλείνοντας τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ χέρι του, ἔσπρωξε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μ' ἕνα μόνο χτύπημα ἐβύθισε τὸ μαχαῖρι στὴν πλάτη, ἀνάμεσα στοὺς δύο ὤμους.

Ἦταν τὸ ἴδιο χτύπημα, τὸ ὁποῖον τρεῖς ὧρες πρὶν εἶχεν ὑποδείξει στὴν Ζεφυρίνα, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄντρα της καὶ συνεταῖρον του.

Ὁ πόνος θὰ ἦταν βέβαια πολὺ σκληρός. Ὁ δυστυχὴς μικρὸς ἄφησε ἕνα φοβερὸ βογγητὸ καὶ σωριάστηκε νεκρός.

— Γρήγορα! ἔκανε ὁ Ἱππόλυτος. Δρόμο γιατὶ θἄρθοῦν νὰ μᾶς πιάσουν!

— Ναί, νὰ φύγουμε! ἀπάντησε ὁ Προβιᾶς.

Καὶ οἱ δύο δολοφόνοι, ἀφοῦ διασκέλισαν τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἔρθει, ἐξαφανίσθηκαν στὸ σκοτάδι.

Ὅταν βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ τὸ μικρὸ φανάρι τοῦ φύλακος. Ἐπροχώρησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἕνας μεθυσμένος ἐφάνηκε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν καλύβα.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ μεθυσμένος ποὺ ἐτρίκλιζε ἕως ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐστάθηκε καλὰ στὰ πόδια του, ἐσφύριξε καὶ στὸ σφύριγμά του ἔτρεξαν πέντε ὡς ἕξη ἀστυφύλακες, ἐπήδησαν ἀπάνου στὸν Προβιᾶ καὶ τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ τὸν λαιμό, ἐνῷ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τους ἐφώναζε :

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὲ συλλαμβάνω.

Σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ δύο κακοποιοὶ εἶχαν δεθῆ καλὰ χειροπέδαρα.

— Φέρε δύο ἁμάξια! εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τὸ τέλος.

τὰ δραματικώτερα ΝΑΥΑΓΙΑ

Στὰ μανιασμένα πελάγη στοὺς τρικυμισμένους ὠκεανοὺς

Εἴμαστε στὴν καρδιὰ τοῦ φθινοπώρου καὶ πλησιάζει ὁ χειμῶνας. Κακὴ ἐποχὴ γιὰ ὅλους καὶ χειρότερη γιὰ τοὺς ναυτικούς. Ἤδη ἔχουν ἀγγελθῆ τὰ ναυάγια πέντε-ἕξη ἑλληνικῶν πλοίων καὶ ταὐτοχρόνως πληροφορούμεθα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅτι καὶ κάποιο ξένο ἐβούλιαξε, ἀπωλέσθη αὔτανδρον ἢ προσήραξε σὲ κάποιαν ὕπουλον ὕφαλον ἢ σὲ κάποια βραχώδη ἀκτή.

Χιλιάδες ἄνθρωποι διατρέχουν τὶς θάλασσες, διασχίζουν τοὺς ὠκεανοὺς καὶ χιλιάδες οἰκογένειες — μητέρες, γυναῖκες, παιδιά, ἐρωμένες, ἀδελφές, παρακολουθοῦν τὰ ταξείδια τῶν πλοίων, ἀνησυχοῦν καθημερινῶς, ἀγωνιοῦν. Τί γίνονται οἱ ἀγαπημένοι τους, τὰ παλληκάρια, οἱ πατέρες, τὰ νέα παιδιά—οἱ μοῦτσοι—πάνω στὸ «ἄπιστο στοιχειό», στὸν ἀπέραντο πόντο μὲ τὶς ἀπότομες μεταβολές, μὲ τοὺς φοβεροὺς ἀνέμους, μὲ τὰ τεράστια κύματα, μὲ τὸν ἀπύθμενο βυθό; Καὶ μόνον ὅταν τὰ καράβια ξαναμπαίνουν στὸ λιμάνι—ἂν καὶ γιὰ λίγη ἀνάπαυσι μονάχα — ξαλαφρώνουν οἱ καρδιές, ζωηρεύουν τὰ μάτια καὶ γελοῦν τὰ χείλη. Ἔπειτα ἡ ἀγωνία ξαναρχίζει, ξαναρχίζει σὲ κάθε ταξεῖδι, ἐπίμονη, ὑπόκωφη, μουντὴ ἀπὸ συνήθεια, γιὰ ν' ἀνάψῃ, σὰν φλόγα ποὺ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη στὴν πρώτη εἴδησι ὅτι στὸ τάδε σημεῖο τῆς γῆς ἐπικρατεῖ κακοκαιρία, ὅτι κάποιο καράβι — τὸ γνωστὸ καράβι— παλεύε σὲ κάποια γωνία τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς τὰ κύματα καὶ κινδυνεύει νὰ χαθῆ γιὰ πάντα στὸ βυθό.

Στὴ δική μας τὴν ἐποχὴ αὐτὸ γνωστοποιεῖται μὲ αὐτὲς τὶς στερεότυπες λέξεις τῶν ἀνακοινωθέντων τοῦ Λόϋντ ἢ τῶν ναυτικῶν πρακτορείων: «Τὸ ἀτμόπλοιον «Μαρία Μ.» ἐξέπεμψε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου».

Οἱ ὀλίγες αὐτὲς λέξεις περικλείουν ὅλο τὸ δρᾶμα τῶν καραβιῶν ποὺ χάνονται. Ὅλη τὴν τραγωδία τῶν ἀνθρώπων ποὺ πνίγονται ἀφοῦ ἐπάλαισαν ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ σώσουν τὸ πλοῖο τους καὶ τὸν ἑαυτό τους, ὅλη τὴν ἀπάνθρωπη, τὴν σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη ἱστορία τῶν ναυαγίων. S.O.S. «Σῶστε τὰς ψυχάς μας!» Ὁ ἀσύρματος ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπίκλησι πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, μέσα στὸν ἀέρα, μέσα στὰ κύματα, μέσα στὴ νύχτα.

Τὰ ξυλιασμένα χέρια τοῦ ἀσυρματιστοῦ δὲν κουράζουνται ὡς ποὺ θὰ λάβῃ τὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του ἢ ὡς που ἡ θάλασσα θἄρθῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός του.

S.O.S. Κύματα, ἀέρας, σκοτάδι, ὁμίχλη, κρύο, ὅλα συνωμοτοῦν καμμιὰ φορὰ ἐναντίον τοῦ καραβιοῦ ποὺ καταλαμβάνεται μακρυὰ ἀπὸ ἕνα λιμάνι ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ κακοκαιρία, ἀπὸ ἕναν ἀντικυκλῶνα, ὅπως λέμε σήμερα. Ἀλλοίμονο στὸ πλοῖο αὐτὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε κλεισμένοι μέσα στὰ σπλάχνα του! Ἐὰν ἡ τύχη τὸ ἔχῃ καταδικάσει, δὲν θὰ σωθῇ, ὅσο γερὸ καὶ ἂν εἶνε, ὅσο καὶ ἂν τὸ πλήρωμα παλέψῃ ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἄγνωστο πόσοι θὰ γλυτώσουν. S.O.S. Πέρυσι, τέτοια ἐποχὴ περίπου' κάποιο ἀγγλικὸ καράβι ἔρριχνε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα ὡς τὶς 2 τὴ νύχτα. Ἔπειτα ὁ ἀσύρματός του ἐσώπασε. Ὅταν μιὰ ὥρα ἀργότερα, μέσα στὴ μαύρη νύχτα καὶ τὴν τρικυμία ἔφθασαν, ἐκεῖ ὅπου εἶχε δώσει τὸ στίγμα του, δύο μεγάλα βαπόρια, δὲν ηὗραν τίποτε.

Ἐπερίμεναν νὰ ξημερώσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν φανέρωσε τίποτε πάνω στὰ μεγάλα κύματα, ποὺ αὐλάκωναν τὴν ἀπέραντη ἔκτασι. Τὸ πλοῖον ποὺ ἐζητοῦσε βοήθεια εἶχε καταποντισθῆ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνη.

Οἱ τραγωδίες αὐτὲς ἀριθμοῦνται κατὰ χιλιάδες στὰ ναυτικὰ χρονικὰ τῶν διαφόρων κρατῶν, καὶ ἂν σήμερον, τώρα καὶ λίγα χρόνα, γίνονται γνωστὲς χάρις εἰς τὸν ἀσύρματον—καὶ πάλιν ὄχι ὅλες— ἄλλοτε τὰ πλοῖα ἐχάνοντο μέσα στὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ οὔτε κἂν ἡ φωνή τους νὰ ζητήσῃ βοήθεια.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φαίνεται ὅτι ἐχάθηκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἄλλο ἕνα ἑλληνικὸ καράβι, τὸ «Τζέννη Χανδρῆ». Ἂν καὶ μεγάλο πλοῖο πολλῶν χιλιάδων τόνων, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνθέξῃ στὰ κτυπήματα τῶν πελωρίων κυμάτων. Τὸ σῆμα κινδύνου τοῦ πλοίου ἐξεπέμπετο ἐπὶ ὧρες πολλὲς καὶ ὅμως ὅταν τὸ πρῶτο πλοῖο, ἕνα ἀμερικανικό, ἔφθασε μετὰ 5 ὧρες στὸν τόπο ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ἑλληνικό, δὲν ηὗρε τίποτε. Τὸ «Τζέννη Χανδρῆ» εἶχε ἐξαφανισθῆ στὸν ἀπέραντον, ὑγρὸν τάφον. Μόνο συντρίμματα ἔπλεον ἐπάνω στὰ κύματα καὶ μιὰ λέμβος μὲ 6 ναυαγούς.

Ἄλλα πλοῖα ποὺ ἔφθασαν ἀργότερα, συνήντησαν μίαν ἄλλη βάρκα μὲ 14 ναυαγοὺς τοῦ πλοίου. Λείπουν ἄλλοι 6, 7, οἱ ὁποῖοι, φαίνεται, θὰ ἐπλήρωσαν μὲ τὴν ζωήν τους τὴν σωτηρία τῶν συναδέλφων τους.

Τὸ «Ἔργον» ἐδημοσίευσε πέρυσι ὡραῖες σελίδες ναυαγίων ἑλληνικῶν πλοίων μὲ συναρπαστικές, συγκινητικὲς λεπτομέρειες. Ὅπως ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, μεγάλα καὶ μικρά, εὐτυχίες ἢ δυστυχίες, ὅλα ἐπαναλαμβάνονται περίπου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ στὰ σκληρὰ δράματα τῆς θαλάσσης. Ἡ ὁμίχλη σκεπάζει τὴ θάλασσα καὶ τὸ καράβι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται οὔτε οἱ καπνοδόχοι ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ πλοιάρχου. Τὸ πλοῖο σφυρίζει κάθε δύο λεπτά, ἡ καμπάνα χτυπάει, ἡ ταχύτης ἔχει ἐλαττωθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Καὶ ὅμως τὸ μοιραῖον ἐπέρχεται. Γιγάντια μὲ μιᾶς βγαίνει ἀπὸ τὴν βαρειὰ καταχνιὰ ἡ πρώρη ἑνὸς καραβιοῦ, τόσο κοντά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ σύγκρουσις. Ἡ πρώρη-φάντασμα ἐκτύπησε τὸ πλοῖα στὰ πλάγια καὶ τοῦ ἄνοιξε ἕνα μεγάλο ρῆγμα. Τὰ νερὰ μπαίνουν, τὸ σκάφος γέρνει, οἱ βάρκες ρίχνονται στὴ θάλασσα.

Μέσα στὴ σύγχυσι καὶ στὴν ταραχή, ὅσοι προφθάνουν σώζονται. Ἂν τοὺς περισυλλέξῃ τὸ ἄλλο καράβι καλά, ἄλλως θὰ περιμένουν ὧρες, μέρες, χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, μουσκεμμένοι, νυσταγμένοι, ἀποκαμωμένοι ἢ νὰ φθάσουν σὲ καμμιὰ ξηρὰ ἢ νὰ περάσῃ κανένα ἄλλο πλοῖο νὰ τοὺς πάρῃ.

Ἄλλοτε ὁ ἀέρας δυναμώνει, ἡ θάλασσα ἀγριεύει, τὰ κύματα μεγαλώνουν καὶ κτυπᾶνε μὲ μανία τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου. Ἕνα πιὸ μεγάλο, ἕνα πελώριο, περνάει πάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ ἁρπάζει τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἦτανε βάρδυα, τὸν τιμονιέρη, τὸν μοῦτσο ποὺ ἦτανε κοντά τους.

Ἡ θάλασσα δὲν κάνει διακρίσεις. Τὸ καράβι συνεχίζει τὸν δρόμο του μὲ κόπο. Ἕνα πιὸ δυνατὸ κῦμα σπάει τὸ πηδάλιο. Τὸ πλοῖο εἶνε ἀκυβέρνητο καὶ εἴτε ἡ θάλασσα τὸ σπρώχνει πάνω σὲ καμμιὰ ξέρα, εἴτε τὰ κύματα ποὺ τὸ χτυποῦν συνεχῶς σὰν τεράστιο σφυρί, τοῦ ἀνοίγουν τὰ πλευρά.

Οἱ βάρκες ἢ δὲν ὑπάρχουν πιά, ἢ ἀναποδογυρίζονται μόλις ἀγγίξουν τὰ κύματα. Καὶ ἂν καμμιὰ σταθῇ μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ πάῃ μέσα στὸν χαλασμό: S.O.S. Θἄρθῃ βοήθεια; Καὶ ἂν ἔρθῃ ἐγκαίρως θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ ὅλο τὸ πλήρωμα ποὺ ἔχει ἀποκάνει πιὰ στὴν πάλη πρὸς τὰ μανιασμένα στοιχειά; Καὶ ἡ τραγωδία τῶν ναυτικῶν συνεχίζεται ἀτελείωτη χωρὶς ἐλπίδα νὰ παύσῃ ποτέ.

Στὴν κρίσιμη στιγμὴ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα ἀγωνίζεται ἡρωϊκῶς νὰ σώσῃ τὸ σκάφος

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ σύζυγος τοῦ Τζὼν Φὸρδ ποὺ ταξειδεύει διαρκῶς, φοβᾶται πολὺ τὴν πυρκαϊά. Ὁ φόβος αὐτὸς τῆς ἔχει γίνει σχεδὸν εἶδος μανίας καταδιώξεως. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ θὰ μείνῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖα, φροντίζει, προτοῦ κοιμηθῇ, νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἔχῃ αὐτὸ ἐν τάξει ὅλα τὰ μέσα καταστολῆς τοῦ πυρός.

Μιὰ μέρα, ἔφθασε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας καὶ ἀφοῦ ἔφαγε τὸ βράδυ, ἔκαμε τὸν συνηθισμένο γῦρο της στοὺς διαδρόμους τοῦ πατώματος ὅπου ἦταν τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶνε ἐν τάξει τὰ μέσα κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

Κατὰ λάθος ὅμως, ἀνοίγει καὶ τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἦταν μέσα ἕνας μεσόκοπος κύριος καὶ ἔκανε ἐντριβές. Κατακόκκινη ἡ κυρία τοῦ λέγει κλείνοντας ἀμέσως τὴν πόρτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ζητοῦσα νὰ βρῶ τὰ μέσα κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

Σὲ λίγο ὅμως τὴν προφθάνει τυλιγμένος μὲ τὸ μπουρνοῦζι του ὁ κύριος τοῦ λουτροῦ καὶ τὴν ρωτᾷ κατατρομαγμένος;

—Ποῦ ἔπισα πυρκαϊὰ, κυρία μου ;

XXX

Ἡ Γαλλὶς συγγραφεὺς Κωλέττε ζητοῦσε μαγείρισσα. Παρουσιάστηκαν πολλές. Ἔπαιρνε τὶς διευθύνσεις των καὶ τὶς ἔδινε ραντεβοῦ γιὰ ἄλλη μέρα. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔπαιρνε τὴν ὑποψηφία καὶ ἀντὶ νὰ τῆς ζητήσῃ τὰ πιστοποιητικὰ τῆς προϋπηρεσίας καὶ νὰ τὴν δοκιμάσῃ στὴν τέχνη της... τὴν πήγαινε σὲ ἕνα φρενολόγο.

Ὅταν τὴν ρώτησε ὁ γιατρὸς, τὸ γιατὶ ἀπήντησε :

—Δὲν δίνω τόση σημασία στὴν νοστιμάδα τῶν φαγητῶν ὅσο στὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς μου. Μιὰ ἀνισόρροπη, μιὰ παλαβὴ μαγείρισσα μπορεῖ νὰ μοῦ τηγανίσῃ μιὰ μέρα τὰ αὐγὰ μὲ... γύψο, ἀντὶ νὰ βάλῃ ἀλεῦρι, ὅπως τὄκανε κάποτε μιὰ ἢ μπορεῖ, ἂν θυμώσῃ καμμιὰ φορὰ μαζί μου, νὰ θελήσῃ... νὰ μὲ δηλητηριάσῃ ! Παίζετε γιατρέ μου μὲ τὰ μυαλὰ τῆς ἐποχῆς ;

XXX

Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐγγραφὴ του στὸ ριζοσπαστικὸ κόμμα, ἐγευμάτιζε μετὰ τοῦ βουλευτοῦ Μπιγνώ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

—Δὲν νομίζετε, ὅτι αὐτὲς οἱ ντάλιες ποὺ στολίζουν τὸ τραπέζι μας εἶνε ὡραιότερες ἀπὸ τὰ ἄνθη, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσυνήθιζαν νὰ στολίζουν.... τὰ τραπέζια ὅταν εἴμαστε νέοι ;

Ὁ Φράνς μὲ μεγάλην σοβαρότητα ἀπάντησε :

—Ἀγαπητέ μου δικηγόρε, γνωρίζετε, ὅτι ἐνεγράφην εἰς τὸ ριζοσπαστικὸν κόμμα. Ἐπιτρέψατέ μου, λοιπόν, πρὶν εἰπῶ τὴ γνώμη μου, νὰ ζητήσω νὰ μὲ πληροφορήσετε τὶ σκέπτονται οἱ διευθύνοντες τὸ κόμμα μου, διὰ νὰ μὴ διαφωνήσω πρὸς αὐτούς.

XXX

Μιὰ μέρα ρώτησαν τὸν Ντυβερνουὰ πῶς πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν τοὺς φίλους μας.

—Ἐκλέγετε πάντοτε πτωχοτέρους ἀπὸ σᾶς, διότι ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε παρὰ μία σύγκρισις.

Ἡ ἀσύλληπτη σκιά

ΤΟ ΠΙΟ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΚΑΙ
ΠΑΡΑΔΟΞΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος ντετέκτιβ Νὶκ Τσάρλς, ἔχει παντρευθῆ μὲ μιὰν πλουσιωτάτην νέαν τοῦ καλοῦ κόσμου, τὴν Νόρα, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησε.

Οἱ συγγενεῖ, τῆς Νόρας καὶ ἰδίως ἡ αὐστηρὰ θεία Κατερίνα, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Νόρας ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀντιτίθενται στὸν γάμο της «μὲ ἕναν ἀστυνόμο» καὶ ἐκρατοῦσαν πάντα τὸν ντέτεκτιβ εἰς ἀπόστασιν.

Γι' αὐτὸ ἡ ἔκπληξις τοῦ Νὶκ καὶ τῆς Νόρας, ὑπῆρξε ζωηρὰ ὅταν τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς ἔλαβαν μία τηλεφωνικὴ πρόσκλησι ἐκ μέρους τῆς θείας Κατερίνας νὰ παραστοῦν στὸ οἰκογενειακὸ δεῖπνο, ποὺ ἔδιδε σπίτι της.

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν θεία τηλεφώνησε στὴν Νόρα καὶ ἡ ἐξαδέλφη της Σέλμα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἦτο παραδόξως ἀνήσυχη καὶ τὰ λόγια της μπερδεμένα. Ἡ Σέλμα, ποὺ διέμενε στὸ σπίτι τῆς θείας Κατερίνας, ἱκέτευε τὴν Νόρα νὰ πάρη τὸν σύζυγό της Νὶκ Τσάρλς καὶ νἄρθοῦν στὸ σπίτι, «διότι τῆς συνέβαινε κάτι τρομερό».

Πραγματικῶς ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἡ Σέλμα τοὺς διηγήθηκε ὅτι ὁ Ροβέρτος, ὁ σύζυγός της, εἶχεν ἐξαφανισθῆ πρὸ 3 ἡμερῶν. Ἡ ἀτυχὴς γυναῖκα ὑπέθετε ὅτι τὸν εἶχε ἀπαγάγη μιὰ γυναῖκα ἴσως νὰ τὸν εἶχε δολοφονήση. Ἡ θεία Κατερίνα συνέστησε τότε στὸν Νίκ, νὰ ἀναλάβη τὴν διευκρίνισιν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ δίχως νὰ γίνη θόρυβος γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ ἡ οἰκογένειά των.

Ὁ Νὶκ καὶ ἡ Νόρα πηγαίνουν εἰς τὸ «Λίτση» σ' ἕνα κινέζικο κέντρο διασκεδάσεως, ποὺ τὸ διευθύνει ἕνας ὕποπτος τύπος ὁ Ντάνσερ καὶ ἕνας κινέζος ὁ Λοὺμ Κῆ.

Ὁ σύζυγος τῆς Σέλμας ὁ Ροβέρτος Λάντις, βρίσκεται μεθυσμένος εἰς τὸ κέντρον αὐτό, ὅπου τὸν κρατᾶ στὰ δίχτυα της ἡ Πόλυ, ἡ χορεύτρια τοῦ κέντρου. Ἡ Πόλυ, ποὺ εἶνε συνεννοημένη μὲ τὸν Ντάνσερ ἀποσπᾶ διαρκῶς ἀπὸ τὸν Ροβέρτον χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς προμηθεύεται ἐκβιάζων τὴν σύζυγόν του τὴν Σέλμα. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Πόλυ, ἕνας τύπος ὀνομαζόμενος Φὶλ Μπύρνς ποὺ γνωρίζει τὴν πλεκτάνην ἐναντίον τοῦ Ροβέρτου, ἐμφανίζεται κάθε τόσο καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀδελφήν του ζητῶν καὶ αὐτὸς νὰ λάβη μερίδιον.

Διὰ νὰ δεχθῆ νὰ φύγη μαζί του, ἡ Πόλυ ἔχει ζητήση ἀπὸ τὸν Ροβέρτον ἕνα μεγάλο ποσόν, τὸ ὁποῖον ἔχει προσφερθῆ νὰ τοῦ χορηγήση ὁ Ντάβιντ Γκράχαμ, ἕνας παλαιὸς θαυμαστὴς τῆς Σέλμας. Ὁ Ντάβιντ ἐλπίζει ἔτσι νὰ ἀπομακρύνη ὁριστικῶς τὸν Ροβέρτον, καὶ νὰ νυμφευθῆ αὐτὸς τὴν Σέλμα, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾶ.

Πραγματικῶς ὁ Ροβέρτος φεύγει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδι ἀπὸ τὸ κέντρον συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Πόλυ, πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν Σέλμα καὶ τῆς δηλώνει ὅτι θὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Ἡ Σέλμα ἀπελπισμένη, παίρνει ἕνα περίστροφο γιὰ νὰ τὸν ἀπειλήση, ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ βγαίνει ἔξω στὸν δρόμο, ἀκούεται ἕνας πυροβολισμός, καὶ ὁ Ροβέρτος σωριάζεται νεκρός. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ντάβιντ Γκράχαμ ἐμφανίζεται καὶ συμβουλεύει τὴν Σέλμα νὰ γυρίση ἀμέσως σπίτι της, καὶ νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε. Ταυτοχρόνως, τῆς παίρνει τὸ πιστόλι γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχοποιήση καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ρίχνει στὴ θάλασσα. Εἰδοποιηθεῖσα ἀπὸ τὴν Σέλμα, ἡ σύζυγος τοῦ ντετεκτὶβ Νόρα, σπεύδει νὰ τὴν συναντήση. Ἡ Σέλμα παρακαλεῖ τὴν ἐξαδέλφη της νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν Ντάβιντ Γκράχαμ καὶ νὰ τὸν διαβεβαιώση ὅτι δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἔνοχος. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ παρακολουθοῦν τὴν Νόρα, δίχως νὰ γνωρίζουν ποιὰ εἶναι τὴν συλλαμβάνουν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ντάνσερ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ κινεζικὸν κέντρον.

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα, ὅπου πηγαίνει σὲ λίγο ὁ Νὶκ Τσάρλς, εὑρίσκεται ἡ Σέλμα καὶ ὁ ἀστυνομικὸς Ἄμπραμς τὴν ἀνακρίνει. Ἡ Σέλμα ἐπιμένει ὅτι δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐπομένως δὲν ἐσκότωσε αὐτὴ τὸν σύζυγόν της Ροβέρτο. Ὅσον διὰ τὸ ὅπλον, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ παρέδωσε εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐκείνην τὴν στιγμὴν Ντάβιντ Γκράχαμ, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι τὸ ἐπέταξε ἀμέσως στὴ θάλασσα.

5ον

Ὁ Νὶκ τὴν ἐνεθάρρυνε μ' ἕνα χαμόγελο ὅταν ὁ κ. Ἄμπραμς ἐζήτησε συγγνώμην διότι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀνακρίνῃ τὴν γυναῖκα του.

—Γιὰ πέστε μας, κυρία Τσάρλς, τὴν ἐρώτησε ὁ ἀστυνομικός, τί ἐπήγατε νὰ κάνετε στὸ σπίτι τοῦ κ. Γράχαμ ;

Ἡ Νόρα ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐδάγκασε τὰ χείλη της. Κατόπιν ὅμως εἶδε ὅτι ὁ Νὶκ τὴν ἐκύτταζε μὲ μάτια ποὺ σχεδὸν γελούσανε κι' ἐπῆρε θάρρος καὶ εἶπε:

—Εἶχα πάει γιὰ τὴν Σέλμα. Ἡ Σέλμα εἶχε τὸν φόβο μήπως ὁ Ντάβιτ ἐνόμιζε ὅτι αὐτὴ εἶχε σκοτώσει τὸν Ροβέρτο καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ πάω νὰ τὸν διαβεβαιώσω ὅτι ἦτο ἀμέτοχος εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Ντάβιτ Γκράχαμ ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐπέμβῃ ὅταν ἡ Σέλμα ἐμπῆκε στὸ δωμάτιον. Ἦτο κάτωχρη καὶ ἐφαίνετο πὼς μόλις ἐστέκετο στὰ πόδια της. Χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανένα μέσα στὸ δωμάτιο, ἀπηυθύνθη στὸν Ντάβιτ:

—Ντάβιτ! ἐφώναξε. Δὲν ἤθελα νὰ εἶσθε ἀνακατεμένος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι!

—Κυρία Λάντις, ἐπενέβη ὁ Ἄμπραμς. Γιατὶ ἐνομίσατε ὅτι ὁ κ. Γκράχαμ ἐπίστευε ὅτι σεῖς ἐσκοτώσατε τὸν σύζυγό σας;

—Οὐδέποτε τὸ εἶπα αὐτό! ἀνεφώνησε ὁ Ντάβιτ. Οὔτε κὰν τὸ ἐσκέφθηκα ποτέ!

—Στάσου, Ντάβιτ, εἶπε ἡ Σέλμα, ἡσυχασμένη αἰφνιδίως.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Ἄμπραμς, συνέχισε:

—Εἶχε κάθε δίκηο νὰ σκεφθῇ ὅτι ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα. Ὅταν ἀκούσθηκε ὁ πυροβολισμὸς ὁ Ντάβιτ βρέθηκε ἐκεῖ κοντά μου καὶ μὲ εἶδε νὰ στέκωμαι κοντὰ στὸν Ροβέρτο μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι μου. Ἐν τούτοις δὲν εἶχα πυροβολήσει Ἡ σφαῖρα εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ ἄλλου δρόμου.

Ἡ Νόρα προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Σέλμα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

—Εἶσαι βεβαία πὼς δὲν ἐπυροβόλησες;... ἐψέλλισεν ὁ Ντάβιτ.

—Κύτταξε τὸ πιστόλι, Ντάβιτ, τοῦ ἀπήντησε ἡ Σέλμα, καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν ἐπυροβόλησα!

—Ὢ, Σέλμα, συγχώρεσέ με! τῆς εἶπε ὁ Ντάβιτ πλησιάζοντάς την. Δὲν ἐνήργησα ὅπως ἔπρεπε.

—Σὲ συγχωρῶ, σὲ συγχωρῶ, ἂν καὶ δὲν βλέπω γιατί, τὸν καθησύχασε ἡ Σέλμα.

—Μιὰ στιγμή, μιὰ στιγμή! εἶπεν ὁ Ἄμπραμς παρεμβαίνων. Δυνατὸν νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ βλέπω πράγματι ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν δολοφονία τοῦ συζύγου σας. Ποῦ εἶνε τὸ πιστόλι; Πρέπει νὰ τὸ ἰδῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ πιστόλι, κυρία Λάντις καὶ ὄχι ὁ κ. Γκραχάμ.

—Δὲν τὸ ἔχω ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Σέλμα καὶ ἐστάθηκε σκεπτική, κυττάζοντας τὸν Ντάβιτ.

—Συγχώρησέ με, Σέλμα, συγχώρησέ με, παρεκάλεσε καὶ πάλιν ὁ Ντάβιτ μὲ μίαν ἔκφρασι ἀπελπισίας στὸ πρόσωπό του. Ἐνόμισα ὅτι ἤσουνα ἔνοχος καὶ ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξαφανίσω τὸ πιστόλι. Τὸ ἐπέταξα. Τὸ ἐπέταξα μακρυὰ στὴ θάλασσα.

—Τὸ ἐπέταξες στὴ θάλασσα;! ἐμουρμούρισε ἀπελπισμένη ἡ Σέλμα.

Ὁ Ἄμπραμς ἔσφιξε τὰ δόντια. Ἔπειτα εἶπε ἀποτόμως καὶ αὐστηρῶς:

—Ὥστε δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὸ πιστόλι; Ἔχει καλῶς!

Καὶ ἀποτεινόμενος σ' ἕναν ἀξιωματικό:

—Ἐκδώσατε ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως γιὰ τὴν κυρία Λάντις ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου! εἶπε.

—Ἡ ἀνάμιξις μιᾶς χήρας εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Λάντις! ἐφώναζαν οἱ λοῦστροι διαλαλοῦντες τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες.

—Ὁ γιατρὸς τοῦ Λάντις δηλοῖ ὅτι ἦταν τρελλός, ἐφώναζαν ἄλλοι.

Μόλις ἡ Σέλμα ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν, ὁ κ. Ἄμπραμς ἔστειλε μερικοὺς ἄνδρας εἰς τὴν προκυμαίαν μαζὶ μὲ τὸν Ντάβιτ Γκράχαμ γιὰ νὰ ἐρευνήσουν, βάσει τῶν δηλώσεών του, ὅτι ἔρριξε ἐκεῖ τὸ πιστόλι στὴ θάλασσα.

Ὁ Νὶκ καὶ ἡ Νόρα ἐπρότειναν εἰς τὸν Ἄμπραμς νὰ τὸν πᾶνε ἀπὸ τὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑστιατόρια τοῦ κέντρου τῆς πόλεως.

Ἡ Νόρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴ φοβερὴ νύχτα ποὺ πέρασε, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ μάτια της ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἀπὸ τὴν νύστα. Καὶ ὁ Νὶκ ἐνύσταζε ὑπερβολικά. Τὸ μυαλό του ὅμως ἦταν ἐν τάξει καὶ ἡ σκέψις του καθαρή.

—Βάζω στοίχημα μαζί σας, εἶπε στὸν Ἄμπραμς, ὅτι ἡ Σέλμα εἶνε ἀθώα.

—Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν καταλαβαίνω, ἀπήντησεν ὁ Ἄμπραμς, ξύνοντας τὸ δεξιὸ αὐτί του, εἶνε γιατὶ ὁ Ντάνσερ ἢ ἡ Πόλυ ἢ ὁ Λοὺμ Κῆ προέβησαν εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Λάντις γιὰ τὰ χρήματά του καὶ δὲν ἐπερίμεναν νὰ εἰσπράξουν πρῶτα τὴν ἐπιταγήν.

—Ποιὰ ἐπιταγή; ἐρώτησε ὁ Νίκ.

—Ὢ! ξέχασα, εἶπε ὁ Ἄμπραμς. Δὲν σᾶς εἶπα τίποτε γιὰ τὴν ἐπιταγή. Νά την.

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μιὰν ἐπιταγή, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὸν Νίκ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν παρετήρησε μὲ προσοχήν.

Ἦτο ἐκδεδομένη διὰ 20.000 δολλάρια καὶ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Ρόμπερτ Λάντις.

—Ἡ ὑπογραφὴ εἶνε ἀπολύτως ἐν τάξει, εἶπεν ὁ Νίκ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω νὰ διέθετε τόσα πολλὰ χρήματα.

Τὸ αὐτοκίνητον ἔφθασε στὸ ἑστιατόριον. Ὁ Ἄμπραμς ἐκατέβηκε καὶ χαιρέτησε κουνῶντας τὸ κεφάλι τὸν Νὶκ καὶ τὴν Νόρα ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Ὁ Νὶκ ἀντιχαιρέτησε τὸν Ἄμπραμς καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.

Μετὰ μισὴ ὥρα ὁ Νὶκ εἶχε φορέσει τὶς πυτζάμες του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι. Εἶχε γδύσει μὲ προσοχὴ τὴν Νόρα χωρὶς νὰ τὴν παρακουνήσῃ, καὶ τὴν εἶχε ξαπλώσει στὸ κρεββάτι της. Κατόπιν, ὡς τελευταῖον προφυλακτικὸν μέτρον γιὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ἀπὸ τίποτε, ἐπῆρε τὴν Ἄστα, τὸ μικρό του σκυλάκι, τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα καὶ τὸ ἔκλεισε σὲ μιὰ μικρὴ ἀποθηκούλα. Κατόπιν ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ τότε μόνον μὲ ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του καὶ ἔσβυσε τὸ φῶς.

Ἡ Νόρα ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφαίνετο βυθισμένη σὲ νάρκη, ἐξύπνησε αἰφνιδίως.

—Τί εἶπες; ἐμουρμούρισε, ἐνῷ ἀνασηκώθηκε καὶ ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς.

—Τίποτε, ἀπήντησε ὁ Νίκ.

—Ποιὸς ἐμίλησε γιὰ βραστὰ αὐγά ; ξαναρώτησε ἡ Νόρα.

—Μπᾶ, ὁ Ἄμπραμς. ἀπήντησεν ὁ Νίκ. Εἶνε τόση ὥρα τώρα. Δὲν ἐπίστευα ὅτι τὸν εἶχες ἀκούσει.

—Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἄμπραμς; ξαναρώτησε ἡ Νόρα. Πεινάω.

Ὁ Νὶκ ἐμουρμούρισε μέσα στὰ δόντια του μερικὲς ἀκατάληπτες λέξεις.

—Δὲν πρόκειται νἄρθῃ ἐδῶ, ἐπρόσθεσε ἔπειτα. Θέλεις νὰ σοῦ φέρω τίποτε νὰ φᾶς;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἡ Νόρα. κατόπιν ἐσώπασε.

Ὁ Νὶκ ἐγύρισε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος εὐχαριστημένος ὅτι ἡ Νόρα δὲν ἐδέχθηκε τὴν προσφορά του. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Νόρα ἄρχισε νὰ μονολογῇ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ὕπνο της.

—Στὸ κάτω, κάτω ἔλεγε, ἂν θέλω βραστὰ αὐγά, μπορῶ νὰ πάω νὰ τὰ κάνω μόνη μου, καὶ ἐσώπασε πάλι.

Ἔπειτα:

—Βέβαια, ἐσυνέχισε, δὲν ξέρω νὰ μαγειρέψω τόσο καλὰ ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ δὲν πειράζει, αὐγὰ εἶνε, δὲν εἶνε κανένα δύσκολο φαγητό.

Ἐπηκολούθησε μεγαλυτέρα περίοδος σιωπῆς. Ἔπειτα ἡ Νόρα ξανάρχισε:

—Νικάκη, εἶπε, μπορεῖς νὰ φθάσῃς τὸ νερό;

Ὁ Νίκ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, μισοκοιμισμένος, ἔτεινε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἔφθασε τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

—Ὢ! δὲν ἤθελα νὰ σ' ἐνοχλήσω, εἶπε ἡ Νόρα. Ἤθελα μόνον νὰ δῶ ἂν τὸ ἔφθανες.

Ὁ Νὶκ ἄναψε τὸ φῶς ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ κρεββάτι του, ἔπιασε τὴ ρόμπα του καὶ πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Προσεχῶς εἰς τὸ «ΕΡΓΟΝ»

—Ἔλα, τῆς εἶπε, πᾶμε νὰ ἑτοιμάσουμε τὰ βραστὰ αὐγά.

Ἡ Ἄστα ἐγαύγιζε εὐχαριστημένη ὅταν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ἀποθηκούλα. Ἐκύταζε τὶς δουλειὲς ποὺ ἔκαναν στὴν κουζίνα καὶ ἔγλυφε τὸ στόμα της. Ἀλλ' ἡ Νόρα, ἀφοῦ ἐξύπνησε γιὰ καλά, κατέβασε τὰ μοῦτρα της.

—Τί συμβαίνει; τὴν ἐρώτησε ὁ Νὶκ ἔκπληκτος.

—Σκέπτομαι τὴ Σέλμα ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κάτω στὴ φυλακή.

—Δὲν εἶνε λόγος νὰ στενοχωριέσαι τόσο πολὺ γι' αὐτό, εἶπε ὁ Νίκ. Αὔριο θὰ βροῦν τὸ ὅπλο, θὰ δοῦν πὼς δὲν εἶχαν πυροβολήσει καὶ ἡ Σέλμα θὰ εἶνε πάλι ἐλεύθερη.

—Δὲν πιστεύεις βέβαια ὅτι τὸν ἐσκότωσε αὐτή ; ἐπέμεινε ἡ Νόρα.

—Ὄχι.

—Βέβαια δὲν τὸν σκότωσε αὐτή, συνεφώνησε ἡ Νόρα. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ἔπαυσε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν ἐκύτταξε:

—Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ μποροῦσα ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω ἂν ἔτρεχες μὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ὁ Νίκ.

—Ἔτσι νομίζω τοὐλάχιστον, ἐπρόσθεσε ἡ Νόρα καθὼς ἔπιανε ἕνα μεγάλο μαχαῖρι τῆς κουζίνας.

Ὁ Νὶκ τὴν ἐκύτταξε κάπως ἔκπληκτος καὶ ὀπισθοχώρησε μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἡ ἱεροτελεστία εἰς τὴν κουζίνα διεκόπη αἰφνιδίως ἀπὸ κάτι τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν τὸ ἐπερίμεναν. Μὲ μιᾶς ἀκούστηκε ὁ θόρυβος σπασμένων γυαλιῶν ἀπὸ τὸ πίσω παράθυρο τῆς κουζίνας καὶ ταὐτοχρόνως ἕνα σκληρὸ ἀντικείμενο ἐκύλισε στὸ δάπεδο. Ὁ Νὶκ καὶ ἡ Νόρα ἀνεπήδησαν ἂν ὄχι ἔντρομοι, πάντως μὴ γνωρίζοντες τί συνέβαινε.

Ἡ Νόρα πρώτη ἀντελήφθη τί εἶχε γίνει.

—Κύτταξε! ἐφώναξε. Εἶνε μιὰ πέτρα. Εἶνε μιὰ πέτρα κι' ἔχει ἐπάνω δεμένο ἕνα χαρτί.

Ἡ Νόρα ἔσκυβε ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἤτανε αὐτὴ ἡ περίεργη εἰδοποίησις ποὺ τοὺς ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὅταν ἡ Ἄστα, πηδῶντας καὶ γαυγίζοντας, ἄρπαξε τὴν πέτρα μὲ τὸ χαρτὶ στὸ στόμα της. Ἡ Νόρα ἐπροσπάθησε νὰ πιάσῃ τὴν Ἄστα καὶ ὁ μικρὸς σκύλος νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο νέο παιχνίδι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ εὐχαριστημένος.

—Ἄστα, ἐδῶ ! τῆς ἐφώναξε ἡ Νόρα, κυνηγῶντας την. Ἄφησέ το αὐτὸ ! Δὲν εἶνε γιὰ σένα!

Ἀλλ' ἡ Ἄστα δὲν ἐστάθηκε.

—Νίκ, Νίκ ! Βοήθεια ! ἐφώναξε ἡ Νόρα.

Ὁ Νὶκ ἔφθασε κοντά της στὴν τραπεζαρία. Ἐπροσπάθησε νὰ σπρώξῃ τὴν Ἄστα πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ τὸ σκυλάκι πολὺ μικρό, ξεγλύστρησε ἀπὸ κάτω. Τοὺς ξέφυγε καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γωνιά, στὴν ὁποίαν τὸ εἶχαν στριμώξει. Κατόπιν ἐξηφανίσθη. Εἶχε κρυφθῆ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀπὸ κεῖ, ὅταν ὁ Νὶκ τὴν ἐκυνήγησε, προτοῦ ἡ Νόρα προφθάσῃ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, ἡ Ἄστα ἐβγῆκε στὸν διάδρομον.

Τὸ κυνῆγι ἐξακολούθησε. Στὸ τέλος ὁ Νὶκ κατώρθωσε νὰ τὴν πιάσῃ κοντὰ στὴν ἐξώπορτα καὶ τῆς ἔβγαλε τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ στόμα. Ἡ νίκη ὅμως δὲν ἦτο πλήρης. Ἡ Νόρα ἐφώναξε ἀμέσως:

—Κύτταξε, κύτταξε, ἔχει σχίσει τὸ χαρτί!

Ὁ Νὶκ ἐκάθησε στὸν καναπὲ στὴν τραπεζαρία, ἔλυσε τὸν σπάγγο ποὺ ἦταν τυλιγμένος γύρω στὸ χαρτὶ καὶ στὴν πέτρα καὶ ξεδίπλωσε τὸ σχισμένο χαρτί.

Ἡ Νόρα τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἐδιάβασε μεγαλοφώνως:

«Ὁ κύριος Φίλ. Μπῦρνες ἢ Ράλφ Γουέστ εἶνε πρώην κατάδικος καὶ παντρεύτηκε μὲ τὴν Πόλυ εἰς τὸ Τοπέκερ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ζῆ εἰς...»

Τὸ ὑπόλοιπο ἔλειπε. Ἡ Ἄστα τὸ εἶχε καταπιῆ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

—Δὲν ντρέπεσαι, Ἄστα; εἶπε ἡ Νόρα. Ἔφαγες ἀκριβῶς τὴν διεύθυνσι. Καὶ ἐγὼ ποὺ ἔλεγα πὼς εἶσαι ἕνα τόσο καλὸ σκυλί!

Ἔπιασε τὸ σκυλάκι καὶ τοῦ ἄνοιξε τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν ηὗρε τίποτε μέσα.

—Τί λὲς νὰ κάνουμε τώρα; ἐρώτησε ὁ Νὶκ τὴν Νόρα. Νὰ στείλουμε ἕνα πρωτοχρονιάτικο μήνυμα στὸν Φὶλ καὶ στὴν Πόλυ;

—Τώρα παρουσιάζεται ἀλλοιώτικη ἡ ὑπόθεσις, εἶπεν ἡ Νόρα. Ἐὰν ὁ Φὶλ εἶνε ἄνδρας τῆς Πόλυ καὶ ὄχι ἀδελφός της εἶνε πιθανότατο νὰ σκότωσε τὸν Λάντις, διότι τὰ εἶχε φτιάξει μὲ τὴν Πόλυ. Πρέπει νὰ τηλεφωνήσῃς ἀμέσως εἰς τὸν Ἄμπραμς.

Ὁ Νὶκ ἀπεδέχθη ἀπολύτως τὴν ἄποψι τῆς γυναίκας του καὶ πῆγε στὴν κρεββατοκάμαρα νὰ τηλεφωνήσῃ.

Ἡ Ἄστα εἶχε φάη τὸ μισὸ χαρτί...

Ἡ Νόρα ἐξηκολούθησε νὰ ἀσχολῆται στὴν κουζίνα. Ἦταν ὅμως τόσο συγχυσμένη ποὺ δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τί ἔκανε. Στὸ τέλος κατάφερε νὰ βάλῃ στὴν πιατέλα μὲ κάπαρι, ἐλιὲς καὶ σαλάτα τὰ βρασμένα αὐγὰ ποὺ εἶχε ξεφλουδίσει καὶ κόψει φέτες, φέτες. Τὰ πῆγε στὴν τραπεζαρία καὶ τότε μόνο ἀντελήφθη ὅτι ὁ Νὶκ εἶχε ἐξαφανισθῆ.

—Νικάκη! Νικάκη! ἐφώναξε καὶ ἀφοῦ δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησι ἐπέρασε στὸ σαλονάκι, στὸ γραφεῖο καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐκεῖ ηὗρε τὸν Νὶκ ποὺ ἐκοιμόντανε μακαρίως στὸ κρεββάτι του. Εἶχε καρφιτσώσει πάνω στὴν κουβέρτα ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔγραφε: «Παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ξυπνήσῃς».

Ἡ Νόρα ἐθύμωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τῆς ἦρθε ὄχι μόνο νὰ τὸν ξυπνήσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν καταβρέξῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει μόνη. Κατόπιν ὅμως ἐσκέφθηκε ἡσυχώτερα, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο χωρὶς θόρυβο, πῆγε στὴν τραπεζαρία καὶ καθὼς πεινοῦσε πολύ, κάθησε καὶ ἔφαγε ὅλη τὴν μερίδα της καὶ μισὴ ἀπὸ τὴν μερίδα τοῦ Νίκ. Ἔπειτα ἔπεσε καὶ αὐτὴ στὸ κρεββάτι της καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀποκοιμηθῇ.

XXX

Ἦταν ἑπτάμισυ τὸ βράδυ ὅταν ὁ Πέτερς, ὁ ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ ἔφθασε εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν Τσάρλς. Ἐκρατοῦσε ἕνα δίσκο μὲ δύο σερβίτσια. Ἡ Ἄστα ποὺ ἐκοιμότανε εἰς τὸ χώλλ, ἐξύπνησεν ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἔκανε χαρές.

—Καλὴ μέρα. Πέτερς, εἶπε ὁ Νὶκ χτενίζοντας τὰ μαλλιά του ποὺ φαινόντουσαν φρεσκολουσμένα. Ἡ κυρία Τσάρλς δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κι' ἔτσι σηκώθηκα κι' ἐγώ.

—Καλησπέρα σας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πέτερς, τονίζοντας ἰδιαιτέρως τὶς λέξεις.

—Καλησπέρα, μοῦ λέει· Μὰ βράδυ εἶνε; ἐρώτησε ὁ Νίκ.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πέτερς. Κοντεύει ἑπτάμισι.

Ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἐπρόσθεσε :

—Ἐζητήσατε ἐλαφρὸ γεῦμα. Καὶ σᾶς τὸ ἔφερα.

—Ὡραία, πολὺ ὡραία, εἶπε ὁ Νίκ. Τί μέρα εἶνε σήμερα;

—Πρώτη Ἰανουαρίου, κύριε. Φοβερὰ κουραστικὴ μέρα. Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας δὲν ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ πρωΐ. Ἑκατὸ δημοσιογράφοι ἐζήτησαν ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ μποῦν... Καὶ στὸ τέλος ἦρθε καὶ ἡ ἀστυνομία.

—Ἡ ἀστυνομία; ἐρώτησε ἡ Νόρα, ἡ ὁποία ἔφτιαχνε τὸ πρόσωπό της.

—Ναί, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Πέτερς καὶ ἔρριξε μιὰ φοβισμένη ματιὰ ἀπὸ πίσω του πρὸς τὴν ἐξώπορτα.

Ἔπειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, ἐπρόσθεσε:

—Ἕνας κύριος τῆς ἀστυνομίας περπατάει πάνω-κάτω ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα κι' αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ Νόρα ἀνεπήδησε ἐνῷ ὁ Νὶκ ἀπέθεσε τὸ χτένι καὶ ἐσηκώθηκε:

—Καλὰ καὶ τὸν ἀφίνεις ἔξω; Πές του ἀμέσως νὰ ἔλθῃ μέσα. Πόσον καιρὸ περιμένει ἐκεῖ, στὴν πόρτα;

Ὁ Ἄμπραμς ἦτο παλαιῶν ἀρχῶν ἄνθρωπος καὶ ἐστάθηκε στὴν πόρτα χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ προχωρήσῃ, ὅταν διέκρινε τὴν Νόρα κάπως ἀτημέλητη. Ὁ Νὶκ ὅμως ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε ἀπὸ τὸν διάδρομο στὴν τραπεζαρία.

—Λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶπε ὁ Ἄμπραμς.

—Δὲν μᾶς ἐνοχλεῖτε καθόλου, τὸν ἐβεβαίωσε ὁ Νὶκ καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ καθήσῃ. Θὰ πάρετε τίποτε;

—Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἄμπραμς εὐγενικά. Μόλις ἔφαγα.

—Ηὗραν τὸ πιστόλι; ἐρώτησε ἡ Νόρα μὲ φανερὴ ἀγωνία.

—Ὄχι! εἶπε ὁ Ἄμπραμς. Ἐχρησιμοποιήσαμε καὶ ἕνα δύτη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τίποτε.

—Καὶ τί ἀποτέλεσμα ἔδωσαν οἱ πειραματισμοὶ μὲ τὰ ἄλλα πιστόλια τοῦ Ντάνσερ καὶ τοῦ Λοὺμ Κῆ; ἐρώτησε ὁ Νίκ.

—Εἶνε τῶν 38 καὶ αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Ἄμπραμς. Μὲ τέτοιο ἐσκοτώθηκε ὁ Λάντις. Ἀλλὰ οἱ ἐμπειρογνώμονες εἶνε τῆς γνώμης ὅτι πάντως δὲν ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὸν φόνο κανένα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ πιστόλια.

—Καὶ πάλι στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, ὅτι πάντως δὲν εἶνε ἡ Σέλμα ποὺ ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της, εἶπε ὁ Νίκ.

Ὁ Ἄμπραμς ἐκάθησε ἀνετώτερα εἰς τὸ κάθισμά του καὶ ἄλλαξε συζήτησι.

—Ἡ ἐπιταγή, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδειξα πρῶτα, εἶπε, εἶνε γνήσια καὶ ἔχει ἀντίκρυσμα, ὡς ἐπιστοποιήσαμε. Ἡ γυναῖκα του εἶχε καταθέσει στὸν λογαριασμό του 20.000 δολλάρια πρὸ ὀλίγων ἀκριβῶς ἡμερῶν.

—Εἴκοσι χιλιάδες! ἐμουρμούρισεν ὁ Νίκ. Εἶσθε βέβαιος;

Ὁ Ἄμπραμς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα φάκελλο καὶ μέσα ἀπὸ τὸ φάκελλο τὴν ἐπιταγή, τὴν ὁποίαν ἔδειξε εἰς τὸν Νίκ.

—Τὴν ἐρωτήσατε σχετικῶς μὲ τὴν κατάθεσι αὐτή; εἶπεν ὁ Νίκ.

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἄμπραμς. Κάποια ὅμως μπερδεψιὰ φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ σ' αὐτό. Ἀρχικῶς εἶπε ὅτι δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὸ ποσὸν αὐτό. Κατόπιν ὅμως, ὅταν ἡ θεία της τῆς εἶπε:

—Ἀφοῦ ἐσὺ μόνη σου μοῦ τὸ εἶπες, Σέλμα, ὅτι τὰ κατέθεσες, ἡ κυρία Λάντις ἐδέχθη ὅτι πράγματι τὰ κατέθεσε.

—Ἔχετε καὶ ἄλλες ἐπιταγὲς τοῦ Λάντις; ἐρώτησε ὁ Νίκ.

—Ναί, ἔχω κι' ἄλλες, εἶπεν ὁ Ἄμπραμς. Εἶνε ὅλες ἐν τάξει ὅπως ἐπιστοποιήσαμε.

—Ὡραία, δῶστε μου ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ στὸ ὄνομα τῆς Πόλυς, εἶπεν ὁ Νίκ.

Ἐπῆρε τὴν πρώτη ἐπιταγή, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσεν ὁ κ. Ἄμπραμς καὶ τὴν ἐκύτταξε ἐπισταμένως. Ἦταν γιὰ 75 δολλάρια. Ἐπῆγε στὴν κρεββατοκάμαρα, ἐπλησίασε στὴν τουαλέττα τῆς Νόρας καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Ἐκεῖ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὴν ἐπιταγή. Ἔπειτα ἐπέστρεψε στὴν τραπεζαρία καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἄμπραμς μίαν ἄλλη ἐπιταγὴ 100 δολλαρίων. Προσήρμοσε τὶς δύο ἐπιταγὲς ἀκριβῶς τὴν μία πάνω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ τὶς ἐκράτησε ἐπάνω ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς τῆς τουαλέττας. Οἱ δύο ὑπογραφὲς ἦσαν ἀκριβῶς ὅμοιες μέχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας.

—Τί ηὗρες λοιπόν; ἐρώτησε ὁ Ἄμπραμς. Εἶνε ψεύτικες;

Ὁ Νὶκ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐπῆρε τὴν ἐπιταγὴ τῶν 20.000 δολλαρίων καὶ προσήρμοσε κι' αὐτὴν ἀκριβῶς πάνω στὶς δύο ἄλλες. Καὶ αὐτῆς ἡ ὑπογραφὴ ἦτο ἀπολύτως πανομοιότυπος, κάθε γραμμή, κάθε καμπύλη, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη διαφορὰ κι' αὐτή.

Ὁ Νὶκ ἐφώναξε τὸν Ἄμπραμς καὶ σιωπηρῶς τοῦ ἔδειξε τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ ὁμοιότητα τῶν ὑπογραφῶν.

Αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Ἄμπραμς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ τηλέφωνον γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Νόρα, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσει ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Νὶκ ἔδειξε τὰς ὑπογραφάς, ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν της:

—Δὲν ἐννοῶ, εἶπε. Δὲν μοῦ φαίνονται καθόλου πλαστὲς οἱ ὑπογραφές. Τοὐναντίον εἶνε ἀπολύτως ὅμοιες.

—Ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ἐπενέβη ὁ Νίκ. Κανένας δὲν γράφει τὸ ὄνομά του, δηλαδὴ τὴν ὑπογραφή του, ἀκριβῶς ὅμοια δύο φορές, τῆς ἐξήγησεν ὁ Νίκ. Πάντοτε ὑπάρχει κάποια μικρὴ διαφορά. Ἐὰν δύο ὑπογραφὲς μοιάζουν εἰς τὴν ἐντέλεια, πάει νὰ πῇ ὅτι κάτι τρέχει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΜΥΪΚΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Περιπτώσεις ἀθλητῶν καὶ ἀνθρώπων ποὺ μποροῦν νὰ σηκώσουν εὔκολα βάρη ἑκατὸν καὶ διακοσίων ὀκάδων!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ μὲ ἐξαιρετικὴ δύναμι ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐμφανίζονται ἀκόμη καὶ τώρα κάθε τόσο στὸν κόσμο. Ἀποτελοῦν μερικὲς ἐξαιρέσεις στὴν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς ἐκπλήσσουν καὶ μᾶς κάνουν νὰ θαυμάσωμε τὰ κατορθώματά τους. Στὴν ἀρχαιότητα τέτοιοι ἄνθρωποι ἀφθονοῦσαν μεταξὺ τῶν προγόνων μας καὶ ἡ ἱστορία μᾶς ἀναφέρει κατορθώματα πραγματικῶς ἀπίστευτα γιὰ τὴ σημερινὴ ἐποχή. Εἶνε ἐπὶ παραδείγματι γνωστὸν τὸ ὄνομα ἑνὸς διασήμου ἀθλητοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοῦ Μίλωνος Κροτωνιάτου, τοῦ ὁποίου ἡ σωματικὴ δύναμις ὑπερέβαινε κάθε φαντασίαν. Γιὰ τὸν Κροτωνιάτην λέγεται ὅτι κάποτε ὅταν νίκησε σὲ ἀγῶνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔπιασε ἕναν ταῦρο, τὸν ἐσήκωσε στοὺς ὤμους του καὶ τὸν μετέφερε κατόπιν πρὸς θυσίαν στοὺς Θεοὺς μέχρι τοῦ βωμοῦ! Ὁ ἴδιος στεκότανε ὄρθιος καὶ ἀπὸ τὴ στάσι αὐτὴ ἤτανε ἀδύνατον νὰ τὸν μετακινήσουν πέντε ἄνθρωποι συνήθους δυνάμεως. Ἀπὸ τὴν ἱστορία παραλαμβάνομεν ἐπίσης τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἄλλου «ἐξαιρετικοῦ» ἀθλητοῦ, ποὺ ἐπετέλεσε τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸν κατόρθωμα. Κάποτε εὑρίσκετο μαζὶ μὲ ἄλλους συμπατριώτας του σὲ κυνῆγι, καὶ ὅλοι μαζὶ ἠναγκάσθησαν λόγῳ ξαφνικῆς βροχῆς νὰ καταφύγουν μέσα σὲ ἕνα βραχῶδες σπήλαιον. Φαίνεται ὅτι λόγῳ διαβρώσεως τοῦ ἐδάφους, ἡ ὀροφὴ τοῦ σπηλαίου ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ καὶ ὅλοι ἐκινδύνευον νὰ βροῦν οἰκτρὸν θάνατον. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ὁ ἀθλητὴς ἐκεῖνος —δὲν ἐνθυμούμεθα ἀτυχῶς τὸ ὄνομά του— κατώρθωσε μὲ τὰ χέρια του νὰ βαστάξῃ τὸν βράχο ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ πέσῃ, μέχρις ὅτου ἐδόθη καιρὸς στοὺς συμπατριώτας του νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς. Αὐτὲς οἱ δύο περιπτώσεις ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μᾶς ἐκληροδότησε. Καὶ ἀποτελοῦν ἀκόμη ἕνα ἀναμφισβήτητο δεῖγμα τῆς «ράτσας» τῶν προγόνων μας, ποὺ ἐκαλλιεργοῦσαν τὸ σῶμα τους μὲ ὅση προσπάθεια καὶ ἐπιμονὴ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος κυνηγᾷ τὸ... χρῆμα!

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Μπεϋρόντ. Ἕνα τεράστιο βαρέλι βάρους 350 ὀκάδων σηκώνεται εὐχερέστατα ἀπὸ τὸν στιβαρὸν χαμάλην

ΧΧΧ

Ἀλλὰ καὶ στὴν σημερινὴ ἐποχὴ δὲν λείπουν τὰ φαινόμενα τῆς σωματικῆς ἀλκῆς. Ἄνθρωποι μὲ τεραστία μυϊκὴ δύναμι κάθε τόσο ἐμφανίζονται στὸν ὁρίζοντα τῆς γῆς καὶ μᾶς κάνουν νὰ τοὺς θαυμάζωμε. Αὐτοὺς θὰ μπορέσωμε νὰ τοὺς χωρίσωμε σὲ δυὸ κατηγορίες. Σὲ κείνους ποὺ ἔχουνε μιὰν ἔμφυτο, μιὰ φυσικὴ δηλαδὴ δύναμι τοῦ σώματος καὶ σὲ κείνους, ποὺ τὴν δύναμι αὐτὴ ἀποκτοῦν μὲ τὴν ἄσκησι καὶ τὴν θέλησι. Στὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκει ὁ Τζὶμ Λόντος. Ὅλοι τὸν ἔχομε θαυμάσει στὸ Στάδιο νὰ σηκώνῃ στὸν ἀέρα παλαιστὰς 100 καὶ 125 ὀκάδων καὶ νὰ τοὺς στριφογυρίζῃ κατόπιν σὰν νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ καρέκλα! Ἡ δύναμις τοῦ Λόντου θὰ μποροῦσε νὰ παρομοιασθῇ μὲ ἐκείνην τῶν προγόνων μας καὶ εἶνε πράγματι ὁ Ἕλλην πρωτοπαλαιστής, ἴσως ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ ἀποτελεσματικὰ τοὺς ἀρχαίους «ὑπερανθρώπους». Στὸ παρελθὸν ἡ Ἑλλὰς ἀνέδειξε καὶ ἄλλους «πανισχύρους», ὅπως τὸν Ὀλυμπιονίκη Τόφαλο, τὸν Κουταλιανὸ καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀκόμη, τῶν ὁποίων οἱ θρίαμβοι καὶ τὰ κατορθώματα παραμένουν ἀκόμη νωπὰ στὴ μνήμη τῶν παλαιοτέρων. Αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἰδεολόγοι τῆς ἀλκῆς, διότι ἠρκοῦντο νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν δύναμίν των χωρὶς σμφέρον. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει σήμερα, ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ μυϊκὴ δύναμις ἑνὸς ἀνθρώπου, παντοῦ καὶ πάντοτε ἐκμεταλλεύεται πρὸς χρηματισμόν. Ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι πρωταθληταὶ τοῦ ἀγωνίσματος ἄρσεως βαρῶν εἶνε ἐπαγγελματίαι καὶ προσφέρουν τὴν δύναμί τους ὡς θέαμα ἀκριβοπληρωμένο. Ἕνα φαινόμενον σωματικῆς δυνάμεως εἶνε καὶ ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς Ριγκουλό, ποὺ διασκεδάζει τοὺς Παριζιάνους μὲ τὰ κατορθώματά του. Ὁ Ριγκουλὸ συνηθίζει νὰ κάνῃ ἐπίδειξιν τῆς ἑξῆ» «ἀττραξιόν»: Ἐμφανίζεται στὴ σκηνὴ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του —εἶνε 50 κιλῶν— τὴν βάζει νὰ τοποθετηθῇ καθιστὴ μέσα στὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ του καὶ κατόπιν μὲ τεντωμένο τὸ χέρι τὴν σηκώνει καὶ στὴν θέσι αὐτὴ τὴν κρατᾷ ἐπὶ 5 λεπτά. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος προσπαθῆστε νὰ κάνετε τὸ ἴδιο μὲ μιὰ ...καρέκλα! Ἄνθρωποι μὲ τεραστία μυϊκὴ δύναμι ἀφθονοῦν στὴν Τουρκία. Εἶνε οἱ λεγόμενοι «χαμάληδες» ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν δύναμί τους γιὰ νὰ μεταφέρουν ἐμπορεύματα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο. Οἱ χαμάληδες τῆς Σταμποὺλ μποροῦν νὰ σηκώσουν βάρη μέχρι 170 ὀκάδων —ὅπως βλέπετε— καὶ στὶς φωτογραφίες καὶ ἐξυπηρετοῦν πολὺ τοὺς ταξιδεύοντας καὶ τοὺς ναυτιλομένους. Οἱ χαμάληδες ὅμως τῆς Τουρκίας τίθενται στὸ... περιθώριον ! Τοὺς κατήργησε ἡ κυβέρνησις τοῦ Κεμάλ, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ ἐξαλείψῃ ἕνα «ἄσχημο» σημεῖον τοῦ παρελθόντος.

ΣΑΚ.

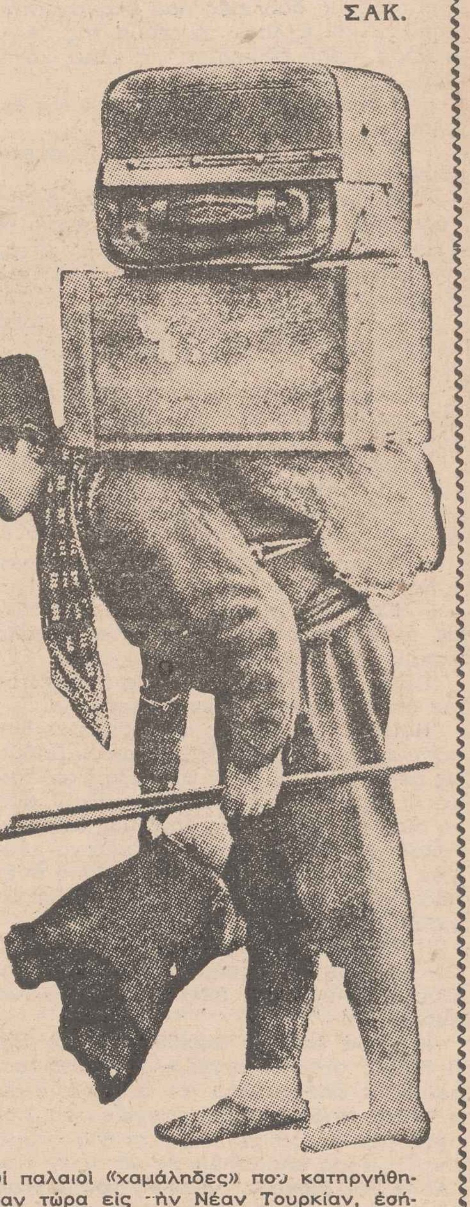

Οἱ παλαιοὶ «χαμάληδες» ποὺ κατηργήθησαν τώρα εἰς τὴν Νέαν Τουρκίαν, ἐσήκωναν τρομακτικὰ βάρη

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Τὸν ξέρετε τὸν Φοῦλμπι Μπερναντίνι; Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον δημοφιλεῖς φουτμπωλιστὰς ἀθλητὰς τῆς Εὐρώπης, δοξάσας κατ' ἐπανάληψιν τὸ ἰταλικὸ τερραίν. Ὁ Μπερναντίνι, ποὺ ἔχει φανατικοὺς λάτρας στὴν Ἰταλία, ὑπέστη πρὸ ἡμερῶν μίαν πραγματικῶς ἀπροσδόκητη περιπέτεια. Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, παρετήρησε κατάπληκτος, ὅτι τὸ κομψὸ καὶ ταχύτατο αὐτοκίνητό του δὲν ἦτο στὴ θέσι ποὺ τὸ εἶχεν ἀφήσει ! Ἔξω φρενῶν ὁ δημοφιλὴς Ἰταλὸς φουτμπωλιστὴς κατέφυγε στὴν ἀστυνομία, ὅπου καὶ κατήγγειλε τὴν κλοπὴν τῆς πολυτελοῦς κουρσίτσας του. Φαντάζεσθε τώρα τὴν ἔκπληξί του ὅταν, ἐπιστρέφων στὸ σπίτι του, εἶδε τὸ κλαπὲν πολυτελὲς αὐτοκίνητό του ἐμπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ γκαρὰζ του. Κατ' ἀρχὰς ὁ Μπερναντίνι ὑπέθεσεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας, σκαρωμένης ἀπὸ κάποιο φίλο του. Μόλις, ἐν τούτοις, ἐπλησίασε στὴν κουρσίτσα του, εὑρῆκε ἐπάνω στὸ βολὰν καρφωμένο ἕνα χαρτάκι, τὸ ὁποῖο τοῦ ἀνήγγειλλε πολὺ περίεργα πράγματα. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶχε κλαπῆ ἀπὸ φίλον τοῦ Μπερναντίνι χάριν ἀστειότητος, ἀλλὰ ἀπὸ σεσημασμένο κλεφτοαυτοκινητᾶ, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶνε μανιώδης θαυμαστὴς τοῦ λαοφιλοῦς φουτμπωλιστοῦ. Ὁ κλεφτοαυτοκινητάς, τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὰ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου εὑρισκόμενα πιστοποιητικὰ τοῦ Μπερναντίνι, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ φουτμπωλιστοῦ, ποὺ ἐθαύμαζε καὶ εἶχε χειροκροτήσει τόσες φορὲς στὸ γήπεδον ἠσθάνθη τύψεις συνειδήσεως !.... Τοῦ ἐπέστρεψε, λοιπόν, τὴν κουρσίτσα, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ ἄφησε στὸ βολὰν τὴν ἀποκαλυπτικὴ σημείωσι, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ὑπογραφήν του !....

ΧΧΧ

Ὁ μακαρίτης Ἰωάν. Χρυσάφης, ὁ διευθυντὴς τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ ὁ πιὸ θετικὸς εἰσηγητὴς τῆς Σουηδικῆς γυμναστικῆς καὶ τοῦ καλοῦ ἀθλητισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, δὲν χώνευε τὸ ποδόσφαιρο καὶ οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ μιλᾶνε κἂν γιὰ τὸ φουτ — μπώλλ.

Μιὰ μέρα ὁ κ. Γρηγ. Ξενόπουλος τὸν συνάντησε στὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας σκεπτικὸ καὶ στενοχωρημένο.

—Μὰ τί ἔχεις ; τὸν ρώτησε. Σοῦ συμβαίνει τίποτα ;

—Δὲν πᾶνε καθόλου καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χρυσάφης.

—Ποιά ; ξαναρώτησε ὁ Ξενόπουλος. Μήπως ἐννοεῖς τὰ πολιτικά ;

—Ὄχι, ἀδερφέ.... Ποιὸς σοῦ μιλάει γιὰ πολιτικά !.... Γιὰ τὰ γυμναστικὰ, σοῦ λέω, γιὰ τ' ἀθλητικά....

—Πῶς, δὲν εἶσαι πλέον εὐχαριστημένος ;

—Εὐχαριστημένος; Κάθε ἄλλο !....

—Καὶ γιατὶ ;

—Γιατὶ, φίλε μου, γίνεται.... κατάχρησις ἀθλητισμοῦ ! Ἡ σημερινὴ νεολαία, ὅλων τῶν τάξεων, χωρὶς καμμιὰ διάκρισι νομίζει πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀθλητισμό ! Παραμελεῖ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἐπιδίδεται σ' αὐτόν. Καὶ αὐτὸ τὸ κάνει μὲ τὸν πιὸ χειρότερο τρόπο....

—Θὰ ἐννοῇς τὸ φούτ—μπώλ, τοῦ εἶπεν ὁ κ. Ξενόπουλος.

—Ἄχ, αὐτὸ τὸ φούτ—μπὼλ !... Μιὰ φορὰ ἕνας βασιλιᾶς τῆς Ἀγγλίας τὸ ἀπαγόρευσε μὲ ποινὴ θανάτου, γιατὶ εἶχε παραλύσει καὶ τὸ στρατό του καὶ τὸ στόλο του. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἴδιο θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ κάνουμε καὶ μεῖς. Ὁ Ρωμηός, δυστυχῶς, εἶνε ἄνθρωπος τῶν ἄκρων. Ἤ ἀδιαφορία ἢ ὑπερβολὴ τρελλή. ...Χρῆσιν συνετὴν καὶ μετρίαν δὲν γνωρίζει.... Μονάχα κατάχρησιν.... Ἔτσι, καὶ τὸ πιὸ ὠφέλιμο πρᾶγμα, τὸν ἀθλητισμὸ, τὸν κατάντησε βλαβερὸ καὶ καταστρεπτικό.... Εἶνε, λοιπόν, ἢ δὲν εἶνε νὰ ἐπιβάλλῃς ποινὴν θανάτου ἐναντίον τῶν ποδοσφαιριστῶν ;....

Ἀλλὰ ὁ Χρυσάφης δὲν πρόφθασε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου κατὰ τῶν φουτ— μπωλιστῶν.

Πέθανε, δυστυχῶς, πρὸ πενταετίας.

ΧΧΧ

Αὔριο γίνονται δύο ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος μάτς. Τὸ ἕνα γίνεται στὸ...... «Πάλλας» ὅπου ὁ πρωτοπυγμάχος μας Βάσσης συναντᾶται μὲ τὸν Χριστοφορίδην. Τὸ μάτς ἀναμένεται μετ' ἀνυπομονησίας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ μπόξ, ποὺ προδικάζουν νίκην τοῦ «Χριστό» οἱ μὲν καὶ τοῦ Βάσσῃ οἱ ἄλλοι. Τὸ ἀπόγευμα ἐξ ἄλλου στὸ τερραὶν τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» ἡ ὁμώνυμος ὁμὰς συναντᾶται σὲ ἀγῶνα φούτ — μπὼλλ μὲ τὴν Ἕνωσιν Κων) πόλεως.

——ΧΧΧ——

—Μὴν κινεῖς τὸ κεφάλι σου πατέρα, θὰ πέσω.

Τὸ δραματικώτερον ἐπεισόδιον τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου.
Κατασκοπεία, ἔρως, περιπέτεια, μυστήριον.

Προοπτικαὶ τοῦ μέλλοντος

ΥΠΟΓΕΙΟΙ ΠΟΛΕΙΣ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΡΜΙΤΤΑΙ

Πῶς θὰ ρυθμισθῇ τὸ πρόβλημα τῶν συγκοινωνιῶν τῆς αὔριον.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὁδικῶν δικτύων τῶν μεγάλων πόλεων διὰ τὴν συνεχῶς αὐξανομένην κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων ἔχει ἐξετασθῆ κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ ὅλας του τὰς ἀπόψεις χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς μίαν λύσιν. Ἔχουν προταθῆ κρεμαστοὶ δρόμοι, ὑπόγεια περάσματα, στὰ σημεῖα ὅπου συγκεντρώνεται ἡ περισσότερη κίνησις, ὅπως στὰ Χαυτεῖα, π. χ., συνδυασμοὶ τῶν δρόμων μας ὅπως εἶνε, μὲ ὑπογείους, μὲ γέφυρες καὶ μὲ κρεμαστοὺς κλπ.

Τελευταίως ἕνας Γάλλος μηχανικὸς ἐπρότεινε ριζικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος: Ὅλη ἡ τροχαία κίνησις θὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ ὑπέδαφος καὶ δὴ εἰς βάθος 40—50 μέτρων, διότι τὸ ἄμεσον ὑπόστρωμα τῶν μεγάλων πόλεων εἶνε κατειλημμένο ἀπὸ διάφορα ἄλλα πράγματα: Θεμέλια οἰκοδομῶν, σωληνώσεις νεροῦ, ἀεριόφωτος, ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ταχυδρομείου, ὑπονόμων κλπ. Εἰς τὸ βάθος αὐτὸ θὰ δημιουργηθῇ ἕνα εἶδος ὑπογείου πόλεως, διότι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δρόμους, θὰ κατασκευασθοῦν ἐκεῖ καὶ ὅλες ἐκεῖνες οἱ οἰκοδομὲς ποὺ δὲν ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἐξωτερικὰ παράθυρα ὅπως εἶνε διάφορες ἀποθῆκες, αἴθουσες συγκεντρώσεων, θεαμάτων, κινηματογράφοι κλπ. τῶν ὁποίων ἐν γένει ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν παρουσιάζει πολὺ ὡραῖες γραμμές. Οἱ δρόμοι προβλέπονται εἰς τρεῖς ὑποδιαιρέσεις. Θὰ ὑπάρχουν οἱ δρόμοι γιὰ τὰ μεγάλα φορτηγὰ αὐτοκίνητα, γιὰ τὰ βαρειὰ δηλαδὴ ὀχήματα μὲ μικρὴ μᾶλλον ταχύτητα, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ κίνησις θὰ γίνεται καὶ στὶς δύο κατευθύνσεις καὶ θὰ ἔχουν, ὡς ἐκ τούτου, ἀνάλογον πλάτος. Καὶ οἱ δρόμοι γιὰ τὰ μικρὰ αὐτοκίνητα, ἐπιβατικὰ, λεωφορεῖα, ταξί, ἰδιωτικά, εἰς τὰ ὁποία ἡ κίνησις, μὲ μεγάλη ταχύτητα, γίνεται στὴ μία μόνο κατεύθυνσι.

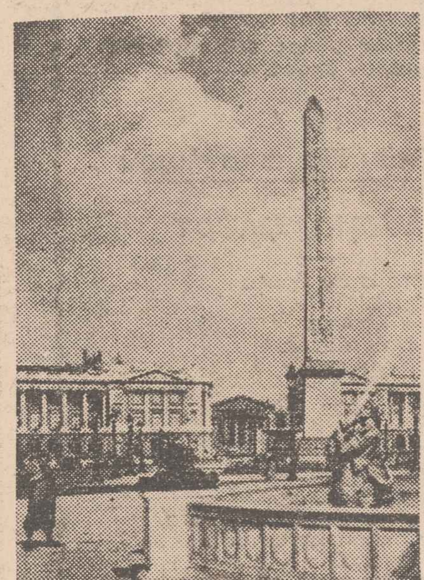

Οἱ δρόμοι τῶν πόλεων θὰ ἐρημωθοῦν καὶ τὰ ὀχήματα καθὼς καὶ οἱ πεζοὶ θὰ κυκλοφοροῦν ὑπογείως

Οἱ δρόμοι αὐτοὶ θὰ εἶνε κλεισμένοι, χωριστὰ ὁ καθένας, σὲ μεγάλους εἰδικοὺς σωλῆνες—πραγματικὲς σύραγγες—μὲ ὅλες τὶς ἀναγκαῖες συμπληρωματικὲς ἐγκαταστάσεις: πεζοδρόμια γιὰ τὴν ὑπηρεσία καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι ἀτυχημάτων, φωτισμό, ἀερισμό, ὑδραυλικὰ ἔργα, τηλεφωνικοὶ θάλαμοι, ἀνελκυστῆρες γιὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν ἐιπφάνεια τῆς γῆς —καὶ εἰς τὸ ἐνδιάμεσο τῶν σταθμῶν—καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς γιὰ νὰ εἶνε οἱ δρόμοι ἀσφαλεῖς καὶ κατάλληλοι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως γιὰ τὸν σκοπὸ ποὺ προορίζονται. Οἱ κύριες ἀρτηρίες θὰ συμπληρωθοῦν μὲ ἄλλους δρόμους βοηθητικοὺς ἐνῷ π. χ. ὅλοι οἱ σταθμοὶ μποροῦν νὰ συνδεθοῦν μὲ μιὰ κυκλικὴ ἀρτηρία, ὁμοίως δὲ ὅλα τὰ ὑπουργεῖα, ὅλες οἱ πλατεῖες, κλπ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ μεγάλη πόλις τοῦ μέλλοντος θὰ ἀπολαύῃ διαφόρων πλεονεκτημάτων ποὺ λείπουν ἀπὸ τὴν σημερινὴν καὶ δὴ τεσσάρων τούτων:

1) Δὲν θὰ τίθεται πλέον, γιὰ τὸ ἄνοιγμα νέων δρόμων, ζήτημα ἀπαλλοτριώσεων ποὺ ἀπαιτοῦν συνεχῶς καὶ νέα ἑκατομμύρια.

2) Τὰ σπίτια θὰ παύσουν νὰ γίνωνται ὁλοένα καὶ ψηλότερα, διότι ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, ἐμπορικά, τράπεζες, ἐργοστάσια, γραφεῖα θὰ θελήσουν νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἄμεση ἐπικοινωνία μὲ τὶς μεγάλες κεντρικὲς ὑπογείους ἀρτηρίες καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔχουν μερικὰ πατώματα ὑπὸ τὴν γῆν.

3) Οἱ δρόμοι, κατὰ συνέπειαν, θὰ γίνουν πάλι δρόμοι ὅπου θὰ εἰσχωρῇ ὁ ἥλιος καὶ θὰ κυκλοφορῇ ὁ καθαρὸς ἀέρας ἀνάμεσα σὲ σπίτια μὲ λογικό, τακτικὸ ὕψος, καὶ

4) Οἱ πόλεις θὰ ἀποκτήσουν πάλι—μὲ δενδροστοιχίες, περιβόλια, πάρκα καὶ ἀσφάλεια στοὺς δρόμους, τὴν ἤρεμη καὶ πολιτισμένη—ἀνθρωπίνη καὶ ὄχι μηχανοποιημένη—ὄψι, τὴν ὁποίαν εἶχαν πρὸ τριάντα ἐτῶν. Οἱ πεζοὶ—τὰ παιδιά, οἱ ἡλικιωμένοι—οἱ ἤρεμοι περιπατηταί, οἱ ὀνειροπόλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱππεῖς, οἱ ποδηλατισταὶ θὰ ξαναβροῦν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀσφάλεια τῶν κινήσεών των. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕνα ἄλλο πλεονέκτημα, σπουδαιότατο. Ἡ προστασία τῶν ἀρτηριῶν συγκοινωνίας καὶ ἐφοδιασμοῦ καὶ τῆς ὅλης τροχαίας κινήσεως, ἀπὸ τοὺς ἐναερίους βομβαρδισμούς.

Ἐξ ἄλλου οἱ μεγάλες αὐτὲς ἀρτηρίες θὰ χρησιμεύσουν καὶ ὡς καταφύγια γιὰ τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ μιᾶς μεγαλουπόλεως ἐν περιπτώσει βομβαρδισμοῦ, ἰδίως ἂν κατασκευασθοῦν στὰ δύο πλευρά τους τὰ κατάλληλα καταφύγια.

Ἴσως ἡ ἄλλη γενεά, ἂν ὄχι ἐμεῖς, ἴδῃ πραγματοποιούμενο καὶ αὐτὸ τὸ σχέδιο.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Σκοπιμότης

—Μαρία, τί θέλει αὐτὸς ὁ πυροσβέστης στὴν κουζίνα ;

—Ἐγὼ τὸν ἔφερα κυρία, γιατὶ μπορεῖ νὰ καῇ τὸ ψητό....

Ποικιλία

—Εἴσαστε ἐφτὰ χρόνια ἀρραβωνιασμένη ; Καὶ δὲν ἐβαρεθήκατε ἀκόμη ;

—Γιατὶ νὰ βαρεθῶ ; Μήπως εἶμαι μὲ τὸν ἴδιον ἄντρα ; !

Γυναικεία λογικὴ

Ἐκεῖνος. — Γιατὶ δὲν εἴσαστε πειὰ μέλος τοῦ ὁμίλου γυμνιστῶν;

Ἐκείνη. — Ἐπειδὴ βαρέθηκα νὰ εἶμαι ντυμένη ὅπως οἱ ἄλλες γυμνές.

Ἀποκρῶν λόγος

—Σήμερα μοῦ φαίνεσαι πολὺ βραχνιασμένη.

—Ναί. Χτὲς τὸ βράδυ ὁ ἄντρας μου ἦρθε λιγάκι ἀργὰ στὸ σπίτι.

Αὐτὰ τὰ μωρά!

—Πῶς λέγεσαι, μικροῦλά μου ;

—Λιλή.

—Καὶ ποῦ μένεις ;

—Ἀρκετοὶ κύριοι ἔρχονται στὸ σπίτι. Δὲν μᾶς χρειάζονται ἄλλοι.

Στὸ λογιστήριον

Ὁ προϊστάμενος. — Αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς βγάλῃς λιγάκι σύντομα.

Ὁ ὑπάλληλος. — Θὰ βγοῦνε ! θὰ βγοῦνε ! Εἶνε τρεχούμενοι.

Κληρονόμος

—Πόσο σοῦ στοίχισε αὐτὸ τὸ μέγαρο ;

—Ἐμένα τίποτε. Τοῦ θείου μου ὅμως φαίνεται πὼς κάτι τοῦ στοίχισε.

Στὸ κρεοπωλεῖον

—Μπᾶ ! ἔχετε καὶ σκῦλο στὸ μαγαζί σας ; Καὶ δὲν σᾶς τρώει τὰ κρέατα ;

—Ὄχι κυρία μου. Μόνον τὰ γλύφει.

Πικρὰ πεῖρα

—Νὰ προτιμήσετε αὐτὴν την κούκλα, κύριε. Ὅταν τὴν ξαπλώσετε στὸ κρεββάτι κλείνει τὰ μάτια καὶ κοιμᾶται ἥσυχα σὰν μωρὸ παιδί.

—Φαίνεται πὼς δὲν ἔχετε ἰδῆ ποτέ σας μωρὸ παιδί !

Τὸ ἐμπόδιον

—Τί εὐτυχὴς ποὺ θὰ ἤμουν δεσποινὶς ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς κάνω ταίρι μου.

—Καὶ ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει ;

—Ἡ γυναῖκα μου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΦΙΛΜ

Ὁ ὀπερατέρ. — Δὲν κατάλαβε καλὰ τὸν ρόλο του. Ἔπρεπε ν' ἀφίσῃ τὸν σκῦλο νὰ τὸν δαγκάσῃ.

Τὸ θῆλυ καὶ ἡ πρόοδος

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΡΙΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ...

Τὸ σαποῦνι, τὸ στουπόχαρτο, τὰ μαῦρα ρόδα καὶ οἱ «παραμάνες».

Οἱ γυναῖκες ἔχουν προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὴν ἐπιστήμη. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι πολλὲς γυναῖκες ἔχουν κάμει σπουδαιότατες ἐφευρέσεις... ἂν καὶ δὲν ἔγιναν διάσημες. Εἰς ποῖον ὀφείλεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ σαπουνιοῦ; Σὲ μιὰ ἁπλῆ πλύστρα ἀπὸ τὴ Σαβόνα, κάποιαν Ἐρσίλια Σαλόμπι. Μιὰ μέρα βρισκόταν σ' ἕνα πλοῖο ποὺ εἶχε φορτώσει λάδι. Οἱ ναῦτες τῆς εἶχαν δώσει τὰ ροῦχα τους νὰ τὰ πλύνῃ ἀπὸ τὰ λάδια ποὺ εἶχαν ἀλοιφτῆ. Ἡ πλύστρα ἔρριξε μέσα στὸ νερὸ τοῦ πλυσίματος λίγη σόδα κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα ποὺ πῆγε νὰ πλύνῃ τὰ ροῦχα εἶδε πὼς στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ εἶχε σχηματισθῆ ἕνας πολτός. Τράβηξε τὰ ροῦχα ἀπὸ τὸνερὸ καὶ εἶδε πὼς εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλοι οἱ λεκέδες τοῦ λαδιοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐδημιουργήθη τὸ σαποῦνι, τὸ ὁποῖον ἀργότερα διεδόθη τόσο στὴ βιομηχανία.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἀπορροφητικοῦ χάρτου ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐργάτρια ποὺ ἔφτιανε χαρτί. Μιὰ μέρα, ἐνῷ ἑτοίμαζε τὸν πολτὸ γιὰ τὸ χαρτί, λησμόνησε νὰ προσθέσῃ τὴν ἀναγκαία κόλλα, κι' ἔτσι ἀντὶ νὰ φτιάξῃ τὸ χαρτὶ ποὺ ἤθελε ἔφτιαξε ἕνα διαφορετικὸ χαρτί, κατάλληλο ν' ἀπορροφᾷ ὑγρὲς οὐσίες. Λόγῳ λοιπὸν τῆς ἰδιότητός του, ἄρχισε ἡ εἰδικὴ παραγωγὴ τοῦ ἀπορροφητικοῦ χάρτου, ὁ ὁποῖος πολὺ σύντομα ἀντικατέστησε τὴν ἄμμο, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιοῦσαν ἕως τότε γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ μελάνια.

Ἡ Μάρθα Ρός, ποὺ ἐφεῦρε τὸ ἀνεξίτηλον ρούζ τῶν χειλέων, μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ἐπίσης ἡ χάραξις ἐπὶ τῆς ὑάλου ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐργάτρια, ἡ ὁποία παρετήρησε πὼς μιὰ σταγόνα ἀκουαφόρτε, ποὺ ἔπεσε τυχαίως ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι γυαλί, ἀφῆκε ἀπάνω του τὰ ἴχνη της. Τότε ἡ ἐργάτρια ἐσχεδίασε ἐπάνω σὲ γυαλὶ τὸ σχέδιο. Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔβαλε ἀργότερα ἀκουαφόρτε. Τὸ σχέδιο ἔμεινε ἀνεξίτηλο κι' ἔτσι ἐδημιουργήθη ἕνας νέος κλάδος στὴ βιομηχανία τῆς ὑάλου.

Ποιὸς ἐφεῦρε τὴν καρφίτσα ἀσφαλείας (τὴν παραμάνα) ; Πιστεύεται πὼς ἐφευρέτης της εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς Οὐΐλλιαμ Μὰκ Κόρντς. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε πὼς τὴν ἐφεῦρε ἡ γυναῖκα του Ἄμυ. Μιὰ μέρα, ἐνῷ ἐκαθάριζε τὸ σπίτι, εἶχε φορέσει μιὰ φαρδιὰ ποδιά, τὴν ὁποία ἐκάρφωσε ἐπάνω της μὲ καρφίτσες. Ὅταν τελείωσε τὴ δουλειά της, λησμόνησε νὰ βγάλῃ τὶς καρφίτσες καὶ κάθισε νὰ ξεκουρασθῇ. Τρυπήθηκε ὅμως ἀπὸ τὶς καρφίτσες καὶ πῆγε στὸ μικρὸ ἐργαστήριο τοῦ ἀνδρός της ποὺ ἦταν σιδηρουργὸς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φτιάξῃ κάτι στὴ μύτη τῆς καρφίτσας γιὰ νὰ μὴν τὴν τσιμπᾷ. Ὁ ἄνδρας της ὅμως ἐπειδὴ εἶχε δουλειὰ, ἔφυγε κι' ἔτσι ἔμεινε μόνη μισὴ μέρα στὸ ἐργαστήριο κι' ἔφτιαξε δυὸ καρφίτσες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἀργότερα ἀπετέλεσαν τὶς «παραμάνες». Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν τὶς εἶδε ὁ ἄντρας της κατάλαβε τὴν χρησιμότητά τους κι' ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ πολλές, πρᾶγμα ποὺ σὲ λίγο καιρὸ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀποδίδῃ μεγάλα κέρδη.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν σωσιβίων ὀφείλεται ἐπίσης σὲ μιὰ γυναῖκα, τὴν Ἀμερικανίδα Τζένυ Τούρβολ. Ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ἦταν ναυτικός, εἶχε πάντοτε τὸ φόβο γιὰ τὴ ζωή του καὶ κατώρθωσε νὰ φτιάξῃ μιὰ ζώνη, ἡ ὁποία εἰς περίπτωσιν δυστυχήματος θὰ βοηθοῦσε τὸν ἄντρα της νὰ παραμένῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἔκανε τὸ πείραμα πρῶτα στὸν ἑαυτό της καὶ ὕστερα τὸ ἐχάρισε στὸν ἄντρα της.

Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ τὰ ματογυάλια ποὺ εἶνε τόσο χρήσιμα στὴν ἀνθρωπότητα, τὰ ἐφεῦρε μιὰ γυναῖκα, ἡ Γερμανὶς Μάρθα Σλάϊντριχ. Ἐπίσης μιὰ ἄλλη Γερμανίς, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἔκανε στὸ ἀνθοκομεῖο τοῦ Σανκερχάουζεν, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τελευταίως ἕνα σπάνιο ἄνθος: Ἕνα μαῦρο τριαντάφυλλο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε διὰ μέσου πολλῶν διασταυρώσεων χρωματιστῶν ρόδων.

Χωρὶς νὰ ἐπεκταθοῦμε σὲ λεπτομέρειες, μποροῦμε νὰ σημειώσουμε ἐν ὀλίγοις ὅτι κι' οἱ καλτσοδέτες, οἱ φουρκέτες τῶν μαλλιῶν καὶ τὸ ψαλίδι εἶνε ἐφευρέσεις ποὺ ἔκαναν γυναῖκες. Κι' ἀκόμη, ὅτι οἱ περίφημες πορσελάνες τῆς Σαξωνίας ἐδημιουργήθηκαν χάρις σὲ μιὰ γυναῖκα. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Μιὰ Γερμανὶς πλύστρα ἀνεβαίνονται μιὰ σκάλα γιὰ ν' ἁπλώσῃ τὰ ροῦχα της, ἔπεσε χωρὶς νὰ χτυπήσῃ καὶ πολύ. Γύρισε σπίτι της καὶ παρετήρησε μιὰ λεπτὴ σκόνη ποὺ ὑπῆρχε στὰ φορέματά της. Μάζεψε λίγη ἀπ' τὴ σκόνη καὶ τὴν ἔδειξε στὸν ἄντρα της ποὺ ἔφτιανε πλάκες κι' ὁ ὁποῖος παρετήρησε ὅτι ἦταν βαρύτερη ἀπὸ κείνη ποὺ ἀγόραζε τὸ ἀφεντικό του. Ἔγιναν λοιπὸν πειράματα μέσα στὸ ἐργοστάσιο καὶ ἀπεδείχθη πὼς μ' αὐτὴ τὴ σκόνη μποροῦσαν νὰ κατασκευασθοῦν ἀντικείμενα ἐντελῶς ἀδιάβροχα, στερεὰ καὶ λευκά. Ἔτσι ἄρχισε ἡ βιομηχανία τῆς περίφημης πορσελάνης τῆς Σαξωνίας.

Ἀλλὰ καὶ πόσες ἄλλες μικροανακαλύψεις δὲν ἔκαναν οἱ γυναῖκες;

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Σατυρικὴ Σελίς

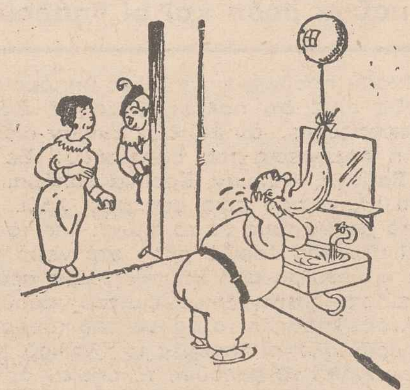

Ξαναμωράθηκε ὁ ἄντρας σου ;
—Ὄχι, θέλει νὰ πλύνῃ τὸ λαιμό του.

Βλάμικες κουβέντες

Γαργαλιέμαι, σοῦ λέω

Πετάξου μιὰ στιγμῆς νὰ σάξῃς μανικιοὺρ στὰ νύχια κι' ἔλα νὰ μὲ ξύσῃς στὴν πλάτη γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς μὲ τρώη γιὰ κεῖνο ποῦ βγῆκε ἀπ' τὴν παράδεισος — σακουλεύεσαι ; Ρέ, σοῦγραψα, ρὲ Μανιὼ ἀλτούργητη πὼς εἶσαι τὸ φρένο τῆς καρδιᾶς μου καὶ σὺ τὸ πίστεψες καὶ τώρα πᾶς νὰ μοῦ βάλῃς στόπ στὸ νῆμα τοῦ βίος μου καὶ στὸ ρέγμα τῆς ζωῆς μου. Ἔ ρὲ Παντοκράτορα, ποὺ βρίσκεσαι ψηλὰ καὶ βλέπεις χαμηλά, τὶ κάθεσαι καὶ δὲ μοῦ στέρνεις τὴ ρομφαία τ' ἀρχαγγέλου σου νὰ τῆς καργάρω ἕνα στριφτὸ διαμπερὲς καὶ νὰ γένω ἐγὼ ἀρχάγγελός της! ....Ἄκου ρὲ μυστήρια ! νἄρθη νὰ μοῦ σφυρίξῃ ἐχτὲ ὁ Βάγγος τῆς Μαγδάλως πὼς ἀντιλήπτηκε περίπατο τὴ χαμοῦρα μου στὴν ὁδὸς Παντρεμμενάδικα μὲ μπαστουνάκι στὸ χέρι ! Σάμπως δὲν ἤξερε τὶ ἔλεγε ὁ Χριστὸς ποὺ εἶπε μόνο οἱ ἄντροι νὰ βαστᾶνε μπαστοῦνι γιὰ νὰ δέρνουνε τὶς γυναῖκαι !.... Γιατὶ ρὲ ἰμιτασιὸν νεόπλουτη, νὰ μοῦ τὸ σκάσῃς τέτοιο παραμῦθι: Τὶ σοῦφταιξα, ρὲ ξεπεσμένη παγκανότα καὶ θέλεις νὰ μὲ κάνῃς ρεζίλη στὴν κενωνία καὶ νὰ μὴν ἔχω μοῦτρο νὰ βγῶ στὸ παζάρι ; Μήστητί μου Κύριε, μπανίστε ρὲ βλάμηδες, ἡ Μανιὼ τοῦ μαστρο — Γιάκουμου καὶ γκόμενα τοῦ ὑποφαινόμενου, νὰ καταντήσῃ ἔτσι ;

Τὴν νὰ τῆς κάνῃς ὕστερης ; Νὰν τῆς φᾶς τὸ λαρύγγι, νὰ λερώσῃς τὰ χέρια σου. Ἐ ρὲ εὔαι, καλὰ ἔλεγα πάντοτες ἐγὼ πὼς ἄνευ μπερντάχι μέχρι ἀμὴν ἥμαρτο δὲν διορθώνεστε.

Ἄς εἶνε θὰ σοῦ τὸ σχωρέσω γιὰ πρώτη βολά, ρέ Μανιῶ κατάφτυστη, θὰ σοῦ πῶ τὸ σεγνώμην. Τὸ νοῦ σου ὅμως νὰ μὴ μοῦ φτιάξῃς ἄλλοτε κανένα τέτοιο παρατράγουδο γιατὶ γαργαλιέμαι, σοῦ λέω γιὰ νὰ ξέρῃς.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

—Μήπως εἴδατε τὴν μπάλα τοῦ τέννις ;

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ ὅσα εἴδαμε ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος μ' ἕναν μικρὸν περίπατον στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος

Τὸ κρύο ἐμπῆκε γιὰ καλὰ
μὲ βιάσι καὶ μὲ φούρια
τὸ ἔρριξε ἐσχάτως ὁ καιρὸς
πολὺ στὰ... καλαμπούρια.
Πέφτουν συχνὰ βροχὲς στὴ γῆ
σὲ πέλαγα καὶ πόντους
καὶ ἡ λάσπη ἔφθασε παντοῦ
περὶ τοὺς πέντε πόντους.
Καὶ ἔτσι οἱ δανειζόμενοι
ἀπ' τοὺς γνωστοὺς ἐμμέσως
ἔχουνε τὴν εὐχέρειαν
νὰ... κόβουν λάσπη ἀμέσως.

Πολὺς κοσμάκης ἔτρεξε
μετὰ σπουδῆς καὶ βίας
τὴν Γκρέτα Γκάρμπο νὰ ἰδῇ
στὴν «κυρίαν μὲ τὰς καμελίας».
Μ' αὐτὸ τὸ φίλμ τὰ θηλυκὰ
τὰ ἔπιασε μιὰ τρέλλα.
Ὅλες ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν
κι' ἔβαλαν δίχως... νὰ ντραποῦν
τὰ νέα τους καπέλλα,
ποὺ μοιάζουν πύργοι ὑψηλοὶ
στέγαι καὶ πυραμίδαι.
Ὅποιος πίσω των ἔτυχε
καθόλου φίλμ δὲν εἶδε.
Εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀτυχῶν
ἠκούσθη ἐν ὀργῇ εἰπών :
—Τὶ πράγματα ξετσίπωτα !
Ταινία πῆγα νὰ ἰδῶ
ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα.
Κι' ἔτσι ἀντὶ νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ
τὴν «κυρίαν μὲ τὰς καμελίας»
εἶδα ἐμπρός μου μοναχὰ
τὰς «κυρίας μὲ τὰς...καπελίας»

Αἱ συναυλίαι ἤρχισαν
καθὼς καὶ τὰ κονσέρτα
Καὶ αἱ μουσικοκριτικαὶ
συγγράφονται ἀβέρτα
καὶ εἶνε τόσο τέλειες
ποὺ ἐντὸς τῆς κριτικῆς
ἅπασαν τὴν ἀπόλαυσιν
βρίσκεις τῆς μουσικῆς.
Ὁ κὺρ Ψαρούδας βρίσκεται
πάντα ἐπὶ κεφαλῆς
μὲ τὸ μικρὸ μουσάκι του
γνωστὸς... μουσοτραφής.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

Μυθιστόρημα συναρπαστικὸν κοινωνικορωμαντικοσατυρικὸν

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Ἔκδοσις πολυτελὴς δεμένη.
Ἐνῶ ὁ συγγραφεὺς... ἄδετος παραμένει.

Τότε ὁ Ἁγιάννης βλέποντας
στοῦ Μάριου τὴν ἀγκάλη
νὰ ἔχῃ ἡ Τιτίκα στηριχθῇ
κούνησε τὸ κεφάλι.
Ἐσκέφθηκε τὴν μάνα της
τουτέστιν τὴν Φαντίνα
ποὺ εἶχε δράσει ἐρωτικῶς
πολύ, στὰ χρόνια ἐκεῖνα
καὶ εἶπε βλέπων τὴν μικρὴ
σ' αὐτὴν τὴν σόκιν θέσι :
«Τὸ μῆλο κάτ' ἀπ' τὴ μηλιὰ
ὡς λέγουνε, θὰ πέσῃ.....»
Μὰ ὁ Μάριος ἐθύμωσε
καὶ μ' ὕφος ἀγριωπὸ
εἰς τὸν Ἁγιάννη ἐδήλωσε
πὼς ἔχει «καλὸ σκοπὸ»
Μὲ λίγα λόγια δηλαδὴ
εἶπε εἰς τὸν Ἁγιάννη
πὼς θέλει τὴν Τιτίκα του
νὰ πάρῃ μὲ στεφάνι.
Καὶ ὁ Ἁγιάννης βλέποντας
πὼς σοβαρὰ μιλοῦσε,
τὸ πὼς ἀκόμη ὑπάρχουνε
....κορόϊδα, ἀποροῦσε.
Βεβαίως δὲν ἀρνήθηκε
στὸν κύριο Πομερσὺ
νὰ πάρῃ τὴν Τιτίκα του.
Μὰ τοὖπε καὶ μερσί.
«Ἀφοῦ τ' ἀποφασίσατε,
τοὺς λέει, νὰ παντρευτῆτε
ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρησι
νὰ νοικοκυρευθῆτε.
Σᾶς δίδω μ' ὅλη μου τὴ καρδιά,
παιδιά μου, τὴν εὐχήν μου
καὶ μιὰ καὶ ἡ Τιτίκα μου
δὲν εἶνε κἂν παιδί μου
ἀπ' τὴν χαρά σας θἄθελα
μεζὲ κι' ἐγὼ νὰ πάρω
τουτέστι σᾶς ζητῶ, ἐμὲ
νὰ κάμετε.... κουμπάρο».
Ἔτσι λοιπὸν τὰ εἴπανε
οἱ νέοι καὶ ὁ γέρος
καὶ οὕτω ὁ ρωμαντικὸς
ἐθριάμβευσεν ὁ ἔρως.
Οἱ δύο νέοι εἴχανε
ἔρωτα ὡς τὰ μπούνια
καὶ ὅλη μέρα πέρναγαν
ὡσὰν δύο πιτσούνια
μέχρις ὅτου ἀνέτειλεν
ἡ εὐτυχὴς πρωΐα
καὶ οἱ δύο νέοι ἐχόρεψαν
χορὸν τοῦ Ἡσαΐα.
Μεθ' ὅ, ὡς ἐσυνείθιζαν
ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα
ἐπήγανε οἱ νεόνυμφοι
στὸν ἴδιον τὸν κοιτῶνα....
Τὴν πόρταν τοῦ Ὑμέναιου
φρουρεῖ ὀρθὸς καὶ ντοῦρος
ἕνας μοντέρνος ἄγγελος
φρουρός, τουτέστι ὁ.... Λοῦρος.
Ἕως ἐδῶ γράφει ὁ Οὐγκὼ
στὸ μυθιστόρημά του.
Μὰ τὸ παρὸν ἀνάγνωσμα
ἔχει καὶ πάρα — κάτου.
Διότι ὁ Οὐγκὼ δὲν ἔζησε
νὰ εἰπῇ εἰς τὸ κοινὸν
ὅτι ἡ Τιτίκα.... δίδυμα
ἔκαμε ἐντὸς μηνῶν.
Ἐμεῖς θὰ συμπληρώσουμε
αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.
Λοιπὸν ποὺ λέτε ὁ Μάριος
ἀπέκτησε σωρείαν
ἀπὸ μικρὰ κουτσούβελα.
Κι' ἐκ τῶν πολλῶν τέκνων
ἔγεινε πρόεδρος ἑνὸς
Συλλόγου πολυτέκνων.

ΤΕΛΟΣ

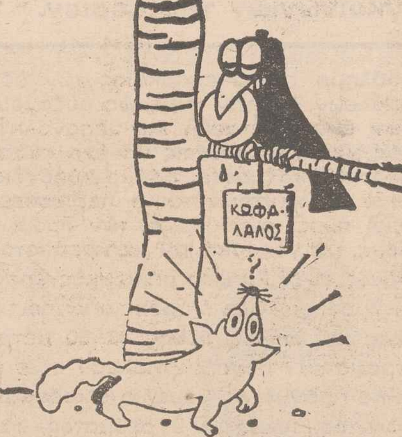

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ..
Ὁ γνωστὸς μῦθος τοῦ Αἰσώπου κατὰ νεωτέραν ἔκδοσιν.

Τὸ Λαϊκὸν Πανεπιστήμιον

Μάθημα φλέρτ

Ἂν θέλετε στὸν ἔρωτα
ἄριστα νὰ πάρετε
πρέπει νὰ ξέρετε
πῶς νὰ φλερτάρετε.
Ὑπάρχουν γυναικῶν
πολλοὶ τύποι
καὶ θέλει ἡ κάθε μιὰ
ἄλλο τερτίπι.
Αἴφνης ἡ ρωμαντικὴ
θέλει ἀναστενάγματα.
Στὴ δούλα, νὰ μιλᾶς
γιὰ τὴ ζωὴ στὰ... Συντάγματα.
Ἡ γεροντοκόρη κατακτᾶται
ἐντελῶς ἄκοπα.
Γιὰ νὰ συγκινήσῃς τὴ μανικιουρίστα
ἄφησε τὰ... νύχια σου ἄκοπα.
Γιὰ τὴν ἀριστοκράτισσα πρέπει
νὰ βάλῃς εἰς ἐνέργειαν τὸ μονύελό σου
καὶ γιὰ τὴν δακτυλογράφον
τὸ... δάκτυλό σου.
Τὴν σωφερίνα νὰ τὴν φλερτάρῃς
ἐκ τῆς στάσεως
καὶ τὴν ἀθλήτρια
ἐξ.... ἀποστάσεως.
Τὴν θεατρίνα νὰ τὴν φλερτάρῃς,
ἀλλὰ νὰ προσέχῃς τὴν τσέπη μὴ
σοῦ ἀδειάσῃ.
Στὴν κομμώτρια νὰ μιλᾶς
μέχρις ὅτου ἡ γλῶσσα σου.... μαλλιάσῃ.
Τὴν μαθήτρια τὰ προβλήματα
νὰ τὴν μαθαίνῃς πῶς νὰ τὰ λύνῃ.
Στὴν μαθήτρια τοῦ Ὠδείου νὰ μιλῇς
γιὰ τὸν Λίστ, τὸν Μπάχ καὶ τὸν
Πουτσίνι.
Ὑπάρχουν γυναικῶν
πολλοὶ τύποι.
Καὶ θέλει ἡ καθεμιὰ
ἄλλο τερτίπι.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

Ἐγκυκλοπαίδεια

Ἔρως καὶ ἐπάγγελμα

Ὁ κάθε ἐπαγγελματίας ἐκφράζεται διὰ μίαν ἐρωτικήν του κατάκτησιν μὲ τὸν δικό του τρόπο.

Ὁ ἔμπορος λέγει γιὰ τὴν φίλην του : Τὴν ἐψώνισα.

Ὁ γλωσσομαθὴς : Τὴν ἐξήγησα.

Ὁ φαντάρος τοῦ πυροβολικοῦ : Τὴν.... ἐκανόνισα.

Ὁ φούρναρης : Τὰ ἔψησα μαζύ της.

Ὁ σωφὲρ : Τὴν ἔκοψα.

Ὁ ράφτης, ποὺ καταπιάνεται διαρκῶς μὲ καρφίτσες : Τσιμπήθηκε μαζύ μου.

Ὁ στρατηγὸς : Τὴν κατέκτησα.

Καὶ ὁ βλάξ : Τὴν ἀγάπησα.

Μία ἀπροσδόκητη,
διασκεδαστικὴ
ἐξομολόγησις

Γιατί δὲν ἔγινα ἀκόμα

Δὲν εἶμαι παντρεμένος, ἄρα δὲν ἐζηλοτύπησα ποτὲ τὴν γυναῖκα μου κ' ἔτσι δὲν ἐσκότωσα κανένα

ΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΛΛΟΙ ἀπολογοῦνται γιατὶ ἐσκότωσαν. Ἐγὼ θ' ἀπολογηθῶ, γιατί... δὲν ἐσκότωσα. Νομίζω ὅτι ἔχει περισσότερο θέσιν ἡ δική μου ἀπολογία. Οἱ δολοφόνοι δὲν παρουσιάζουν σήμερα κανένα ἐνδιαφέρον. Ἔχουν τόσο πληθυνθῆ καὶ ἡ πρᾶξις των εἶνε τόσον ἀνιαρῶς κοινότυπη!... Τὸ εὐκολώτερον τῶν πραγμάτων εἶνε νὰ χυθῇ ἀνθρώπινον αἷμα. Ὅρα Κίναν, Ἱσπανίαν... Πιὸ ἀξιοπρόσεκτοι εἴμαστε συνεπῶς ἐμεῖς, ποὺ δὲν ἐγίναμε ἀκόμη δολοφόνοι. Ἀφίνω, ὅτι εἴμαστε καὶ οἱ πιὸ ἥρωες. Σ' αὐτὸ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Τὸ νὰ μὴ ἔχῃς σκοτώσει τοὐλάχιστον μιὰ διμοιρία μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς, εἶνε ὁ ἔσχατος ἡρωϊσμός.

Καλὰ ὅλ' αὐτά. Ἐγὼ ὅμως προσθέτω, ὅτι εἴμαστε καὶ περισσότερο... ἔνοχοι ἀπὸ τοὺς δολοφόνους. Παρακαλῶ: Μὴ ξαφνιάζεσθε. Τὸ ἐπαναλαμβάνω μὲ μεγαλύτερη κατηγορηματικότητα, ὅτι εἴμαστε φοβερὰ ἔνοχοι, ἂν ὄχι ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, σίγουρα ὅμως ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐξηγοῦμαι: Ὁ δολοφόνος εἶνε πιὸ συγκεκροτημένος, πιὸ ἀκέραιος ἄνθρωπος. Τοῦ ἔφταιξε ἕνας; Πάει τὸν ξεμπέρδεψε. Ἔδωσε διέξοδον εἰς τὴν ὀργήν του. Εἶνε ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄρα εἶνε... σωστὸς ἄνθρωπος. Ἐνῶ ἐμεῖς, ἔστω καὶ ἂν μᾶς προσβάλουν, ἔστω καὶ ἂν μᾶς καταπατήσουν τὸ δίκαιον, βάζουμε τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη, κάνουμε τὴν ὀργήν μας...τσίκλαν καὶ μασσῶντας την, ἀπομακρυνόμεθα ἀνάνδρως. Δολοφονοῦμε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν ἑαυτόν μας, κύριοι. Εἴμαστε συνεπῶς ἔνοχοι. Καὶ πρέπει νὰ ἑτοιμάσουμε τὴν ἀπολογίαν μας.

Ἐγὼ αὐτὸ κάνω σήμερα δημοσίως. Σᾶς καλῶ νὰ κάμετε τὸ ἴδιο ὅσοι ἔχετε λευκὸν τὸ ποινικόν σας μητρῶον. Ἀναλογισθῆτε, κύριοι, τί σᾶς ἔχει στοιχίσει ἡ παρθενία τοῦ μητρώου σας. Καὶ καθῆστε στὸ σκαμνὶ, ν' ἀπολογηθῆτε... Ἐγὼ ὁμολογῶ τὴν ψυχικήν μου συντριβήν. Ντρέπομαι σκεπτόμενος, ὅτι κατοικοῦν 1 ½ δισεκατομμύριο ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ἐπιστείλει οὔτε ἕναν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ σὰν σκέπτομαι ὅτι μοῦ παρουσιάσθηκαν τόσες λαμπρὲς εὐκαιρίες!

Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά! Ἔχουμε κι' ἐμεῖς, οἱ μὴ δολοφόνοι, τὰ... ἐλαφρυντικά μας. Γιὰ νὰ μὴ ἐγκληματίσουμε ἀκόμη θὰ ἔχουμε τοὺς λόγους μας. Ἐγὼ πάντως, ὁσάκις μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία καὶ δὲν ἐσκότωσα, εἶχα τὸν λόγον μου. Ἀναλογίζομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Κάποτε κάποιος μοῦ κατεπάτησε τὸ συμφέρον. Σὰν ἄνθρωπος ἔχω κι' ἐγὼ συμφέροντα. Καὶ ὅπου συμφέρον δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρξῃ καὶ καταπάτησις ἢ ἀπόπειρα καταπατήσεως. Εἶδα λοιπὸν τὸ συμφέρον μου καταπατούμενον. Ἐξηγέρθην. Ἔφθασα εἰς τὸ ἀμήν. Νὰ τὸν σκοτώσω; Νὰ δώσω τόπον στὴν ὀργήν; Κατὰ τὶς ἀμλέτειες αὐτὲς στιγμὲς ἐξήτασα αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν πρᾶξιν τοῦ φόνου.Νὰ σκοτώσω! Ὡραία!... Καὶ τί θὰ ἐκέρδιζα; Τοὐναντίον θὰ ἔχανα τὸ κοστοῦμι, ποὺ φοροῦσα, διότι θὰ ἐγέμιζε πιτσιλιὲς ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θύματος, δεδομένου ὅτι διέθετα ἀγχέμαχον ὅπλον—μίαν λάμαν ξυρίσματος. Ἀπώλεια λοιπὸν μιᾶς φορεσιᾶς, ἡ ὁποία ἀξίζει σήμερα περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ εἰς ἀντάλλαγμα δὲν θὰ εἶχα οὔτε κἂν τὸ κέρδος μιᾶς Ἡροστρατείου ἔστω φήμης. Τί φήμη μπορεῖ νὰ ἔχῃ σήμερα ἕνας κοινὸς δολοφόνος; Κολοκύθια!... Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἤμουν ὁ πρῶτος δολοφόνος τῆς ἱστορίας μάλιστα, νὰ σκοτώσω. Ἀλλὰ μὲ εἶχε προλάβει ὁ Κάϊν. Κατέληξα λοιπὸν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σκοτώσῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπον. Τοὐλάχιστον νὰ σκοτώσῃς μερικὲς χιλιάδες...

Σκέπτομαι μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ποὺ θὰ μποροῦσα κάλλιστα νὰ γίνω δολοφόνος. Ἦταν ἐρωτικῆς φύσεως ἱστορία. Κάποια μὲ πρόδωσε γιὰ κάποιον ἄλλον. Ἐθύμωσα, ἀλήθεια, πολύ. Οἱ δὲ φίλοι μου, οἱ ὁποῖοι δὲν παραλείπουν στὶς τέτοιες περιπτώσεις νὰ δίδουν ἀφιλοκερδῶς τὶς πολύτιμες συμβουλές των, μὲ συνεβούλευσαν νὰ τὴν σκοτώσω:

— Σκότωσέ τηνε, ρέ, τὴν κατσίκα...

Ἦταν σοβαρὴ τότε ἡ ψυχική μου ἐξέγερσις. Μάλιστα ἔτρεξα ν' ἀγοράσω πιστόλι. Ἀλλὰ στὸ δρόμο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα διαθέσιμα χρήματα, μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ καὶ μιὰ φράσις τοῦ Χάμσουν. Ὁ μεγάλος αὐτὸς συγγραφεύς, σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι, ποὺ βλέπει προδιδόμενον τὸν ἔρωτά του, ἀναφωνεῖ πρὸς ἑαυτὸν μὲ μιὰ ὑπέροχη ἀνωτερότητα: «Ἄφησε τὰ ἀνθρωπάκια νὰ ἐρωτεύωνται». Αὐτὸ ἐψιθύρισα κι' ἐγὼ μέσα μου γι' αὐτὴν τὴν «κάποιαν» καὶ τὸν «κάποιον»:

— Μωρὲ ἄφησε τὰ ἀνθρωπάκια νὰ ἐρωτεύωνται!...

Ἄς ὄψεται λοιπὸν ἡ φιλολογία, ποὺ δὲν ἔγινα τότε δολοφόνος. Ἐν συνεχείᾳ μὲ ἀνεχαίτισαν καὶ ἄλλες σκέψεις. Φαντάσθηκα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ ἑδώλιον. Μὲ τοὺς ἐνόρκους ἀπὸ πάνω. Αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ μὲ ἐδίκαζαν. Μπᾶ; Καὶ εἶνε τάχα ἄξιοι νὰ μὲ δικάσουν; Φέρτε μου, κύριοι ἔνορκοι, μίαν ἀπόδειξιν, ὅτι ἂν βρισκόσασταν ἐσεῖς στὴν θέσιν μου, δὲν θὰ ἐσκοτώνατε καὶ τότε νὰ σᾶς πῶ: Μάλιστα, δικᾶστε με. Μέχρι προσκομίσεως αὐτῆς τῆς ἀποδείξεως, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς θεωρῶ πιθανοὺς μαχαιροβγάλτες καὶ ὑποψηφίους δολοφόνους μὴ ἔχοντας συνεπῶς τὸ δικαίωμα νὰ μὲ δικάσετε. Αὐτὰ βέβαια τὰ δικαιότατα πράγματα θὰ μὲ ἠμπόδιζε νὰ τὰ πῶ, τὸ κουδοῦνι τοῦ προέδρου. Ἀλλὰ τί λέγω; Αὐτὸς θά... ὠνειρεύετο ἐκείνην τὴν ὥραν, ποὺ θὰ ἐκρίνετο ἡ δική μου τύχη. Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσα πρὸ παντὸς νὰ ὑποφέρω.

Εἶχα, ὅπως βλέπετε, πάντοτε τοὺς λόγους μου, ποὺ δὲν ἔγινα ἀκόμη δολοφόνος. Σ' ἄλλες περιστάσεις εἶχα ἄλλους λόγους. Κανένας Ἕλλην δὲν εἶνε, ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ «παρεξηγηθῆ» μὲ τὸν συνέλληνά του! Ὁμοίως κι' ἐγώ. Θυμᾶμαι λοιπόν, ὅτι σὲ στιγμὴν παρεξηγήσεως, μὲ συνεβούλευσαν νὰ ξεμπερδέψω αὐτόν, ποὺ μὲ προσέβαλε. Τὸν ἐκύτταξα. Ἦταν τόσο κακοφτιαγμένος!... Ἂν μοῦ ἀνεγνώριζε ἡ κοινωνία—ἐσκέφθην — ὅτι θὰ τῆς κάμω καλὸ ἀπαλάσσοντάς την ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄσχημο καλοῦπι, θὰ τὸν ξεμπέρδευα. Ἀλλὰ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα. Τοὐναντίον: Αὐτὸς ὁ ἀσχημάνθρωπος, ἂν τὸν σκοτώσω, θὰ γίνῃ συμπαθής. Ἄ, ὄχι. Δὲν θὰ τοῦ κάμω αὐτὴν τὴν χάριν.

Τί μεγάλη, ἀλήθεια, ἀδικία εἶνε νὰ πέφτῃ ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ εἰς τὸ θῦμα! Τὸν «κακομοίρη»! λέμε γιὰ τὸν σκοτωμένον. Καὶ δὲν λέμε ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἦταν τὸ ἐλεεινότερο κουμάσι τῆς δημιουργίας. Συχαινόμεθα τὸν Κάϊν. Καὶ συμπαθοῦμε βαθύτατα τὸν Ἄβελ. Δὲν ἀφίνουμε ὅμως νὰ μᾶς περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψις ὅτι ὁ Ἄβελ ἴσως ἦταν μεγάλος παληάνθρωπος. Καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν αὐτό. Γιὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἀδελφό του νὰ τὸν σκοτώσῃ, Κύριος οἶδε τί κατέργαρος θὰ ἦταν. Δὲν τὰ παίρνουμε ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα. Καὶ συμπαθοῦμε ἀνεξέλεγκτα τὸ θῦμα. Αὐτὸ εἶνε ποὺ μὲ ἀγανακεῖ. Καὶ μὲ ἠμπόδισε πολλάκις νὰ ὑψώσω ἀνθρωποκτόνον χεῖρα.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πιστεύω ὅτι θὰ τύχω τῆς ἀθωωτικῆς ψήφου τῆς κοινῆς γνώμης, διότι δὲν ἔγινα ἀκόμη δολοφόνος. Σταθμίσετε τὰ πράγματα καλά, κύριοι ἔνορκοι. Καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε. Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ σκοτώσῃ κανείς, ἰδίως ὅταν τύχῃ νὰ ἔχῃ ἀδελφὸ ἀστυνομικόν, ὅπως ἐγώ, μὴ θέλων νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταγάγῃ ἕναν εὔκολον ἀστυνομικὸν θρίαμβον. Δὲν ἔγινα λοιπὸν ἀκόμη δολοφόνος, παρ' ὅτι κυνηγῶ τοὺς ...ἀναγνώστας μου μὲ τὸ ντουφέκι. Καὶ σᾶς ἐξήγησα τοὺς λόγους, ποὺ εἶχα κάθε φορὰ ὥστε ν' ἀποφεύγω τὸν φόνον. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ εἰπῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἀναγνώστην. Αὐτὸς ἔχει ὅλους τοὺς λόγους, νὰ μὲ... δολοφονήσῃ γι' αὐτά, ποὺ ἔγραψα ἀνωτέρω.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ὑστερόγραφον: Τὴν ὥραν αὐτήν, ποὺ συντάσσω τὸ παρόν, ὁ ὑπαρχιεργάτης τοῦ τυπογραφείου μὲ τρώγεται, νὰ τοῦ παραδώσω γρήγορα τὰ χειρόγραφα. Μὲ ἐξηρέθισε φοβερά. Τόσο, ποὺ ἦλθα στὸ σημεῖο νά... γίνω δολοφόνος. Ἀλλὰ σκέπτομαι ὅτι ἂν κάμω φόνο τώρα στὸ κοντό, θὰ πάῃ χαμένο τὸ κομμάτι μου αὐτό. Ἔχε χάρι, κύριε Μάρκο. Λυποῦμαι τὸ ἄρθρο μου, ἀλλοιῶς...

Ὁ ἴδιος

Καὶ οὔτε ποτὲ μοῦ ἔψησε τὸ ψάρι στὰ χείλια ἡ φιλενάδα μου, γιὰ νὰ τὴν ἀπειλήσω μὲ περίστροφο...

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΜΠΟΥΓΚΣΟΟΥ

25ον

Ἐκρύφτηκε στὴν πυκνότερη σκιὰ τῆς πόρτας, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ σχηματίζῃ στόχο.

Μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή, παρατηροῦσε ἕνα στενόμακρο καὶ γυαλιστερὸ κεφάλι, φαλακρό, ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ τὸν φράχτη. Ὡστόσο, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι ἀκούονταν ὁ ρυθμικὸς κρότος τῶν τακουνιῶν τῆς νέας ποὺ ἐπέστρεφε.

—Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ, εἶπε μὲ ὕφος λυπημένο ἀλλὰ εἰλικρινές.

Ὁ Νὸρτ τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ σωπάσῃ κι' ἐμπῆκε μαζί της στὸ σπίτι.

Πόσο θὰ ἤθελε νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ἀπ' ἔξω στὸν φράχτη! Ἴσως ὁ Βασιλῆεφ, ποὺ ἐφρουροῦσε τὸ σπίτι ἀπὸ μακρυά, γιὰ τὸν φόβο μήπως τοῦ κλέψουν τὸ μυστικό. Αὐτὸς λοιπὸν ἐσκότωσε τὸν Γιοσὲφ μὲ τὸ κίτρινο βέλος; Ἢ μήπως ἦταν ὁ Λεὸν φιλύποπτος, ποὺ τὸν εἶχε παρακολουθήσει ὡς ἐκεῖ;

—Ὑπάρχει κανένα δωμάτιο σ' αὐτὸ τὸ ἐρείπιο; ἐρώτησε ὁ Λεόν.

—Ναί.

Καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς νέας ἔμοιαζε μὲ νησάκι στὴ θάλασσα τοῦ σκοταδιοῦ.

—Καλύτερα νὰ πᾶμε ἐκεῖ νὰ περιμένουμε ὥς που νὰ μάθουμε ποιὸς εἶνε κρυμμένος στὸν φράχτη.

Τὸ ἁπαλὸ καὶ θερμὸ χεράκι τῆς νέας ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Νὸρτ καὶ τὸν ὡδήγησε μέσα στὸ σκοτάδι. Καθὼς προχωροῦσαν ἐκεῖνος ἐσκόνταψε σὲ μιὰ μπουκάλα ἄδεια ποὺ ἔκανε κάποιον κρότο. Τέλος ἔφθασαν σ' ἕνα δωμάτιο ἐντελῶς ἀδειανό. Ἐκεῖ ἡ δεσποινὶς Πεντρὰζ ἐσταμάτησε καὶ εἶπε τοῦ Νὸρτ σιγά:

—Ἂν νομίζετε πὼς εἶνε ἀπαραίτητο, μποροῦμε ν' ἀποσυρθοῦμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ἀκόμα πιὸ μέσα.

Ὁ Νὸρτ ἐδέχτηκε κι' ἐπῆγε νὰ τοποθετηθῇ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμπῆκαν.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, ὥς τὸν λαιμό. Στὸ φῶς τῆς πόρτας εἶχε διαγραφῆ ἡ μορφὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κρατοῦσε ἕνα ἀντικείμενο ὅμοιο μ' ἕνα καλάμι.

Ἀμέσως ὁ Νὸρτ ἀνεγνώρισε ἐκείνη τὴ σκιὰ τῆς μυστηριώδους ζούγκλας ποὺ ἔπαιρνε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ὥστε λοιπὸν ἦταν ὁ Κόγκο Σετσουμπάρα ποὺ κρυφάκουε στὸ δάσος. Καὶ τὸ βέλος του ἐσκότωσε τὸν Γιοζὲφ ἀντὶ τοῦ Λεόν!

Ὁ Νὸρτ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Ἰάπων, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κλαϊνσμίθ, εἶχε σκοτώσει καὶ τὸν Σπένσερ Χάρντιγκ. Ὥστε λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης δολοφόνος ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὰ βέλη. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἀμέσως, ἀφοῦ ἦταν ἀνάξιος νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἕνα τόσο λεπτότατο παιγνίδι.

Ἕνα θρόισμα, ἕνας ἐλαφρότατος ἦχος ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ σύντροφός του εἶχε βγάλει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ τσαντάκι της, ἕτοιμη νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Ἰάπων, μὲ κινήσεις ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ πίθηκον, στεκόταν στὸ κατῶφλι καὶ παρατηροῦσε γύρω του. Ἔπειτα ἐστήριξε κάτω αὐτὸ ποὺ ὁ Νὸρτ εἶχε νομίσει γιὰ καλάμι καὶ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τόξο μήκους ἔξη ποδῶν.

Τί εὔκολα ποὺ ἔχει πέσει ὁ Σετσουμπάρα στὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔστησε ὁ Λὰ Τοὺρ στὸ τραπέζι, ὅταν τοῦ μίλησε γιὰ τὸν Μπουσίντο καὶ γιὰ τοὺς ἄθλους τῶν συμπατριωτῶν του κατὰ τὸν μεσαίωνα!

Ἀσφαλῶς, ὁ Ἰάπων ἦταν πολὺ πεπειραμένος τοξότης καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ ζήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Νὸρτ θέλησε νὰ τοῦ κάνῃ μίαν προειδοποίησιν προτοῦ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ Σετσουμπάρα εἶχε μόλις ἀκουμπήσει τὸ τόξο του, ὅταν σιωπηλὴ καὶ γρήγορη σὰν γύπας ποὺ ὁρμάει πάνω στὴν λεία του, μιὰ ἄλλη σκιὰ παρουσιάστηκε κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸν τοξότην ποὺ ἐστράφηκε μὲ μιὰ κραυγὴ θυμοῦ.

Ἕνα χέρι φάνηκε στὴ σκιὰ τοῦ δωματίου κι' ἔπεσε βαρὺ ἀπάνω στὸ τόξο. Δύο βέλη ἔπεσαν στὸ πάτωμα, ἐνῷ ὁ κόμης Σετσουμπάρα σωριαζόταν στὰ πόδια τοῦ κολοσσοῦ.

—Κι' αὐτὸς εἶνε ἐν τάξει! ἐμούγκρισε μιὰ φωνή.

Ὁ Νὸρτ ἀνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ζητοῦσε, τὸν Βασιλῆεφ.

—Μιλῆστε του, ἐμουρμούρισε ὁ Νὸρτ στὴν σύντροφό του. Φαίνεται πολὺ νευριασμένος καὶ εἶνε ἐπόμενον νὰ πυροβολήσῃ.

—Γρηγόρη, ἔκανε ἡ νέα μὲ σιγανὴ φωνή.

Ὁ ἄντρας ἐστράφηκε ἀπότομα, μὲ σηκωμένο τὸ πιστόλι.

—Γιατί ἦρθες, Ἀννίτα; εἶπε.

Μετά, ἀφίνοντας τὸν Ἰάπωνα ποὺ εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὸν ψάχνῃ, ἀκολούθησε τὴν νέαν στὸ πρῶτο δωμάτιο, ὅπου τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιστροφῆς της.

—Ἐλᾶτε! εἶπε μετὰ ὁ Βασιλῆεφ τοῦ Νόρτ, μὲ τὸ δίκαννο πιστόλι πάντα σηκωμένο. Καὶ ψηλὰ τὰ χέρια! Ψάξε τον Ἀννίτα!

Ἡ νέα ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἔβαλε τὰ χεράκια της στὶς διάφορες τσέπες τοῦ Νόρτ.

—Δὲν ἔχει τίποτε, Γρηγόρη.

—Καὶ χαρτιά; Δὲν ἔχει χαρτιά; Ψάχτον καλά.

—Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

—Καλά, εἶπε ὁ ἄντρας ἀπευθυνόμενος τώρα στὸν Νόρτ. Μιλῆστε. Περὶ τίνος πρόκειται;

Μὲ συντομία ὁ Νὸρτ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν, ἐνῷ τὰ χοντρὰ φρύδια τοῦ Ρώσσου ἔσμιγαν διαρκῶς περισσότερο πάνω ἀπὸ τὴ στραβὴ του μύτη.

—Μιλῆστε, λοιπὸν καθαρά! ἐβρυχήθηκε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μικρὸ πολυβόλο.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί εἴσαστε τόσον ἀπότομος. Στὸ κάτω-κάτω ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω μίαν ὑπηρεσία.

—Τί εἴδους ὑπηρεσίαν;

—Εἴσαστε βέβαιος πὼς ἔχετε στὰ χέρια σας ὅλο τὸ μυστικὸ τοῦ Ἀλβαράντο;

—Ἔχω τὴν φανέλλαν μὲ τὶς γαλάζιες σφραγῖδες.

Ὁ Νὸρτ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἕνα χαμόγελο.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί θέλετε νὰ μὲ κοροϊδέψετε.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι, ἂν εἴσαστε βέβαιος πὼς ἔχετε στὰ χέρια σας ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ τοῦ Ἀλβαράντο, δὲν θὰ ἀκολουθήσατε τὸν Κόγκο Σετσουμπάρα ὥς ἐδῶ. Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ἔχετε μονάχα τὸ ἕνα τρίτο τοῦ μυστικοῦ καὶ ὅτι αὐτὸ εἶνε τελείως ἄχρηστο.

Ὁ Βασιλῆεφ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ νέα ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ἀπειλητικὸ ὕφος τοῦ Ρώσσου.

—Ἂν ἤμουν βέβαιος πὼς ἔχετε τὰ ἄλλα δύο μέρη...

—Θὰ τὰ κουβαλλοῦσα, φυσικά, μαζί μου στὴν ἀποψινὴ ἐκδρομὴ ποὺ ἦταν τόσον εὐχάριστη, εἶπε ὁ Νὸρτ εἰρωνικά.

—Τότε λοιπόν, ποῖος τὰ ἔχει τὰ ἄλλα δύο μέρη; Μιλῆστε!

—Ἀγαπητὲ Βασιλῆεφ, εἶπε τότε ὁ Νὸρτ μὲ τὴν διαπεραστική του φωνή, μὴ νομίσετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μὲ τρομάξετε μὲ τὶς ἀπειλές σας. Μπορεῖτε βέβαια νὰ μὲ σκοτώσετε, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔχετε περισσότερες πιθανότητες ἀπὸ τώρα νὰ βρῆτε τὰ ἄλλα δύο μέρη τοῦ μυστικοῦ ποὺ σᾶς λείπουν.

Ὁ γίγας ἔμεινε λιγάκι σκεφτικός. Μετὰ εἶπε:

—Πόσα ζητᾶτε;

—Ἡ τιμὴ ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω δὲν εἶνε ὑπερβολική, γιατὶ ἐγώ, γιὰ τὸν ἑαυτό μου, δὲν ζητῶ ἀπολύτως τίποτε, ἀπάντησε ὁ Νόρτ. Ὁ φίλος μου ὅμως θέλει πολλά.

—Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ φίλος σας;

—Θὰ σᾶς τὸν πῶ ὅταν μοῦ δείξετε τὴν Λίντα Φόρμπες καὶ τὸν Νίχολς Κάτερ, σώους καὶ ἀβλαβεῖς.

—Αὐτὸ ὄχι! Εἶνε πολύ!

Ὁ Νὸρτ ἐσήκωσε πάλι τοὺς ὤμους.

—Καλά, ἔκανε ὁ ἄλλος. Πῶς θὰ τὰ βρῆτε τὰ ἄλλα δύο μέρη;

Τὸ μέτωπο τοῦ Βασιλῆεφ ἐζάρωσε πιὸ πολὺ στὴν προσπάθεια ποὺ ἔκανε νὰ σκεφθῇ. Ἔπειτα ἐστράφηκε ἀποτόμως πρὸς τὴν δεσποινίδα Πεντράζ.

—Ὁ Μιχαὴλ εἶνε ἔξω, εἶπε. Πές του νάρθῃ μέσα.

Ἡ χλωμὴ νέα ἐβγῆκε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε μὲ ἕναν ἄντρα τόσο ψηλόν, ποὺ φαινόνταν μικροσκοπικὴ μπροστά του. Ὁ Βασιλῆεφ ἐχαμήλωσε λιγάκι τὸ ὅπλο καὶ τὴν διέταξε πάλι, ἔχοντας πάντα στιλωμένα τὰ μάτια στὸν λοχαγόν:

—Πήγαινε φέρε αὐτοὺς τοὺς δύο ἀπὸ τὸ ὑπόγειο!

Ἆ, ὥστε λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ θόρυβος ποὺ εἶχεν ἀκούσει ὁ Νόρτ. Πῶς δὲν τὸ μάντεψε; Πολὺ βλάκας ἐφάνηκε σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Δὲν εἶχε βέβαια οὔτε τὸν καιρό, οὔτε τὸ δικαίωμα νὰ σκεφτῇ τὴν σωτηρία τῶν ἄλλων αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀλλὰ ἡ θύμησις αὐτῶν τῶν δύο νεαρῶν ἐρωτευμένων ποὺ ἦσαν αἰχμάλωτοι αὐτοῦ τοῦ ἀγριανθρώπου, τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Ἔτεινε τὴν ἀκοή, παρακολουθῶντας τὰ βαρειὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατέβαινε τὶς σκάλες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

E.F.S.
Κριεζώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι.

Ἀποστείλατέ μου παρακαλῶ ἓν ἀντίτυπον τοῦ βιβλίου σας ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ και ΟΜΟΡΦΗ εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν ΔΩΡΕΑΝ.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ και ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀμορφιά της. Λίγες ὅμως τὸ κατορθώνουν διότι ὅλες καταφεύγουν σὲ μέσα ποῦ δίδουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ δίαιτα καὶ αἱ γυμναστικὲς ἀσκήσεις βλάπτουν ἐὰν ὁ ὀργανισμὸς δὲν λειτουργεῖ ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε ἀπώλεια χρόνου καὶ ἀπογοήτευσι, σᾶς δίδομε τὸ μυστικὸ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, σ' ἕνα κομψοτυπωμένο βιβλιαράκι. Ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀποστείλετε τὸ ἔναντι δελτίο.

Η μόδα

Λεπτομέρειες τῆς μόδας

Ὡραιότατες μπλοῦζες ἐργασμένες τεχνικὰ ἀπὸ μεταξωτά, θαμπὰ γυαλιστερὰ καὶ γκωφρέ, προσδίδουν σὲ χρώματα ἔντονα μιὰ νότα φωτεινή, διὰ βαθύχρωμα ταγιέρ. Οὐδέποτε ἡ μπλούζα ἐγνώρισε μεγαλείτερον «σουξέ» ἀπὸ ἐφέτος. «Σόμπρ» τὸ πρωῒ ἐπίσημη, γαρνιρισμένη μὲ γοῦνα τὸ ἀπόγευμα.

—Μπλοῦζες ἀπὸ κρὲπ— σατὲν κεντημένες μὲ παγκέττα, ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο ζερσὲ γαρνιρισμένες μὲ πιέττες ἢ σοῦρες, ἀπὸ ἀλμπὲν μὲ πιέττες βαθειές. Σὲ σχέδια ποὺ σχηματίζουν γιακάδες μὲ φιόγγους καὶ ἄλλες «ἀμπιεσμὰν» μὲ πιέττες κάθετες, καὶ μικρὰ γιακαδάκια πλισσέ. Λεπτὲς γιρλάντες ἀπὸ μετάλλινες χάνδρες ἢ παγκέττες.

—Μπλοῦζες πολὺ ἐργασμένες θὰ φορεθοῦν καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, μὲ φοῦστα μακρυὰ καὶ βέστα σμόκινγκ. Παραδείγματος χάριν μία μπλούζα ρὸζ κουφέτου συνδυάζεται θαυμάσια μὲ μαῦρο βελούδινο ταγιέρ. Μιὰ μπλοῦζα βαθύχρωμη μὲ ταγιὲρ βραδυνὸ σὲ χρῶμα «μπρίκ».

—Βραδυνὰ φορέματα γιὰ μικρὲς ἑσπερίδες φόρεμα ἀπὸ ζωρζὲτ μαύρη, μὲ νωμίτες στοὺς δύο ὤμους ὥστε νὰ σχηματίζουν μονοκόμματα μακρυὰ καὶ ἐφηρμοσμένα μανίκια καὶ νὰ συγκρατοῦνται συγχρόνως οἱ λεπτὲς σιδερωμένες πιέττες τοῦ κορσάζ, οἱ ὁποῖες καταλήγουν στὴ μέση. Ζώνη ἀσημένια, ἡ ὁποία συγκρατεῖ ἕνα μεγάλο μοτὶφ ἀπὸ ἀστραφτερὰ παγιεττὲ λουλούδια.

—Φοῦστα ἀπὸ μαῦρο λαινὰζ φοριέται μὲ μικρὸ ζακεττάκι ἀπὸ λοὺτρ ἐργασμένο μὲ παννὼ ἐνκριστέ, γιακᾶς ὑψηλός. Τρία κουμπιὰ μεγάλα ἀπὸ τὸ ἴδιο λοὺτρ, μανίκια μακρυὰ καὶ ἐφηρμοσμένα μὲ σχέδιον «ρεγκλάν».

—Σὲ φορέματα ἀπογευματινὰ ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο ἢ σατέν, τὸ κορσὰζ ἐργασμένο μὲ παννὼ ἐνκριστὲ ἀπὸ λεπτὲς πιέττες, μία τορσάντα μακρυὰ ἀπὸ σατὲν σὲ τόνο ἔντονο περνᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ σὰν περιδέραιον καὶ φθάνει ὥς τὴν μέσην ποὺ σχηματίζει ἕνα φιόγγο.

—XXX—

Κοστούμια σπὸρ

Μέχρι πρό τινος ἀκόμη τὰ κοστούμια σπόρ δὲν ἐνδιέφεραν πολὺ τὶς κυρίες. Ἦσαν ὅλα σχεδὸν στὸ ἴδιο σχῆμα καὶ ἐκ μέρους ἀκόμη τῶν ραπτριῶν δὲν ἐδίδετο καμμιὰ προσοχή. Σήμερα ὅμως ποὺ τὰ σπόρ εἶνε τῆς μόδας περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχήν, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξη. Τὸ ἁπλὸ αὐτὸ κοστοῦμι σπόρ ἔχει γίνη περιζήτητο καὶ οἱ δημιουργοὶ τῆς μόδας ἔχουν ἐφεύρη ποικιλίαν ὑφασμάτων, χρωμάτων καὶ σχημάτων γιὰ νὰ τὸ φέρουν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν εὐνοουμένων φορεμάτων.

Πρῶτα γιὰ τὸ κοστοῦμι σπόρ ἦτο καθιερωμένον ὡς ὕφασμα τὸ σουήντ. Σήμερα χρησιμοποιεῖται ἐπίσης τὸ βελοῦδο καὶ τὰ μαλακὰ μάλλινα ὑφάσματα. Ἐντελῶς τῆς τελευταίας μόδας εἶνε ἡ σύνθεσις δύο ἢ τριῶν διαφόρων εἰδῶν. Ἐπὶ παραδείγματι τὸ μοντέρνο κοστοῦμι σπὸρ ἀποτελεῖται ἀπὸ φοῦστα τουήντ καὶ ζακέττα βελούδινη, ἢ ἀπὸ μάλλινη μονόχρωμη φοῦστα καὶ ζακέττα καρρώ.

Ὁ συνδυασμὸς δὲν γίνεται μόνον στὰ ὑφάσματα, ἀλλὰ καὶ στὰ χρώματα. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μοντέλα σπόρ, ποὺ εἴδαμεν εἰς τὰς νέας συλλογάς εἶνε ζακέττα τουήντ σὲ χρῶμα τουρκουὰζ μὲ κόκκινες ραβδώσεις καὶ φοῦστα μάλλινη σὲ χρῶμα ὑπέρυθρον.

Τὰ κοστούμια, ποὺ γίνονται ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα συνοδεύονται μὲ ἐσάρπες, γάντια, ζῶνες ἢ γυλεκάκια σὲ χρώματα ζωηρά: κόκκινο κοραλένιο μὲ πράσινο, κίτρινο μὲ μπλέ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:

Κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ ζακέττες φοριοῦνται κοντὲς καὶ κολλητὲς στὸ σῶμα μὲ φαρδειὰ ρεβέρ. Οἱ φοῦστες εἶνε κοντὲς καὶ μᾶλλον στενές.

Τὰ ἐπανοφόρια σπόρ ἔχουν ἀρκετὸ φάρδος.

Μὲ τὴν ποικιλίαν, ποὺ παρουσιάζουν ἐφέτος τὰ κοστούμια σπόρ ἔχουν καταλάβη τὴν πρώτην σειρὰν εἰς τὰς προτιμήσεις τῶν κυριῶν καὶ οἱ οἶκοι τῆς μόδας δὲν παύουν νὰ δημιουργοῦν νέα μοντέλα.

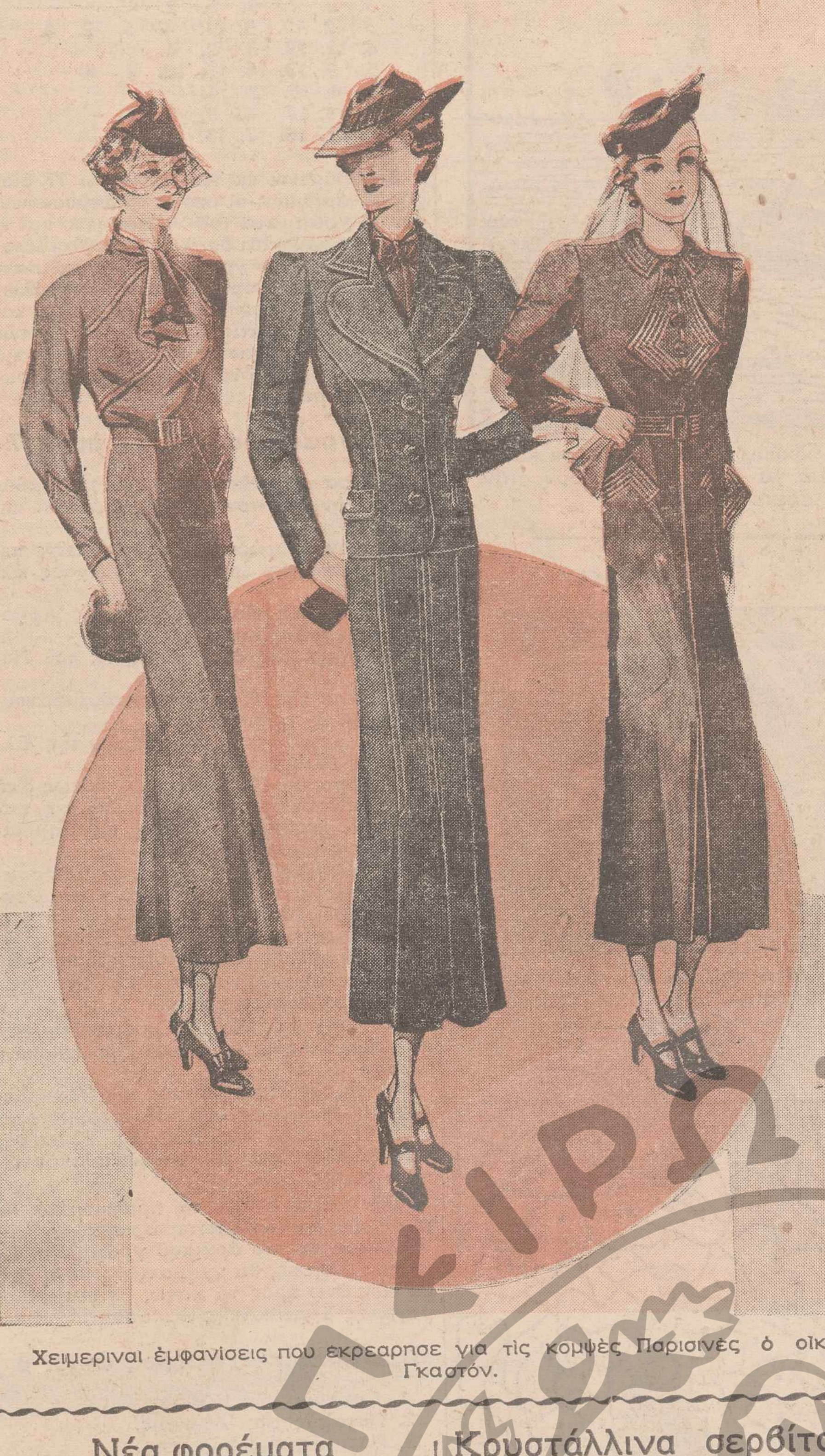

Χειμεριναι ἐμφανίσεις που ἐκρεαρησε για τὶς κομψὲς Παρισινὲς ὁ οἶκος Γκαστόν.

Νέα φορέματα

Αἱ χειμεριναὶ συλλογαὶ φορεμάτων ἔληξαν στὸ Παρίσι καὶ ἄρχισεν ἡ ἐπίδειξις φορεμάτων «ντεμὶ - σαιζόν».

— Ἡ Μάγγη Ρούφ παρουσιάζει φορέματα μαῦρα σὲ δύο τεμάχια τὸ κορσὰζ σχηματίζει σουέτερ, τὸ ὁποῖον πτυχώνεται στοὺς γοφούς.

— Ἡ Μπρυγὲρ φορέματα ἀπὸ γυαλιστερὸ μαῦρο μεταξωτό, τὸ κορσὰζ σὲ σχέδιο «ἀμπιεσεμὰν», τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει ὅλες τὶς σοῦρες ἐμπρός.

— Ἡ Σανὲλ ἑτοιμάζει ρεντιγκότες ἀπὸ λαινὰζ μαρόν. Γιακᾶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ὑψηλὸ γυριστό, τσέπες διπλὲς καὶ μανικέτια τὰ γαρνίρει μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πέρλες ἄσπρες.

— Ἡ Γκαστὸν φόρεμα ἀπὸ ζερσὲ ντὲ ραιγιὸν κεντημένον μὲ «ἀπλικασιὸν» ἀπὸ ρεβρῶ χρυσὸ στὸν λαιμὸ καὶ στὰ μανικέτια.

— Ἡ Γκάλε Παραὶ φορέματα ἀπὸ σατὲν-μπριγιὰν μαῦρα, τὰ φωτίζει μὲ πλαστρὸν ἀπὸ ἄσπρο γυαλιστερὸ μεταξωτό.

— Ἡ Μπρυέρ, φορέματα ἀπὸ κρὲπ ἀμορόζα μαρόν, τὸ κορσὰζ πτυχωμένον προσδίδει νότα «ἀμπιγέ».

— Ἡ Νικὸλ Γκρού, κρὲπ ντ' Ἀλμπὲν μαῦρο κορσάζ, πτυχωμένον πρὸς τὸν λαιμόν, μανίκια κοντὰ «μπουφὰν» κορσελὲ φαρδὺ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἡ φοῦστα γαρνίρεται ἐμπρὸς μὲ ἔξη πιέττες βαθειές.

— Ἡ Καλλό, ἕνα φόρεμα θαυμαστῆς ἁπλότητος ἀπὸ μαροκαὶν μαῦρο μὲ γιακὰ κλειστὸ γυριστὸ στοὺς ὤμους καὶ στὴν μέση καὶ στὴν ἄκρη τῶν μακρυῶν μανικιῶν λεπτὲς πιέττες. Μία ζώνη ἀπὸ λαινὰζ «μπλὲ - ρουὰ» καταλήγει σὲ μακρυὲς ἄκρες, οἱ ὁποῖες γαρνίρονται μὲ κρόσσια ὁμοιόχρωμα.

Κρυστάλλινα σερβίτσια

Τὰ ποτήρια, οἱ μποτίλιες, τὰ μπὸλ καὶ γενικῶς τὰ κρυστάλλινα σερβίτσια τοῦ τραπεζιοῦ συνηθίζονται τελευταίως πολὺ ἁπλᾶ. Ἄλλοτε ὅσον περισσότερον σκαλιστὰ στολίδια εἶχαν τὰ ποτήρια, τόσην μεγαλειτέραν ἀξίαν εἶχαν. Μὲ τὰ σκαλίσματα ὅμως ἦταν δύσκολο τὸ καθάρισμά των κι' ἔπρεπε ἡ καλὴ νοικοκυρὰ νὰ χάσῃ ὁλόκληρες ὧρες ὥς που νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ καθαρίσῃ ὅπως πέπει

Τώρα ἡ .μόδα θέλει τὰ κρύσταλλα σὲ ἁπλὲς γραμμὲς καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν πειὸ λεῖα χωρὶς κανένα σκάλισμα. Πράγματι δὲ εἶνε πολὺ ὡραιότερα, ἀλλὰ καὶ πειὸ ὑγιεινά, διότι πλένονται καὶ σκουπίζονται εὐκολώτερα. Ἐπίσης εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἀπὸ κρύσταλλο καὶ ὁλόκληρο σερβίτσιο τσαγιοῦ.

—XXX—

Τὰ ἐπανωφόρια

Τὰ ἐφετεινὰ ἐπανωφόρια εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον φορτωμένα μὲ γοῦνες. Μολαταῦτα ὑπάρχουν καὶ μοντέλα σκέτα, ποὺ εἶνε ἐξ ἴσου ὡραῖα καὶ κομψά.

Τὸ χειμωνιάτικο ἐπανωφόρι, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ γαρνιτούρα γούνας ἐπίσης εἶνε ἐντελῶς τῆς μόδας. Τὸ χαρακτηριστικό του εἶνε ὅτι σφίγγει στὴ μέση καὶ πέφτει φαρδειὰ πρὸς τὰ κάτω. Ἡ ζώνη καὶ τὰ κουμπιὰ εἶνε μαῦρα, ἐνῷ τὰ γάντια, ἡ ἐσάρπα καὶ τὸ στόλισμα τοῦ καπέλλου εἶνε ἀπὸ μαλακὸ πετσὶ σουέντ σὲ χρῶμα μπλὲ σκοῦρο.

Καταργοῦνται τὰ κουμπιὰ

Τὰ «ἐκλαὶρ» ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ἕως τώρα ὡς κλεισίματα στὶς τσάντες, στὰ πουλόβερ καὶ στὶς τσέπες, ἀρχίζουν νὰ κερδίζουν ἔδαφος καὶ στὰ γυναικεῖα φορέματα, τόσον εἰς τὰ καθημερινὰ ὅσον καὶ στὶς βραδυνὲς τουαλέττες. Εἶνε δὲ τὸ «ἐκλαὶρ» πράγματι τὸ ἰδεῶδες «κούμπωμα» γιὰ κάθε γυναικεία ἀμφίεσι, ὄχι μόνον ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, διότι καταργοῦνται ἔτσι τὰ κουμπάκια, οἱ σοῦστες καὶ οἱ κόπιτσες (ὁ μεγάλος μπελᾶς τὴν ὥρα τοῦ ντυσίματος), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, διότι μὲ κανένα κούμπωμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τόσον καλὰ στὸ σῶμα τὸ φόρεμα, ὅσον μὲ τὸ ἐκλαίρ. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐκλαὶρ στὸ ὕφασμα ἀπαιτεῖ κάποιαν προσοχὴν ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ μπλεχθοῦν μέσα στὰ δοντάκια νήματα τοῦ ὑφάσματος, ποὺ θὰ ἐμποδίζουν τὸ ἀνοιγόκλεισμά του.

Τὸ ἐκλαὶρ ἐπίσης τὸ χρησιμοποιεῖτε καὶ στὰ γάντια τὰ πλεκτὰ ἢ τὰ δερμάτινα σπόρ.

—XXX—

Τὰ ἐσώρρουχα

Τὰ κεντητὰ ἐσώρρουχα τῶν κυριῶν ἐπανέρχονται στὴν μόδα. Πολλὰ Παρισινὰ καταστήματα διὰ νὰ εὐκολύνουν τὴν πελατείαν των ἔχουν κάμη τὸ ἑξῆς: Παρουσιάζουν εἰς τὶς πελάτισσες μίαν πλουσιωτάτην συλλογὴν κομπιναιζόν, ὑποκαμίσων κλπ. καὶ εἰς τὴν κάθε κυρία, ἡ ὁποία θ' ἀγοράσῃ ἐκεῖνο, ποὺ διάλεξε, τῆς δίδουν συγχρόνως ἕνα «πατρὸν» καὶ ὕφασμα, ὥστε νὰ τὸ ἀντιγράψῃ κατόπιν μόνη της.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅσα ἐσώρρουχα θέλει στὸ μοντέλο, ποὺ προτιμᾷ, χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ στὸ ἔξοδο ν' ἀγοράσῃ καινούργιο.

—XXX—

Οἱ χοροὶ

Εἰς τοὺς χοροὺς τῆς ἐποχῆς θὰ φορεθῇ μία τουαλέττα ἀπὸ ταφτᾶ ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα πουὰ χρυσᾶ ἢ ἀσημένια.

...Καὶ ἕνας νεωτερισμὸς ποὺ ἐνθουσιάζει τελευταίως τὶς Παρισινές: εἶνε μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ μαύρη μεταξωτὴ μουσελίνα. Ἡ φοῦστα της εἶνε γαρνιρισμένη μὲ πολλὰ πλατειά, βολὰν καὶ τὸ κορσὰζ στολίζεται μὲ τρία μεγάλα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Ἕνα χαριτωμενο πρωϊνὸ φόρεμα, κρεασιὸν τοῦ οἴκου Γουώρθ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικὴ εἰκὼν

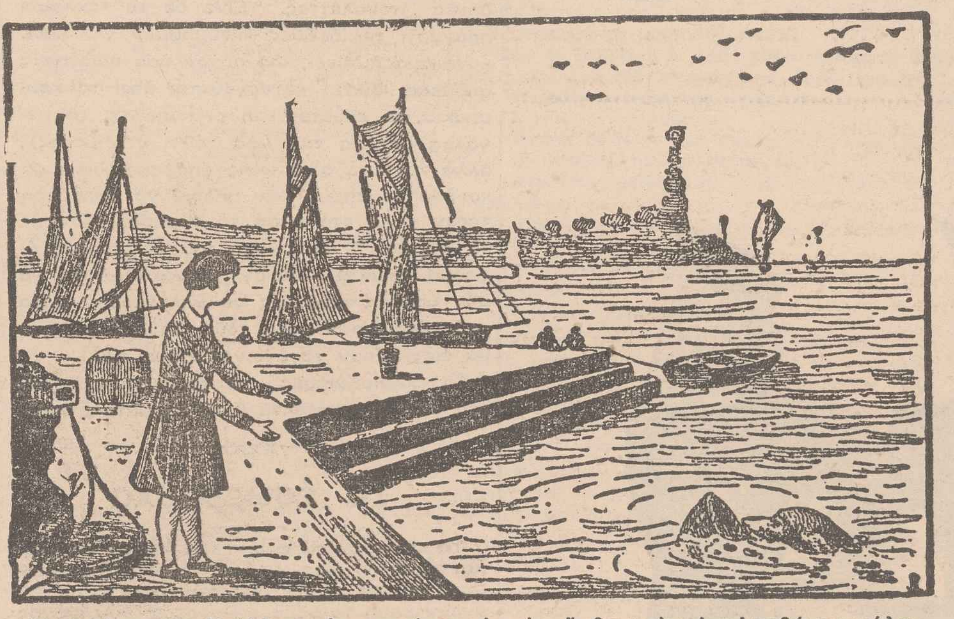

Ὁ σκῦλος τῆς Στέλλας ἐπαναφέρει εἰς τὴν ὄχθην τὸν ἀπολεσθέντα κάλαθον, ἡ Λουκία καὶ ὁ Ἰωάννης καταφθάνουν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν σκηνήν. Μήπως τοὺς βλέπετε ;

Αἱ σημαῖες

Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα μας, εὑρίσκονται 6 πρόσωπα μὲ τὴν ἐθνικήν του ἐνδυμασίαν ἕκαστον, εἰς δὲ τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος, εἰκονίζονται 6 σημαῖες, αἱ σημαῖες τῶν διαφόρων προσώπων ἀκριβῶς. Τὰ διάφορα πρόσωπα εἶνε ἀριθμημένα ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 6. Καὶ οἱ σημαῖες ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ ΣΤ΄. Πρέπει λοιπόν, νὰ βρῆτε :

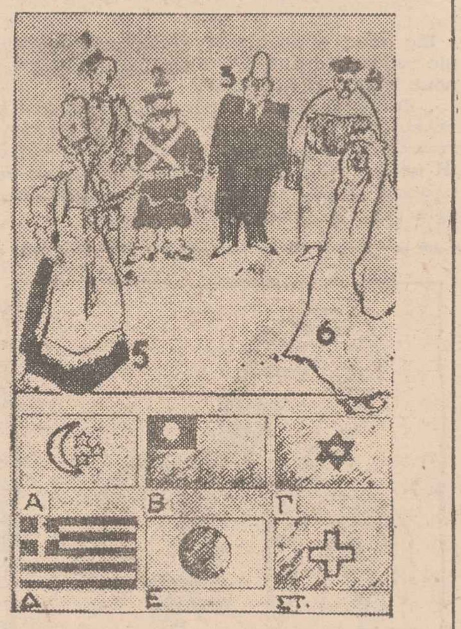

1ον— Εἰς ποῖα Κράτη ἀνήκουν οἱ διάφορες σημαῖες, καί,

2ον— Εἰς ποίαν σημαίαν ὑπάγεται ἕκαστον πρόσωπον, δεδομένου ὅτι εἰς κάθε σημαίαν ἀντιστοιχεῖ καὶ ἕν πρόσωπον μὲ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν τοῦ τόπου.

Τὸ σκάκι

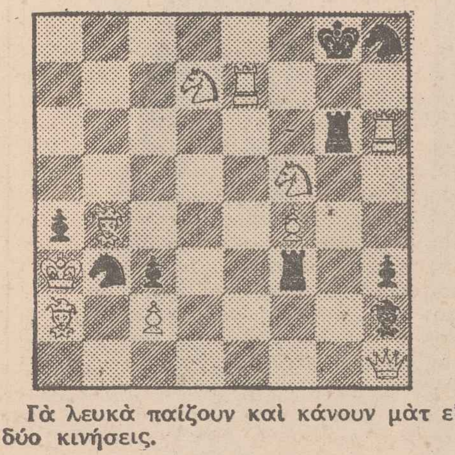

Τὰ λευκὰ παίζουν καὶ κάνουν μὰτ εἰς δύο κινήσεις.

—XXX—

Σκιτσόγριφος

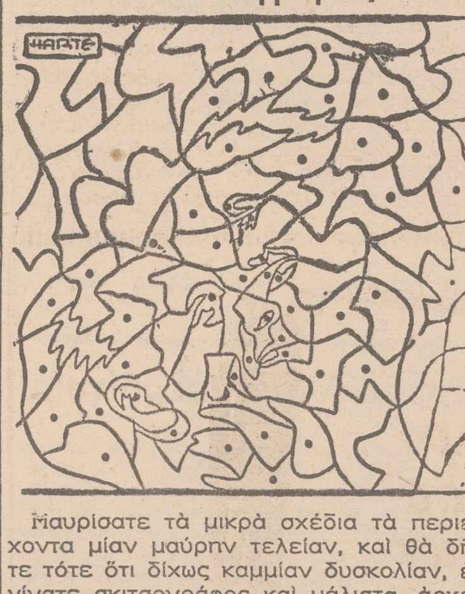

Μαυρίσατε τὰ μικρὰ σχέδια τὰ περιέχοντα μίαν μαύρην τελείαν, καὶ θὰ δῆτε τότε ὅτι δίχως καμμίαν δυσκολίαν, ἐγίνατε σκιτσογράφος καὶ μάλιστα, ἀρκετὰ καλός.

Γεωγραφικοὶ γρῖφοι

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 6

1. 2. 3. 3. 4. 5. 6. 2. 4.
2. 7. 4. 3. 2. 4.
3. 8. 7. 9. 5. 2. 4.
3. 2. 10. 9. 11. 4. 5. 2. 4.
4. 12. 12. 3. 2. 4.
5. 9. 13. 14. 15. 12. 2. 4.
6. 4. 5. 2. 4.
2. 16. 17. 4. 5. 2. 4.
4. 11. 16. 7. 13. 2. 4.

Βοηθούμενοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω 17 διαφόρων ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν 17 γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ ἐπαναλαμβάνονται ὁσάκις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἕκαστον γράμμα, προσπαθίσατε νὰ βρῆτε τὰ ὀνόματα τῶν 9 μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, οὕτως ὥστε, καθέτως νὰ σχηματισθῇ μόνον του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐκ τοῦ πρώτου γράμματος ἑκάστου ὀνόματος, ἕτερον Εὐρωπαϊκὸν Κράτος.

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 7

1. Χώρα τῆς Πελοποννήσου, περιλαμβάνουσα τὴν περὶ τὸν ποταμὸν Πάμισον πεδιάδα.

2. Ἀρχαία χώρα, ἡ ὁποία κατεῖχε περίπου τὰς νῦν ἐπαρχίας Ἄργους καὶ Ναυπλίας.

3. Ἑλληνικὴ νῆσος, πρὸς Ν. τῆς Ἀργολικῆς χερσονήσου.

4. Τμῆμα τῆς Δ. Θράκης, Α. τοῦ Νέστου.

5. Χώρα τῆς Ἑλλάδος καταλαμβάνουσα τὸ Β. Δ. τμῆμα αὐτῆς.

6. Ὁ μεγαλύτερος τῶν νομῶν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

7. Χώρα τῆς Πελοποννήσου, οὕτως ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καλουμένη, καὶ κατέχουσα περίπου τὰ ἐδάφη τοῦ σημερινοῦ ὁμωνύμου νομοῦ.

8. Ἀποτελεῖ τὸ Α. ἥμισυ τῆς Θεσσαλίας, καὶ γειτνιάζει μὲ τοὺς νομοὺς Θεσσαλονίκης καὶ Κοζάνης.

9. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἠπείρῳ· ὀνομαστὰ ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς ὁμωνύμου πρωτευούσης αὐτοῦ.

10. Ἀρχαία πόλις, ἡ κυριωτάτη τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Πελοποννήσου.

11. Εὐφορώτατος νομὸς τῆς Μακεδονίας, ἀρδευόμενος ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος.

12. Ἐπαρχία τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, καταλαμβάνουσα τὸ νοτιανατολικὸν ἄκρον αὐτῆς.

Ἐὰν τώρα βρῆτε τὰ πραγματικὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀνωτέρω περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος ἑκάστης λέξεως, θὰ σχηματισθῇ μόνη της ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἡ ὀνομασία μεγάλης Εὐρωπαϊκῆς Θαλάσσης.

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 8

1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
2. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.
3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
4. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.
5. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.
6. Ποταμὸς τῆς Ν. Ἀμερικῆς.
7. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Προσπαθήσατε τώρα μόνοι σας νὰ βρῆτε ποιὰ εἶνε τὰ διάφορα αὐτὰ ὀνόματα, οὕτως ὥστε καθέτως ἐκ τοῦ πρώτου γράμματος ἑκάστου ὀνόματος νὰ σχηματισθῇ ἕνας ὄγδοος ποταμὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τῆς Γαλλίας.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Τὸ χωράφι καὶ τὰ 10 δένδρα

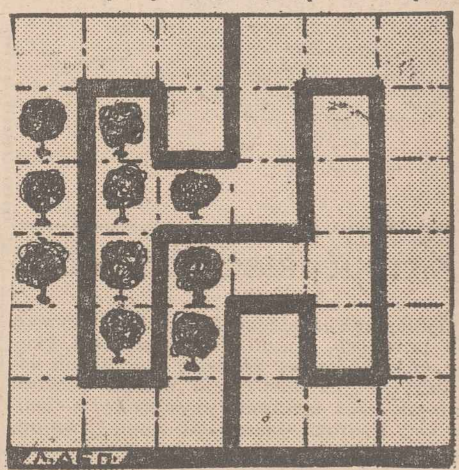

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ τὸ οἰκόπεδον, διὰ νὰ εἶνε καὶ τὰ δύο μέρη ἴσα καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος, καὶ νὰ περιέχουν ἕκαστον 5 μεγάλα δένδρα.

XXX

Σκιτσόγριφος

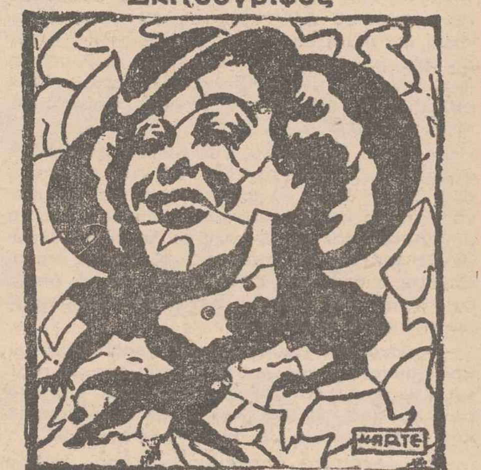

(Ἡ λύσις)

XXX

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 3

Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κράτος ἦτο ἡ:
«ΕΛΒΕΤΙΑ»
Καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ:
«ΒΕΡΝΗ»

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 4

1. Τουλών.
2. Σεβαστούπολις.
3. Ελσιγκφόρδη.
4. Χάβρη.
5. Οπόρτον.
6. Στοκχόλμη.
7. Λισσαβών.
8. Οστάνδη.
9. Βαρκελώνη.
10. Αμβοῦργον.
11. Κωνσταντινούπολις.
12. Ισλανδία.
13. Αμστερδαμ.

Ὡς φαίνεται καθαρά, καθέτως, μὲ τὸ πρῶτον γράμμα ἑκάστης λέξεως σχηματίζεται τὸ κράτος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης:

«ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ»

τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ μόνο εὐρωπαϊκὸν κράτος τὸ ἔχεν 13 γράμματα.

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀριθ. 5

Ἰδοὺ τώρα τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ μεγάλων ποταμῶν τῆς ὑφηλίου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ψηφία ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εὐρωπαϊκὸν κρατος:

1. Βόλγας (τῆς Ρωσσίας).
2. Εὐφράτης (τῆς Μεσοποταμίας).
3. Λένας (τῆς Σιβηρίας).
4. Γάγγης (τῶν Ἰνδιῶν).
5. Ιενεσέης (τῆς Σιβηρίας).
6. Οράγγης (τῆς Ν. Ἀφρικῆς).
7. Νίγηρ (τῆς Ἀφρικῆς).

Τὰ τηλέφωνα εἰς τὸ Βατικανὸν

Συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν σχετικὴν στατιστικήν, ἡ Πόλις τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν καὶ ἀνεξάρτητον κρατίδιον, ἔχει καὶ ὡς πόλις καὶ ὡς κράτος τὰ περισσότερα τηλέφωνα, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν πληθυσμόν της, ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην πόλιν καὶ ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλο κράτος τῆς ὑφηλίου.

Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός της ἀποτελεῖται ἀπὸ 700 ἄτομα, εἰς τὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνονται 101 Ἑλβετοὶ φρουροὶ τῆς Παπικῆς Σωματοφυλακῆς, 70 Παπικοὶ χωροφύλακες καὶ πολυάριθμοι ὑπηρέται.

Ἐπὶ 700, λοιπόν, κατοίκων, ἡ Πόλις τοῦ Βατικανοῦ ἔχει ἐν ὅλῳ 600 τηλέφωνα, δηλαδὴ 85 τηλέφωνα ἐπὶ 100 κατοίκων, ἢ ἐὰν ἀφαιρεθοῦν οἱ Ἑλβετοὶ φρουροί, ἕνα τηλέφωνον διὰ κάθε κάτοικον. Ἄς σημειωθῇ, ὅτι ἡ Ἀμερική, ἡ ὁποία φημίζεται διὰ τὴν πληθώραν τῶν τηλεφώνων της, ἔχει ἕνα τηλέφωνον ἐπὶ 8 κατοίκων ἡ Μεγ. Βρεττανία ἕνα τηλέφωνον ἐπὶ 20 κατοίκων, ἡ Γαλλία ἕνα ἐπὶ 33 καὶ ἡ Ἰταλία ἕνα ἐπὶ 50 κατοίκων.

Εἰς τὸ Βατικανὸν ὑπάρχουν τηλέφωνα εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα καὶ εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ ἐργάζονται ἀκαταπαύστως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι καρδινάλιοι, ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ κάμνουν ἐντατικὴν χρῆσιν.

Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας εἶνε ἔνθερμος θιασώτης τοῦ τηλεφώνου καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ πολλάκις τὴν ἡμέραν.

Εἰς τὴν κρεββατοκάμαράν του, εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον γραφεῖον του, ἔχει ἀπὸ ἕνα τηλέφωνον, αἱ συσκευαὶ δὲ καὶ τῶν τριῶν εἶνε κατασκευασμέναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἀσῆμι μασσίφ.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ τηλέφωνα δὲν ἔχουν ἀριθμούς, οὔτε καὶ ἀναφέρονται μέσα εἰς τὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον καὶ ἔτσι κανεὶς ἀπολύτως δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν Πάπαν εἰς τὸ τηλέφωνον, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὅποιον θέλει.

Ἄς σημειωθῇ τέλος, ὅτι τὰ τηλέφωνα τῆς Πόλεως τοῦ Βατικανοῦ εἶνε αὐτόματα, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐγκατασταθέντα τὸ 1932 ἀπὸ μίαν ἀμερικανικὴν ἑταιρείαν, δὲν ἔχουν δὲ καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ τηλέφωνα τοῦ ἰταλικοῦ κράτους.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης :
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπυρίδωνος Τρικούπη 34

Διευθυντὴς τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πριάμου 53 – Καλλιθέα

Προσεχῶς εἰς τὸ «ΕΡΓΟΝ»

Ο ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ

Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἕνας Γάλλος ἰδιώτης, κάτοχος δέκτου ἀσυρμάτου, κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἕνα ραδιογράφημα προερχόμενον ἀπὸ τὸν Βόρειον Πόλον. Εἶχεν ἐκπεμφθῆ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέλη τῆς ἀποστολῆς Σμίθ, ποὺ ἔμειναν νὰ διαχειμάσουν εἰς τὴν παγωμένην ἔρημον καὶ ἐζητοῦσαν τὴν ἀποστολὴν καυσίμου ὕλης, διότι τὸ πετρέλαιον ποὺ ἐπῆραν μαζί των κοντεύει νὰ τελειώσῃ.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ διαχειμάζει εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου εὑρίσκεται ὁ Πόλος, ἐνῷ ὅλαι αἱ προηγούμεναι ἀποστολαὶ εἶχαν ὡς μόνον σκοπὸν νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως, προτοῦ ἐπέλθῃ ὁ χειμών.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτή, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ὁ καθηγητὴς Σμίθ, ἐχρησιμοποίησεν ἀεροπλάνα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀκρότατον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς ὑδρογείου. Καὶ συμπληροῦται ἀκριβῶς μία τεσσαρακονταετία ἀπὸ τότε ποὺ ἐχρησιμοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἐναέριος δρόμος διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Πρῶτος ὁ Σουηδὸς Ἀνδρέ, εἰς τὰ 1897 μαζὶ μὲ δύο φίλους του, ἐπεχείρησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον ἐναερίως χρησιμοποιήσας ἕνα ἀερόστατον. Κανεὶς δὲν τοὺς ἐπανεῖδεν ἔκτοτε καὶ μόνον εἰς τὰ 1930 ἕνας συμπατριώτης των, ὁ δόκτωρ Χόρν, ἐξερευνῶν τὰς ἀρκτικὰς ἐκτάσεις, εὗρηκε τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν ἀεροναυτῶν καὶ ἕνα μέρος τοῦ λεπτομερεστάτου ἡμερολογίου των.

Ἔκτοτε ἔγιναν πολλαὶ ἀπόπειραι τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Πῆρυ ἔφθασεν εἰς τὸν Πόλον, ἀλλὰ τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα ποὺ διέθετε ἦσαν τόσον ἀνεπαρκῆ καὶ αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι τόσον δυσμενεῖς, ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις. Ἀργότερα, ὁ Ἀμοῦνδσεν, ὁ Μπὲρντ καὶ ὁ Νόμπιλε ἐπέταξαν ὑπεράνω τοῦ Βορείου Πόλου, χωρὶς ὅμως καμμίαν ὠφέλειαν διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Τὴν 21ην Μαΐου 1937 ἕνα ρωσσικὸν ἀεροπλάνον, κυβερνώμενον ἀπὸ τὸν διάσημον Βοντοπιανὼφ καὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς Σμίθ, προσεγειώθη εἰς τοὺς πάγους τοῦ Πόλου. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κατεκτᾶτο πραγματικὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Ρώσσους ἐξερευνητάς.

Δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον ὅτι τὸν ἆθλον αὐτὸν τὸν ἐπραγματοποίησαν Ρῶσσοι. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Πόλου ἤρχισεν εἰς τὴν Ρωσσίαν πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος καὶ ἀκριβῶς εἰς τὰ 1725. Ὑπάρχει ἕνα οὐκάζιον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, μὲ ἡμερομηνίαν 3 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ποὺ λέγει ὅτι πρέπει νὰ καταρτισθῇ μία ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ διὰ τὰς πολικὰς ἐκτάσεις.

Ἡ Αἰκατερίνη Β΄ ἠθέλησε καὶ αὐτὴ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ Βορείου Παγωμένου ὠκεανοῦ καὶ εἰς τὰ 1756 διέταξε τὸν ἐξερευνητὴν Τσιχάκωφ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὸ Σπίτσμπεργκ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν διὰ μέσου τοῦ Πόλου.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς σειρᾶς ἐξερευνήσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμαν οἱ Ρῶσσοι εἰς τὰς παγωμένας ἐκείνας ἐκτάσεις. Καὶ αἱ ἐξερευνήσεις αὐταὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, ἐφ' ὅσον ἐτελειοποιοῦντο τὰ μεταφορικὰ μέσα καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων γίνονται αἱ μετεωρολογικαὶ καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις.

Εἰς τὰ 1914 ὁ ἀεροπόρος Ναγκοῦρσκι εἶχεν ἐκτελέσει ἀρκετὰς πτήσεις ὑπεράνω τῆς Νέας Σεμλίας. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν οἱ Ρῶσσοι ἐγκατέστησαν διαφόρους σταθμοὺς ἀσυρμάτου εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης Κάρσκ, χρησιμωτάτους εἰς τοὺς ἐξερευνητὰς καὶ τὴν μετεωρολογικὴν ὑπηρεσίαν.

Εἶνε ἀρκετὰ περίεργον τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἐξερευνητῶν αὐτῶν ἐγεννήθησαν μακρὰν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς Ρωσσίας, ὅπως λ. χ. ὁ θρυλικὸς Μολόκωφ, υἱὸς ἑνὸς χωρικοῦ ἐγκατεστημένου εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας.

Εἶνε περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ εἰς αἴσιον πέρας μία ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ δὲν ἀρκεῖ νὰ διαθέτῃ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ὑλικά. Χρειάζεται πρὸ παντὸς μία λεπτομερὴς καὶ προσεκτικὴ προετοιμασία, τὰ δὲ μέλη τῆς ἀποστολῆς πρέπει ὄχι μόνον νὰ εἶνε τολμηρά, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε κάπως ἐξοικειωμένα μὲ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐξερευνήσουν.

Ἕνα ἄλλο σπουδαῖον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ λύσῃ κάθε ἐξερευνητικὴ ἀποστολή, εἶνε τὸ ζήτημα τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀπαιτουμένων καὶ τῶν χρειωδῶν διὰ τὴν παραμονήν της εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας ἐκτάσεις, ὅπου τίποτε ἀπολύτως δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πάγους καὶ τὴν μοναξιάν. Καὶ ἐν πρώτοις εἶνε τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς καὶ τῆς καυσίμου ὕλης.

Τελευταίως τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἐλύθη κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν. Εἰς εἰδικὰ ἐργοστάσια κατασκευάζεται μιὰ θρεπτικὴ σκόνη εἰς βιταμίνας καὶ ἄλλας θρεπτικὰς οὐσίας ποὺ καταλαμβάνουν σχετικῶς ἐλάχιστον ὄγκον. Πενῆντα δαμάλια, 5.500 κότες καὶ τρεῖς τόννοι ὀσπρίων ἐπολτοποιήθησαν πρῶτα καὶ μετὰ μετεβλήθησαν εἰς σκόνην συνολικοῦ βάρους 150 χιλιογράμμων. Τὴν σκόνην αὐτὴν τὴν ἀναλύουν εἰς τὸ νερὸ καὶ μετὰ τὴν βράζουν, ὁπότε γίνεται πρώτης τάξεως τροφή.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μάλιστα ἀφηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον: Κάποτε ἕνας ἐξερευνητὴς ἔδειξεν ὀλίγην ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκόνην εἰς ἕνα χωρικὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ βλέπεις αὐτό: Εἰς αὐτὴν τὴν σκόνην εὑρίσκεται μιὰ ὁλόκληρη κότα.

— Κύριε ἐλέησον! εἶπε κατάπληκτος ὁ χωρικός. Ποῦ ἔφθασε τέλος πάντων αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη!

Ἔπειτα, χαμηλώνων τὴν φωνήν, προσέθεσε:

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν ὅλες τὶς κόττες τὶς κάμετε σκόνην, τί θ' ἀπογίνουν τὰ κοκόρια;

XXX

Ἐξ ἴσου σπουδαῖον μὲ τὸ πρόβλημα τῆς τροφῆς εἶνε καὶ τὸ νερό. Καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ καθόλου παράδοξον αὐτό. Ὅλος ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι εἰς ἕνα μέρος ὅπου ὑπάρχουν πάγοι, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδύνατον νὰ διψάσουν. Ἀρκεῖ νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα ἕνα κομματάκι πάγου διὰ νὰ δροσισθοῦν καὶ νὰ τοὺς κοπῇ ἀμέσως ἡ δίψα. Καὶ ὅμως συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον: ὁ πάγος δηλαδὴ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ ν' αὐξήσῃ τὴν δίψαν.

Εἰς τὸν Βόρειον Πόλον λοιπόν, τὸ πρόβλημα τοῦ νεροῦ εἶνε ἐξ ἴσου σπουδαῖον ὅσον καὶ εἰς τὴν Σαχάραν. Θὰ παρατηρήσῃ βέβαια κανεὶς ὅτι ἀρκεῖ νὰ ζεστάνουμε τὸν πάγον διὰ νὰ ἔχουμε ἀμέσως καθαρότατον πόσιμον ὕδωρ. Ὀρθὸν αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ λυώσουμε ἑπτὰ κάδους πάγον διὰ νὰ κατασκευάσωμε ἕνα κάδον νερό. Ὑπολογίσατε τώρα πόσον πετρέλαιον χρειάζεται διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ μέλη μιᾶς ἀποστολῆς τὸ ἀπαιτούμενον νερὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκεῖ παραμονῆς των, διὰ ν' ἀντιληφθῆτε ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς προβλήματος ἡ λύσις τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολος.

Εἰς τὸ ζήτημα τῶν μεταφορικῶν μέσων ὅλοι οἱ ἐξερευνηταὶ δὲν συμφωνοῦν. Ὁ Σουηδὸς Ἄλμαν καὶ ὁ Λάρσεν ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον ἕνα καλὸν πηδαλιουχούμενον ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ μέλη μιᾶς ἀποστολῆς ἠμποροῦν νὰ κατέλθουν εἰς τὸν Πόλον μὲ ἀλεξίπτωτα, ἠμπορεῖ ν' ἀποβῇ πραγματικὰ ἀποτελεσματικόν.

Ἀντιθέτως ὁ διάσημος Δανὸς ἐξερευνητὴς Φρέχεν καταδικάζει τὰ ἐναέρια συγκοινωνιακὰ μέσα καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῶν ἑλκύθρων, συρομένων ἀπὸ σκύλους. Καὶ τοῦτο διότι ἐκτὸς τῶν ὀλιγωτέρων κινδύνων ποὺ παρουσιάζει τὸ μέσον αὐτό, ἐν περιπτώσει ἐσχάτης ἀνάγκης οἱ σκύλοι ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ὡς τροφή.

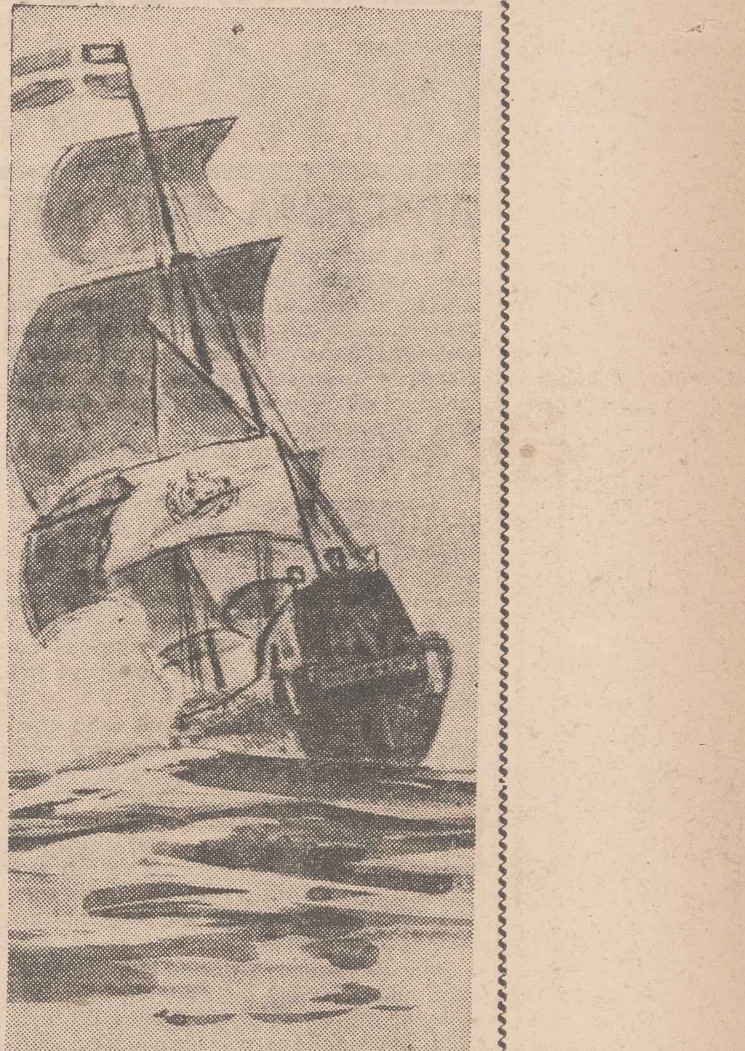

Τὸ ἱστορικὸ καράβι τοῦ ρ Νάνσελ, τοῦ πρώτου ἐξερευνητοῦ ῶν πολικῶν περιοχῶν.

Ὁ καθηγητὴς Σμίθ, τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποστολῆς, ἐπροτίμησε τὸ ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον ἕως τώρα δὲν διέψευσε τὰς ἐλπίδας του. Οὕτω, εἰς τὰς 19 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου πέντε ἀεροπλάνα ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Μόσχαν μεταφέροντα τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς καὶ μερικοὺς δημοσιογράφους τὸ ὅλον 42 ἄτομα.

Τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ προσεγειώθησαν εἰς τὴν νῆσον Ροδόλφου, ἀπέχουσαν περὶ τὰ 900 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Πόλον. Ἐκεῖ ἐπερίμεναν μέχρις ὅτου βελτιωθοῦν αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι, ὁπότε ἐξεκίνησαν διὰ τὸν Πόλον. Ἀκριβῶς δὲ ὅταν εὑρίσκοντο ὑπεράνω τοῦ Πόλου καὶ εἰς ὕψος 2.000 μέτρων, ὁ ἀσύρματος τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τὸν Βοντοπιάνωφ ἔλαβε ἕνα ραδιογράφημα ἀπευθυνόμενον πρὸς αὐτόν, ποὺ ἔλεγε: «Μπαμπᾶ, ἐπετύχαμεν εἰς τὰς ἐξετάσεις μὲ ἄριστα».

Ἀμέσως μετὰ τὴν προσγείωσιν ἤρχισεν ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἐγκατάστασιν. Διότι ἐπρόκειτο νὰ διαχειμάσουν ἐκεῖ τέσσαρες ἐπιστήμονες, οἱ Παπάνιν, Φεντουρώφ, Κρένκελ καὶ Τσίρχεφ, οἱ ὁποῖοι παραμένουν ἀκόμη εἰς τὸν Πόλον, ἀσχολούμενοι μὲ μετεωρολογικὰς καὶ γεωλογικὰς παρατηρήσεις. Αὐτοὶ δὲ ἐξαπέστειλαν τὸ ραδιογράφημα ἐκεῖνο περὶ οὗ ἐγράφαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος μὲ θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην.

—XXX—

Τί γλῶσσα μιλοῦν;

Οἱ σοφοὶ ἔχουν ἀπασχοληθῆ πάντοτε μὲ τὴν γλῶσσα τῶν πιθήκων. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Δαρβῖνος εἶπε ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ τοὺς πιθήκους, οἱ ζωολόγοι βάλθηκαν νὰ μάθουν τί γλῶσσα μιλοῦν τά... συμπαθῆ αὐτὰ τετράχειρα. Οἱ ἔρευνές των συνεχίζονται καὶ σήμερα, καὶ μάλιστα μὲ τὴν βοήθεια τῶν τελειοτέρων μηχανημάτων φωνοληψίας. Ἔτσι, ἕνας ὅμιλος φυσιοδιφῶν εἶνε τώρα ἐγκατεστημένος στὴν βραζιλιανὴ ζούγκλα καὶ παίρνει τὶς κουβέντες τῶν πιθήκων ἐπάνω σὲ εἰδικὲς πλάκες. Οἱ πλάκες θὰ μεταφερθοῦν στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια καὶ θὰ μελετηθοῦν γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ τί γλῶσσα μιλοῦν τέλος πάντων τὰ ὄντα αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ ὑπῆρξαν οἱ...προπάτορές μας.

Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν του τό νέον κατάστημα εἰδῶν οἰκιακῆς χρήσεως
„τό νοικοκυριό“
μέ ἐξαιρετικῆς ποιότητος καί πρακτικότητος εἴδη γιά ἕνα συγχρονισμένο σπίτι.
ὁδός Βουλῆς 3
ΦΩΝΗ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤ ΦΡΑΝΚ

Στὴ μεσαία τάξι γίνονται σκοτεινὲς θυσίες καὶ ἡρωϊσμοὶ ποὺ μοιάζουν μὲ τὶς ἐπικὲς αὐταπαρνήσεις. Μοῦ διηγηθήκανε κάποτε σχετικῶς αὐτὴν τὴν ἱστορία, ποὺ μοῦ φάνηκε ἀληθινὰ συγκινητική, καὶ δὲν ἀλλάζω τώρα ποὺ σᾶς τὴν γράφω, παρὰ μονάχα τὰ ὀνόματα γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσω δυὸ οἰκογένειες.

Κι' ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει σὰν ὅλες τὶς ἄλλες.

Ἕνας νέος ἀγαποῦσε μιὰ νέα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῇ, ὄχι πὼς ὑπῆρχαν οἰκογενειακὲς ἔχθρες μεταξύ τους, οὔτε δυσανάλογες περιουσίες. Τὸν νέο τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας τῆς νέας. Οἱ νέοι βλεπόντουσαν συχνά, ὅσο θέλανε μὰ ἦσαν πολὺ δυστυχεῖς. Ἐκεῖνος ὠνομαζότανε Πέτρος κι' ἐκείνη Λουΐζα.

Ἦσαν πρῶτα ξαδέρφια καὶ κατὰ κακή τους τύχη, ὁ πατέρας τῆς νέας ἦταν γιατρὸς καταγινόμενος ἰδιαιτέρως στὸ ζήτημα τῶν γάμων μεταξὺ στενῶν συγγενῶν καὶ εἶχε σχετικῶς ἐπίμονες προλήψεις. Ἀπόκτησε φήμη γιὰ τὴν ἐργασία του αὐτή, γιατὶ εἶχε μαζέψει τὰ πιὸ τρομερὰ παραδείγματα γιὰ τὶς συνέπειες τέτοιων γάμων, χωρὶς νὰ παραδέχεται καὶ τὶς ἐξαιρέσεις.

Δὲν γύρευε τὸ παραμικρὸ σπυρὶ ἑνὸς πελάτου του ἂν δὲν τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὰ προγονικά του. Εὕρισκε πάντοτε νέα ἐπιχειρήματα καὶ ἔστελνε ὑπομνήματα στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία καὶ τῆς παρουσίαζε διάφορα μικρὰ τέρατα ποὺ εἶχαν γεννηθῆ ἀπὸ γονικὰ στενῆς συγγενείας.

Στὸν δρόμο, σὰν ἀπαντοῦσε κανένα τυφλὸ ἢ παραλυτικὸ δὲν τοῦδινε ἐλεημοσύνη προτοῦ τὸν ἐξέταση γιὰ τὸν γάμο του, καὶ τὸ συγγενολόϊ του.

Ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος καὶ ξώδευε πολλά, χάριν τῆς ἐπιστήμης, εἶχεν ἐπιβληθῆ ἀπολύτως.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ γιατρὸς ἦταν πολὺ φυσικὸ ν' ἀρνηθῇ νὰ παντρευτοῦν δυὸ πρῶτα ξαδέρφια. Ὅσο κι' ἂν τὸν παρακαλοῦσε ἡ μάννα τοῦ Πέτρου, ἡ χήρα τοῦ ἀδέλφοῦ τοῦ γιατροῦ.

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀγαπιοῦνται, τοῦ ἔλεγε, τὸν γυιό μου τὸν γνωρίζετε σὰν κι' ἐμένα· ἀφῆστε τους νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

— Ἀκοῦστε, ἀδερφή μου, ἀπαντοῦσε ὁ γιατρός. Ὁ Πέτρος εἶνε ὡρισμένως ὁ γαμπρὸς ποὺ θὰ ὠνειρευόμουνα γιὰ τὴν κόρη μου. Μὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, γιατὶ εἶνε στενοὶ συγγενεῖς. Ἀφοῦ ἐγὼ κατακρίνω τοὺς τέτοιους γάμους, πῶς θέλετε νὰ δώσω τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ λυποῦμαι πολὺ βλέποντας καὶ τοὺς δυὸ νέους λυπημένους, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ τὶς ἀρχές μου.

Ἡ κυρία Ντυμπουὰ ἦταν χήρα πρὸ πολλοῦ καιροῦ. Ἂν ζοῦσε ὁ ἄντρας της ἴσως νὰ ἔπειθε αὐτὸς τὸν ἀδερφό του, μὰ αὐτὴ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐπιβληθῆ στὴ θέλησι τοῦ γιατροῦ. Ὁ γιατρὸς σεβότανε τὴ νύφη του γιὰ τὴν τιμιότητά της. Μὰ στὸ τέλος τὴν παρακάλεσε νὰ μὴ τοῦ ξανακάνῃ λόγο γιὰ τὸ γάμο αὐτό.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἄρχισε τότε νὰ παρηγορῇ ὅπως μποροῦσε τὸν γυιό της ποὺ τὸν ἐλάτρευε. Τὸν ἀγκάλιαζε, τὸν φιλοῦσε καὶ ἔκλαιγε μαζί του. Ὁ γυιός της ἦταν ρωμαντικῆς φύσεως, καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν λύπη του χάριν τῆς μητέρας του. Αὐτὴ ὅμως καταλάβαινε καλὰ πὼς ἡ πληγὴ μέσα του δὲν γιατρευότανε ἔτσι εὔκολα.

Δυὸ μῆνες πέρασαν. Ὁ Πέτρος ἦταν πάντοτε λυπημένος καὶ σιωπηλὸς μὴ μπορῶντας 'πιὰ νὰ κρύψῃ τὸ πάθος του. Μιὰ μέρα ἡ μητέρα του τὸν τσάκωσε τὴν στιγμὴ ποὺ ἔγραφε βιαστικὰ μερικὲς λέξεις καὶ τὶς διάβασε ἀπὸ πίσω του. Τὴν ἀποχαιρετοῦσε!... Ὁ Πέτρος ἅμα τὴν εἶδε ξέσχισε τὸ γράμμα αὐτό. Ἡ μητέρα του ὅμως ἄνοιξε βιαστικὰ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ βρῆκε μέσα ἕνα πιστόλι.

Τὸν ἀγκάλιασε τότε μὲ λαχτάρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁρκίσου μου πὼς θὰ περιμένῃς ἀκόμη μιὰ μέρα κι' ἐγὼ θὰ σὲ σώσω...

Στὴν ἀπελπισμένη μητέρα ἦρθε τότε μιὰ τρομερὴ καὶ παράξενη ἰδέα καὶ κρεμάστηκε σ' αὐτὴν σὰν σὲ τελευταία ἐλπίδα. Χρειαζότανε ὅμως μεγάλο κουράγιο γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της καὶ ἀνατρίχιαζε ἀπ' τὴν τρομάρα της ὅταν τὴν σκέπτονταν. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σώσῃ τὸν Πέτρο της καὶ δὲν ὠπισθοχωροῦσε.

Σύναξε τότε ὅλη τὴν ἐνέργεια καὶ τὸ κουράγιο της γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴ μητρικὴ θυσία καὶ αὐταπάρνησι καὶ τρικλίζοντας πῆγε νὰ βρῇ τὸν γιατρό.

— Ἀδελφέ μου! τοῦ εἶπε σφίγγοντας τὰ δόντια της καὶ κατάχλωμη. Ἔρχομαι νὰ σᾶς κάνω μιὰ σκληρὴ ὁμολογία... γιατὶ δὲν ἔχω πιὰ δικαίωμα νὰ θυσιάσω τὸν γυιό μου γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τὴν ὑπόληψί μου...

Μόλις εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ πνίγεται ἡ φωνή της.

— Τί συμβαίνει; Τί ἔχετε;... ρώτησε ὁ γιατρός. Ποιὰ ἐκμυστήρευσις μπορεῖ νὰ σᾶς βασανίζῃ, σᾶς ποὺ εἶσθε ἡ πιὸ σεβαστὴ καὶ τιμία γυναῖκα, ποὺ πάντοτε θαυμάζω τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ τὴν τιμιότητά σας;

— Καὶ ὅμως, εἶπε μὲ λύπη ἡ δύστυχη μητέρα: Κινδυνεύουν σήμερα ἡ ὑπόληψις καὶ τὸ σέβας ποὺ μοῦ παρέχετε καὶ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴν ὁμολογία ποὺ θὰ σᾶς κάμω γιατὶ θὰ καταντήσω περιφρονημένη στὰ μάτια σας!

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω τίποτα, γιατὶ ξέρω πὼς καμμιὰ κακὴ ὑποψία δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κηλιδώσῃ...

— Ἔ! λοιπόν! πιστέψατέ με. Ὁ Πέτρος... ὁ Πέτρος... δὲν εἶνε γυιὸς τοῦ μακαρίτου ἀντρός μου, δὲν εἶνε ἐξάδελφος τῆς Λουΐζας. Μὴ μὲ βασανίζετε περισσότερο. λυπηθῆτε με... εἶχα ἕναν ἐραστή!... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου... Βλέπετε λοιπὸν τώρα πὼς ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ δώσετε τὴν κόρη σας στὸ γυιό μου, γιατὶ δὲν συγγενεύουν διόλου...

Ὁ γιατρὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του συντριμμένος. Τὴν εἶχε πιστέψει. Τί μποροῦσε νὰ πῆ πιά;

Ἡ δύστυχη μητέρα ἅμα εἶδε πὼς μ' αὐτὸ τὸ μεγάλο της ψέμμα, χάριν τῆς εὐτυχίας τοῦ γυιοῦ της, κατακουρελιάστηκε ἡ περηφάνεια ποὺ εἶχε σὰν τίμια γυναῖκα καὶ [illegible] ποὺ π[illegible]θαίνοντας πλέον ἀπ' τὴν ντροπή της, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ πιά, ἐξηυτελισμένη μὰ καὶ εὐτυχισμένη γιατὶ ἔσωσε τὸ παιδί της, ἔπεσε λιπόθυμη στὰ πόδια τοῦ γιατροῦ...

...Ἡ μεγάλη θυσία εἶχε συντελεσθῆ. Εἶχεν ἐξευτελισθῆ... Ἀλλὰ εἶχε σώσει τὸ παιδί της...

ΛΕΟΝΑΡΝΤ ΦΡΑΝΚ

Ὅπου αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε εὐπρόσδεκτοι.

Δημοσιογράφος περιελθὼν τὴν ἀγγλικὴν ἐπαρχίαν Ντόρσετ, διεπίστωσεν ὅτι οἱ ἐκεῖ ξενοδόχοι δὲν τρέφουν καθόλου καλὰς διαθέσεις καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὰς γυναῖκας ὡς πελάτιδας. Εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων, εἶδε δίπλα εἰς τὴν κάθε ἐπιγραφὴν τοῦ τίτλου καὶ μίαν ἄλλην, ποὺ ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς :

«Ἡ διεύθυνσις ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δεχθῇ ὡς πελάτισσαν οἱανδήποτε γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκρινε ὡς μὴ ἀνταξίαν τῆς φήμης τοῦ ξενοδοχείου».

θαυμασία ἐμφάνισις

Ἡ μαγικὴ ὕφανσις δίδει τὴν καθαρότητα τῆς γραμμῆς καὶ τὴν γοητευτικὴν ἐμφάνισιν τῆς κνήμης.

Κολακεύει καὶ ἀναδεικνύει σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρύσταλλο τὴν κομψότητα τῆς γραμμῆς. Κάλτσα πολυτελείας καὶ ἀντοχῆς

ΚΑΪΖΕΡ

KAYSER

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ ζέσταμα τοῦ φαγητοῦ

Συνήθως, ὅταν ἕνα φαγητὸ ξαναζεσταθῇ χάνει τὴν γεῦσι του. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὸ ζέσταμα δὲν γίνεται ὅπως πρέπει. Ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν καλήν του γεῦσιν καὶ τὴν εὐχάριστη ἐμφάνισι ἑνὸς φαγητοῦ, ὅταν θὰ τὸ ζεστάνετε θὰ κάμετε ὡς ἑξῆς :

Θὰ ἔχετε πάντα στὴν κουζίνα σας ἕνα βαθὺ πιάτο ἀπὸ ἀλουμίνιο ἢ σμάλτο, τὸ ὁποῖον νὰ μπαίνῃ σὲ μιὰ χύτρα. Χύνετε βραστὸ νερὸ μέσα στὴν χύτρα καὶ τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' αὐτὴν τὸ βαθὺ πιάτο μὲ τὸ φαγητό, τὸ ὁποῖον σκεπάζετε καλά. Τὸ ἀφίνετε ἐπάνω ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ καὶ τὸ φαγητὸ θὰ ζεσταθῇ καὶ θὰ εἶνε τόσον νόστιμο, ὡσὰν νὰ ἔχῃ μαγειρευθῇ ἐκείνη τὴν στιγμή.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ὠφελήματα καὶ κίνδυνοι

Πολλοὶ ἔχουν ἐφαρμόσει τὴν θεραπευτικὴν αὐτήν μέθοδον. Οἱ ἄλλοι ἔχουν διαβάσει ἢ ἔχουν ἀκούσει. Τέλος πάντων, ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ χρυσὸς ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φυματιώσεως.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε μερικὰ καὶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖον τόσον διαφορετικαὶ γνῶμαι καὶ πεποιθήσεις ὑπάρχουν.

Ἡ μέθοδος κατ' ἀρχὴν δὲν εἶνε νέα. Ὁ χρυσὸς ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸν μεσαίωνα πρὸς καταπολέμησιν τῆς φυματιώσεως, ἔκτοτε δὲ εἶχε περιφρονηθῆ — ἐννοεῖται, φυσικά, μόνον εἰς τὴν θεραπευτικὴν ! — ὅτε, κατὰ τὸ 1923, ὁ Δανὸς Μαλγκάαρντ, ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει σημαντικὰς βελτιώσεις εἰς διαφόρους περιπτώσεις φυματιώσεως διὰ ἁλάτων χρυσοῦ.

Ὅπως συμβαίνει πολλάκις, ἡ μέθοδος ἔγινε ἀμέσως «τῆς μόδας» καὶ τὰ ἅλατα τοῦ χρυσοῦ ἐθεωρήθησαν ὡς ὁ ἀναμενόμενος μεσσίας τοῦ ἀντιφυματικοῦ ἀγῶνος. Παρεσκευάσθησαν διάφορα ἅλατα χρυσοῦ καὶ ἐγένετο εὐρεῖα χρῆσις αὐτῶν — ἐν Γαλλίᾳ κυρίως τῇ εἰσηγήσει τοῦ Λ. Μπερνάρ, — οὕτως ὥστε συντόμως ἀπεκτήθη ἐπαρκὴς πεῖρα τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς μεθόδου ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

XXX

Κατ' ἀρχήν, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ τὴν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ποὺ ἔχουν τὰ ἅλατα χρυσοῦ εἰς πολλὰς περιπτώσεις φυματιώσεως. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «χρυσοθεραπείας», συχνὰ βλέπομεν τὸν βῆχα νὰ ὑποχωρῇ ὁμοῦ μετὰ τοῦ πυρετοῦ, τὴν ἀπόχρεμψιν νὰ ἐλαττώνεται καὶ τὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ πάσχοντος νὰ βελτιώνεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σημαντικῶς.

Αὐτὸ ὅμως κάθε ἄλλο σημαίνει, παρὰ ὅτι ὁ χρυσὸς ἀποτελεῖ πανάκειαν. Ἐν πρώτοις ὑπάρχουν πολλαὶ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ χρυσοθεραπεία παραμένει ἄνευ αἰσθητοῦ ἀποτελέσματος. Βέβαια, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς μεθόδου φροντίζουν νὰ δικαιολογοῦν τὰς ἀποτυχίας αὐτάς, λέγοντες ὅτι ἡ κατάστασις τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν θὰ ἦτο πολὺ χειροτέρα, ἂν δὲν ἐφηρμόζετο ἡ χρυσοθεραπεία, ἡ δὲ στασιμότης καὶ ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐπιδεινώσεως ὀφείλονται εἰς τὸν χρυσόν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τόσον ὑποθετικόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ τὸ λάβῃ κανεὶς σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν του.

Δεύτερον : ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χρυσοθεραπείας δὲν εἶνε οὔτε πάντοτε εὔκολος, οὔτε τελείως ἀκίνδυνος. Ὁ χρυσὸς εἶνε δηλητήριον ἀπεκκρινόμενον βραδέως καὶ δυνάμενον νὰ προσβάλῃ διάφορα εὐγενῆ ὄργανα τοῦ σώματος καὶ ἰδίως τὸ ἧπαρ καὶ τοὺς νεφρούς. Διὰ τοῦτο εἴμεθα πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ προκειμένου περὶ ἀτόμων τῶν ὁποίων τὸ ἧπαρ δὲν λειτουργεῖ καλὰ καὶ ἀποφεύγομεν τὸν χρυσὸν ὅταν μερικὰ ἐπίμονα ἴχνη λευκώματος εἰς τὰ οὖρα μαρτυροῦν περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν νεφρικῶν ἰθμῶν.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, τὰ ἅλατα τοῦ χρυσοῦ δὲν γίνονται ἀνεκτά. Προκαλοῦν τότε φαινόμενα δηλητηριάσεως, ὁτὲ μὲν ἐλαφρά, ὁτὲ δὲ σοβαρά : ἐξάνθημα δερματικὸν ἐπίμονον, ἄφθας εἰς τοὺς βλεννογόνους, γαστροεντερικὰς διαταραχάς, ἐλαφρὸν ἴκτερον, λευκωματουρίαν κλπ. Αἱ τελευταῖαι ἰδίως ἀπὸ τὰς διαταραχὰς εἶνε σοβαραὶ καὶ ἂν δὲν διακοπῇ ἐγκαίρως ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χρυσοθεραπείας, ἡ ἐξέλιξις δύναται νὰ εἶνε μοιραία. Διὰ τοῦτο, εὐθὺς ὡς ἐμφανισθοῦν φαινόμενα μὴ ἀνοχῆς τοῦ χρυσοῦ, ἔστω καὶ ἐλαφρά, ἡ χρυσοθεραπεία πρέπει νὰ διακόπτεται ἤ, τοὐλάχιστον, εἰς τὰς ἐλαφρὰς περιπτώσεις, νὰ μειώνωνται αἱ δόσεις. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χρυσοθεραπείας πρέπει νὰ παρακολουθῆται συστηματικῶς ἡ κατάστασις τῶν οὔρων, διότι κανεὶς δὲν γνωρίζει πότε ἠμπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ λαθραίως ὁ κίνδυνος.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χρυσοθεραπείας :

1) Δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄλλων θεραπευτικῶν μεθόδων, ἀεροθεραπείας, πνευμοθώρακος, φρενικοεξαιρέσεως, φαρμακοθεραπείας κλπ. τῶν ὁποίων μόνον ὡς ἕνα καλὸ ἐπικουρικὸν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ.

2) Ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς χρυσοθεραπείας, διότι ὁ χρυσὸς εἰς τὴν θεραπευτικήν — ὅπως ἄλλως τε καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν — ἀποτελεῖ ὅπλον ἐπικίνδυνον, ὅταν δὲν γίνεται καλὴ καὶ λελογισμένη χρῆσις αὐτοῦ.

Ἐν τέλει ἠμποροῦμε ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἀρκετοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποδίδουν ἀξίαν εἰς τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ χρυσοῦ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

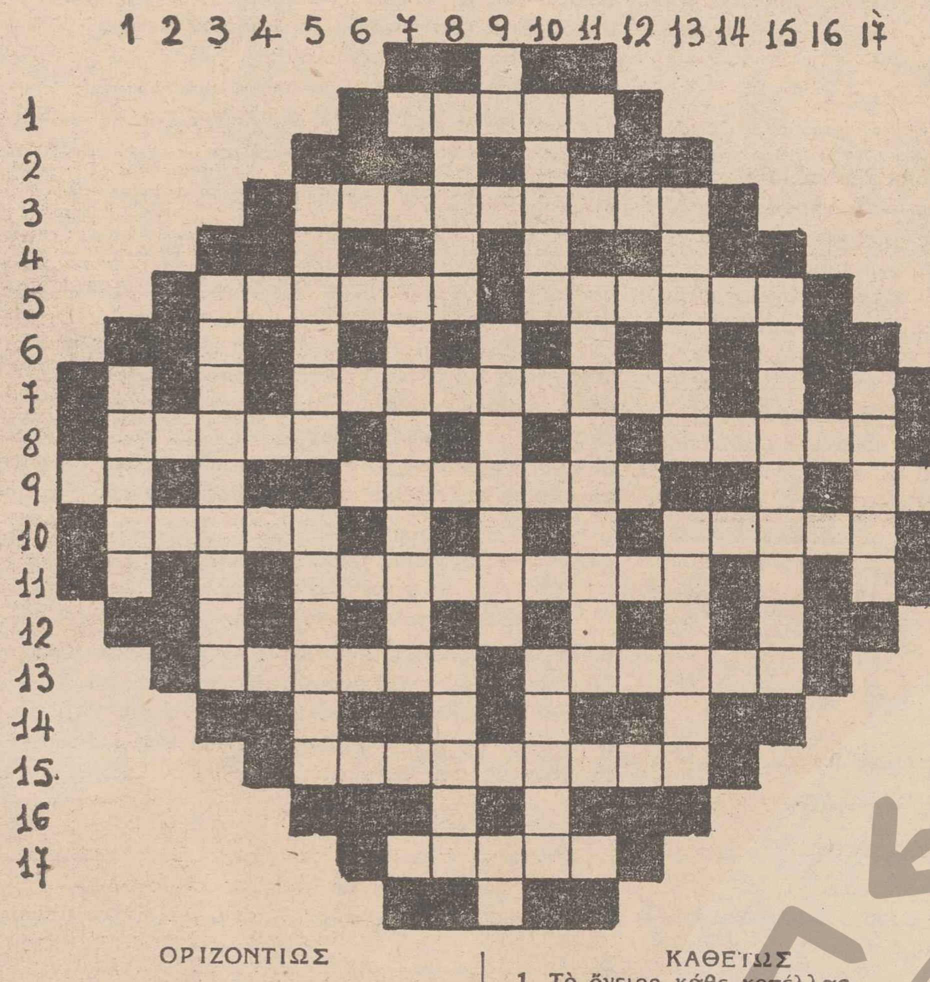

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Εἶδος θεατρικῶν ἔργων ποὺ παίζονται καὶ εἰς τὴν ζωήν.
3. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας.
5. Στάσις κατὰ τῆς Ἀρχῆς.— Μαλακός.
7. Παλαιὰ ὀνομασία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
8. Τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ καταστήματα.— Τὸν ἐπιζητοῦμε τὸν χειμῶνα καὶ τὸν ἀποφεύγουμε τὸ καλοκαῖρι.
9. Ἡ ψυχὴ γαλλιστί.— Ἀσθένεια τοῦ ἥπατος.— Κλωστή.
10. Ὀπτασία.— Ἐπίσημον ἔνδυμα.
11. Τραγῳδία τοῦ Εὐριπίδου.
13. Θέατρον τῶν Ἀθηνῶν. — Προφήτης, στὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἄρεσε καὶ ὁ... χορός!
15. Σημεῖον τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου.
17. Προσωνυμία τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Τὸ ὄνειρο κάθε κοπέλλας.
3. Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.
5. Λιμὴν τῆς Ἰταλίας. — Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
7. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
8. Ἡ μήτηρ πάσης κακίας. — Μέρος τοῦ προσώπου.
9. Ὁ χρυσὸς γαλλιστί.— Ἡ ἡρωῒς τῆς «Ἀτλαντίδος» τοῦ Μπενουά.— Νότα.
10. Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.— Χρονικὸν διάστημα.
11. Λιμὴν τῆς Ἑλλάδος.
13. Τὸ ἀστέρι τῶν ρωμαντικῶν καὶ τῶν ἐρωτευμένων.— Χάρις σ' αὐτὸν ἠδυνήθη νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ γίνῃ πάμπλουτος ὁ Μοντεχρῆστος.
15. Βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ὠφείλοντο οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι.
17. Ἱερομάρτυς.

Ἀποστολεὺς
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πάτραι

Γιὰ τὰ παιδάκια

Τώρα τὸν χειμῶνα δὲν ἔχουν ἀνάγκην μόνον οἱ μεγάλοι ἀπὸ σασόνια, ἀλλὰ καὶ τὰ μωρά. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ μεγάλοι τὰ φοροῦν λαστιχένια, γιατὶ περπατοῦν στὸ δρόμο, ἐνῷ τὰ μικρὰ τὰ χρειάζονται μόνον διὰ νὰ διατηροῦν ζεστὰ τὰ ποδαράκια τους κι' ἐπομένως γίνονται βαμβακερὰ ἢ μάλλινα.

Τὰ μάλλινα αὐτὰ παπουτσάκια τῶν μικρῶν ἠμπορεῖ νὰ τὰ πλέξῃ κάθε μητέρα.

Προμηθευθῆτε δύο πακέττα διπλοῦ μαλλιοῦ Μπεχίβ, 4 νούμερο, τέσσαρες χονδρὲς βελόνες.

Ἀνεβάζετε 40 πόντους. Πλέκετε 8 σειρὰς πόντους στὰ ἴσια. Κατόπιν πλέκεται ὡς ἑξῆς ἡ πρώτη σειρά : 16 πόντοι στα ἴσια, 2 πόντοι μαζί, 4 πόντοι στὰ ἴσια, 2 πόντοι μαζί, 16 πόντοι στὰ ἴσια. Δευτέρα σειρά : 15 πόντοι ἀνάποδα, 2 πόντοι μαζί, 4 πόντοι ἀνάποδα, 2 πόντοι μαζί, 15 πόντοι ἀνάποδα. Συνεχίζετε ἔτσι μέχρις ὅτου πλέξετε 20 πόντους. Πλέκετε δύο σειρὰς πόντους στὰ ἴσια. Κάμετε μίαν σειράν «ἀζουρέ» κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον : Πλέκετε 1 πόντον, 1 ἀφίνετε, πλέκετε 2 πόντους μαζὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς σειρᾶς. Πλέκετε 1 σειρὰν πόντους ἀνάποδα καὶ 2 σειρὰς πόντους στὰ ἴσια. Πλέκετε 5 σειρᾶς «κότ», 1 πόντον στὰ ἴσια καὶ 1 πόντον ἀνάποδα καὶ τελειώνετε τὶς «κότ». Ράβετε τὸ σασόνι μαζί. Πλέκετε μὲ τὸ βελονάκι ἕνα κορδονέτο, τὸ περνᾶτε ἀπὸ τὴν «ἀζουρέ» σειρὰ καὶ τοποθετεῖτε ἕνα πομπὸν σὲ κάθε ἄκρη.

—XXX—

Τὸ γάλα

Διὰ εἶσθε ἥσυχη, ὅτι τὸ γάλα, ποὺ θὰ βράσετε δὲν θὰ καῇ, δὲν θὰ «πιάσῃ», ὅπως λέμε συνήθως, πρέπει προηγουμένως νὰ ζεματίζετε τὸ δοχεῖον, ὅπου θὰ τὸ βράσετε, μὲ νερὸ βραστό, ποὺ νὰ φθάσῃ ὣς τὸ χεῖλος τοῦ δοχείου.

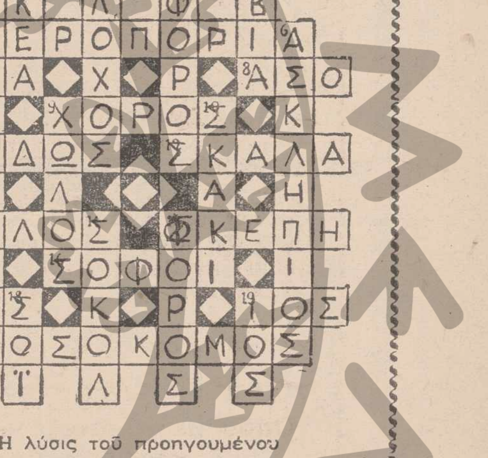
Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου

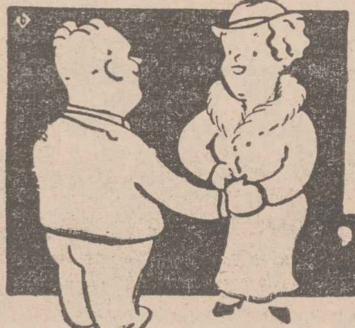
Μιὰ καλὴ συμβουλή

Σᾶς κάνω μιὰ πρότασι, καθαρίσατε μιὰ φορὰ τὰ δόντια σας μὲ ὀδοντόπαστα Χλωροδὸντ καὶ ὅταν σὲ μερικὲς ἡμέρες θὰ εἶναι τὰ δόντια σας κατακάθαρα θὰ εὐχαριστηθῆτε ποὺ ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλήν μου. Καίτοι ἡ Χλωροδὸντ ἔχει μεγίστην καθαριστικὴν δύναμιν δὲν πειράζει τὸ πολύτιμον ὀδοντοσμάλτον, διότι τὰ καθαριστικὰ μόρια εἶναι μαλακώτερα ἀπὸ τὸ ὀδοντοσμάλτον. Μιὰ δοκιμὴ πείθει. Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα· καὶ αἱ δύο εἶναι καλαί.

Ὀδοντόπαστα — Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΩΡ